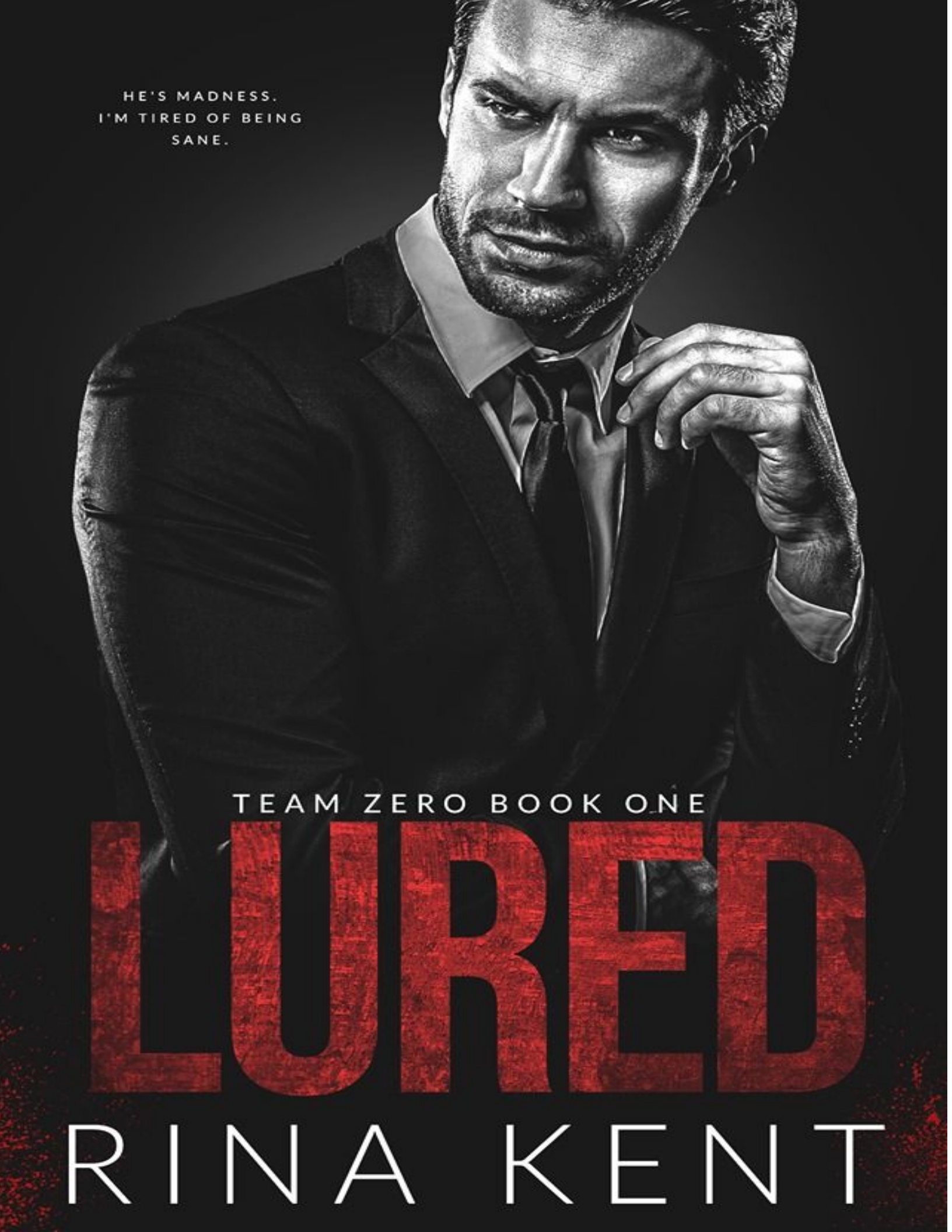

HE'S MADNESS.
I'M TIRED OF BEING
SANE.
TEAM ZERO BOOK ONE
LURED
RINA KENT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Lured

RINA KENT

Lured Copyright © 2019 by Rina Kent
Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü elektronik, mekanik, fotokopi, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez, yayıncının yazılı izni olmadan kaydedilmesi, taranması veya başka bir şekilde kullanılması yasaktır. Bu kitabı kopyalamak, bir web sitesinde yayınlamak veya kısa süreli kullanım dışında izinsiz olarak başka herhangi bir yolla dağıtmak yasa dışıdır.
Bir kitap incelemesinde alıntılar.
Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. Bu kitapta tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Herhangi bir
Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle benzerlik tamamen tesadüfidir.
RK Yayınevi tarafından yayımlanmıştır.
Annabelle Reid tarafından düzenlenmiştir. Nora Edmonds tarafından düzeltildi.
Kapak Tasarımı Rolling Waves Designs tarafından yapılmıştır.

P.S. Korsanlar kötüdür. Johnny Depp'in Kaptan Sparrow'u kadar değil ama cidden çok kötüler. Bir yazarı destekleyin. Bir kitap al. Tamamen-olmayan-olma

Havalı korsan.

Neko-chan'ın sevgi dolu anısına, seni seviyorum bebeğim.

İçindekiler

İçindekiler
Yazar Notu
Tanıtım
Yazısı
Birinci
Bölüm İkinci
Bölüm
Üçüncü Bölüm
Dördüncü Bölüm
Beşinci Bölüm
Altıncı Bölüm
Yedinci Bölüm
Sekizinci Bölüm
Dokuzuncu Bölüm
Onuncu Bölüm
Onbirinci Bölüm
Onıkı Bölüm
Onüçüncü Bölüm
Ondördüncü Bölüm
Onbeşinci Bölüm
Onaltı Bolum
Onyedinci Bölüm
Onsekizinci Bölüm
Ondokuzuncu
Bölüm Yirmi
Bölüm Yirmi Bir Bölüm
Yirmi İki Bölüm Yirmi
Üç Bölüm Yirmi Dört
Bölüm Yirmi Beş Bölüm
Yirmi Altı
Sonsöz Sırada
Ne Var?
Ayrıca Yazan: Rina Kent
Teşekkür Yazar Hakkında

Crowed Alıntı

Yazar Notu

Karakterlere ve yazarın kökenlerine sadık kalmak için, *Lured*'in kelime dağarcığı, dilbilgisi ve yazım dili İngiliz İngilizcesiyle yazılmıştır.

Lured, karanlık temalar ve açık cinsel durumlar içeren bağımsız bir romandır. Bunlardan herhangi biri sizi rahatsız ederse lütfen okumayın.

Blurb

O delilik ve ben de aklı başında olmaktan yoruldum.

Onu izledim. Onu inceledim. Ona takıntılı hale geldim.
Doktor Dominic sosyal bir anomali. Göz önünde bir canavar.
Bir sosyopat.
Pahalı kıyafetlerin ve iyi hazırlanmış dış görünüşün altında, bir sonraki avını arayan bir avcı gizlidir.
Yüzünde kör edici bir gülümsemeyle herkesi ve her şeyi manipüle etmesi beni büyülüyor.
Yakalandım.
Şimdi tek bir şey istiyor. Beni.

Birinci Bölüm

Güç deliliktir.

Tadına baktığınız anda başka hiçbir şeyin tadını alamayacaksınız.

Derinizin altına sızıp kanınıza karıştığında zehre dönüşür.

Ya daha fazla güç talep ederek panzehiri bulursunuz ya da ölürsünüz.

Gücü ele geçirmenin en iyi yolu insan zihnini sömürmektir.

İnsanlar basittir.

Bir şeyi arzulamalarını sağlayın.

Onlara istedikleri şeyi verin.

Sonra parmak uçlarının arasından kap.

Düştüklerinde, sadece siz onları yakalayabilir ya da parçalanmalarına izin verebilirsiniz.

İkinci Bölüm

Bir insan nasıl bu kadar güce sahip olabilir?

Kahve dükkânının tezgâhının arkasında durmuş, mutfak eşyalarını düzenliyorum ama dikkatimi işime vermiyorum.

Fransa'daki evimden İngiltere'ye uzanan küçük macerama başlayalı iki hafta oldu. Sonunda Londra'yı ziyaret edebildiğim için anglofil kalbim dans etse de, en ilginç şey Buckingham sarayı ya da Big Ben olmadı. İngiltere'nin tarihi ve turistik yerleri, kafenin ortasındaki büyük masada oturan grup kadar ilgimi çekmedi.

Burası Londra'nın en klas mekanı olmasa da rahat ve baristanın özel porsiyonlarıyla ünlü. Duvarlar sakinleştirici şeftali rengi bir duvar kağıdıyla kaplı. Yuvarlak, antika tarzı ahşap masalar etrafa dağılmış. Tavandan sarkan birkaç dekoratif lamba, iki kadın ve üç erkekten oluşan gruba sıcak bir ışık saçıyor. Her sabah işe gitmeden önce kahve içmek için buraya geliyorlar.

Hepsi ya tasarım kıyafetler ya da özel dikim takımlar giyiyor. İş arkadaşım Nancy bana onların doktor, mühendis ya da CEO olduklarını söyledi. Kesinlikle elit ve ayrıcalıklı klişesine uyuyorlar.

Gülüyorlar.

Biri hariç hepsi.

Sapık gibi dikkatimi çeken kişi. Doktor Dominic.

Sanki dünyanın sahibiymiş ve etrafındaki köylüler umurunda değilmiş gibi sandalyesinde rahatça arkasına yaslanıyor. Koyu kahverengi saçlarının yanları kısa ama ortaları geriye doğru taranacak kadar uzun. Özel dikim siyah takım elbisesi geniş omuzlarına yapışıyor ve ona heybetli, her şeye hükmeden bir duruş kazandırıyor. Keskin çene çizgisi ve koyu kahverengi gözlerinden öyle bir otorite damlıyor ki, sanki parmaklarını şıklatsa tüm kahve dükkânı üzerine çökecekmiş gibi.

Denemeye bile gerek yok. Arkadaşının şakalarından birine gülümsüyor, ama kayıtsızlığın parıltısı o korkutucu, çekici gözleri terk etmiyor.

İnsanları etkilemek için bir yolu var. Bunu o kadar kurnazca yapıyor ki fark edilmiyor. Onun entrikalarını fark edebilmemin tek nedeni babamın bir asker olması ve beni her zaman insanları okumak üzere eğitmiş olması. Bu da babamın beni korumak için kullandığı bir başka taktik.

Dominic'in arkadaşları arasında nasıl kral tahtına oturduğunu gördüm. Gülüyor, şakalaşıyor ve Şeytan'dan miras kaldığına emin olduğum acımasız ama çekici bir sırıtışı var. Dominic, büyüleyici kişiliğiyle arkadaşlarını kendi emirlerini yerine getirmeleri için manipüle ediyor. Önce duymaktan hoşlandıkları şeyleri söyleyerek egolarını yükseltiyor, sonra da saldırıyor. O havalı avukatların, doktorların ve CEO'ların hiçbiri bir şey fark etmiyor.

Bir avukatın egosuyla oynayarak yeni ve çok pahalı Jaguar'ını başka bir arkadaşına vermesini sağladı. Başka bir seferinde, arabayı kazanan arkadaşına sırf bu yüzden arabayı çevrelerindeki bir kadına teklif ettirdi.

Her gün etrafındakiler için ne planladığını görmeyi bekledim. Bazen, fatura gibi önemsiz bir şey. Bazen de Jaguar kadar pahalı bir şey. Meraklandım. Doğuştan meraklıyımdır, ama Dominic radarımda yüksek puan aldı. Bu merak bir alışkanlığa dönüştü ve iki hafta içinde bir saplantı haline geldi.

Dominic'ten çok etkilendim.

Sık sık nasıl olup da başka kimsenin onun manipülasyonlarını görmediğini merak ediyorum. Kabul ediyorum, yeterince dikkat çekmiyor. Onun gibi bir yırtıcının göz önünde saklanabilme kolaylığı bazen beni korkutuyor, ama çoğunlukla, onun üzerinde çalışabildiğim için hayret ediyorum.

Psikoloji kitaplarında ve derslerinde okumak yerine onun gibi bir vakayı yakından görmek.

"Camille!" Patronum Samir, deponun eşiğinden tıslayarak sesleniyor.

Bakışlarımı Dominic'ten ayırıp Samir'e -ya da herkesin ona taktığı isimle Sam'e- odaklanıyorum. Kırklı yaşlarının ortasında, Orta Doğu kökenlerinin bir sonucu olan en güzel zeytin tenine sahip iri bir adam.

Arkasındaki depo odasını ve paketlenmemiş kutuları işaret ediyor. Utangaç bir şekilde gülümsedim. Onları düzenlemem gerekiyordu ama Dominic'in grubu geldi ve ben de çok insani bir şey yaptım: Erteledim.

Uzun, zayıf parmaklarıyla kahvesindeki kaşığı çeviren Dominic'e son bir kez bakıyorum.

Garip bir sıcaklık bedenimi istila ediyor. Durup dururken ortaya çıkan bu sıcaklık son birkaç gündür çok sık oluyor.

Yüzümde kocaman bir sırıtışla Sam'e doğru yürüyorum. "Kutular hiçbir yere gitmiyor."

Koyu yeşil gözlerini bana dikiyor. "Seni neden buraya kabul ettiğimi bilmiyorum."

Kocaman gülümsemeye devam ediyorum. "Çok çekici olduğum için mi?" Ugh. Fransız aksanımda R harfinin çıkmasından nefret ediyorum. TV programlarında ne kadar pratik yaparsam yapayım, kaybolmuyor.

Sam kulağımı çimdikliyor. "Çocukluğu bırak ve işini yap."

Kıpırdanıyorum ve göğsümü şişiriyorum. "Ben çocuk değilim. *Yirmi* yaşındayım."

"İşini bitir, küçük böcek." Baristanın olduğu yere gitmeden önce bana gülüyor. Arkasından ters ters bakıyorum. Bana çocuk denmesinden hiç hoşlanmıyorum. Güney Fransa'daki küçük kasabam beni tam olarak böyle görüyordu. Bakaloryamı aldığımda ve iki yıl hukuk fakültesinde okuduğumda bile. Önümüzdeki yıl mezun olup hayallerimin peşinden gideceğim.

Baroyu geçip avukat olduğumda, Sam'i bana çocuk dediği için dava edeceğim.

İç çekiyorum ve dar depo odasında istiflemek için hafif kutuları alıyorum. Yukarıda küçük bir havalandırma boşluğu ve sıra sıra dizilmiş kutuları aydınlatan sarı bir ışık var.

Bu görev çok sıkıcı ve sıradan.

Sam bana bir iş verdiği için minnettarım. Hatta bana kafenin üstündeki ve ailesinin evinin yanındaki odayı kiraladı, karısı bana bedava yemek veriyor. Eğer beni asi çocuklarından biri olarak görmeselerdi

uzun süre hayatta kalamazdım. Bir hafta sonra birikimlerimin çoğu kuruduğunda Fransa'ya geri dönerdim.

Ailem tüm hayatım boyunca beni korudu. Babam savaş gazisi olarak geçirdiği hayattan sonra, Marsilya'nın küçük bir kasabasında bir tepenin zirvesinde ev inşa ederek medeniyetten kaçmaya karar verdi. Bu da yetmezmiş gibi, en yakın kasabanın arabayla otuz dakikadan fazla mesafede olduğu bir yer seçti.

Orada yirmi yıl.

Tam 20 yıl.

Sayamayacağım kadar çok kitap okudum ve temelde bir inek oldum. Kısmen babamın etkisiyle olsa da, psikoloji ve savunma en uzun süre beni büyüledi.

Yaz tatilinde, ailemin gölgesinde yaşamaktan bıkmıştım. Pasaportumu ve birikimlerimi alıp Londra'ya uçtum. Ailemi çok seviyorum ama daha fazlasına ihtiyacım var. Bir şey, *herhangi bir şey,* tüm bu küçük kasaba saçmalığını ortadan kaldıracak bir şey.

En azından yaz için.

Paris'e gidebilirdim, ama yeterince maceracı değildi. Denizin üzerinde uçmak istedim.

Maceralara kutuları istiflemek dahil değildir.

Bugün ikinci kez depoyu terk ediyorum. Samir'in görünürde olmadığından emin olmak için yan gözle bakıyorum, sonra tezgâha geri dönüyorum.

Dominic'in grubunun karşısındaki koridordaki müşterilerden biri elini kaldırıyor. Menüyü kaptım ve yanlarına gittim.

Grubun etrafındaki herhangi bir masaya servis yaparım ama onlara asla. Uzaktan izlemek güvenli. Eğer yaklaşırsam, Dominic'in yörüngesine çekileceğimi ve çıkış yolu kalmayacağını hissediyorum.

Ellili yaşların ortasında görünen adam menüyü alıyor. Başımı sallayıp geri dönüyorum. Yolda Dominic'in derin, hafif hışırtılı sesinin kokusunu alıyorum. Ayak parmaklarım kıvrılıyor. Neden böyle bir tepki verdiğimi bilmiyorum. Keskin İngiliz aksanını da ekleyince, resmen gidici oluyorum.

Arkadaşlarından birine "Dün harika bir gala yaptınız," diyor. "Tekrar denemelisin."

Homurdanıyorum. İşte başlıyor. Başka bir manipülasyon serisinin başlangıcı. Tezgâhın arkasında, meslektaşım Nancy'yi telefonuyla sohbet ederken buluyorum.

Yumuşak pembe saçları ve kocaman mavi gözleri var. Dominic'in grubundan bir kadın elini kaldırıyor.

Nancy beni dürttü. "Git."

Başımı sallıyorum ve onu itiyorum.

Nancy omzunu silkiyor ve onlara doğru yürüyor. Dominic'in ona tepkisini ölçüyorum ama sadece gülümsüyor. Gülümsemesiyle ilgili bir şey var. Ben ona "tam bir bok" diyorum. Hollywood aktörlerinin tüm zaman boyunca kameraya sunduğu türden bir gülümseme. Göz kamaştırıcı ve parlak olsa da, tamamen sahte.

O tamamen sahte.

Neden ona bu kadar takıldım ki?

Çünkü sizi güvenli ve iyi çocuk imajınızdan uzaklaştırabilir.

O senin maceran olabilir.

Sol omzumdaki o küçük şeytanı kapattım.

Hiçbir macera tehlikeli bir adama bulaşmaya değmez. Sağ omzumdaki küçük melek böyle diyor ve ben de başımı sallıyorum.

Ama ben buraya macera için geldim, merde.

Varsayımsal bir iblis ve meleği dinlemekten bıkmış bir halde depoya geri dönüyorum. Dominic'in grubu hesabı istedi ve hepsi de göz kamaştırıcı arabalarını Londra trafiğine sürecekler.

Eğer şanslıysam, onları yarın görebilirim. Oh. Bugün hafta sonu.

Dudaklarım bükülüyor. Kafamı dağıtmak için biraz psikoloji kurgusu ya da başka bir şey okumam gerekiyor.

Tehlikeli bir saplantıya dönüşüyor.

İçimi çektim ve kutuları istiflemeye geri döndüm. Kulaklığımı takıyorum, Coldplay dinliyorum ve kutuları kaldırırken mırıldanıyorum.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Tıpkı kafeye her gelişinde olduğu gibi. Yutkunuyorum ve kulaklarımdaki müzikle bile duyuluyor.

Kulaklıkları çıkarırken yavaşça arkamı dönüyorum. Dominic'in koyu kahverengi gözlerine baktığımda midem sıkışıyor.

"Merhaba, Camille."

Üçüncü Bölüm

Dominic burada.

Ben gelmeden önce de müdavimi olduğu düşünülürse kafede olması garip değil. Garip olan burada, bu küçük depoda benimle konuşuyor olması.

Yakından bakınca karanfil kokuyor ve dizlerimin bağını çözen derin bir erkek kokusu. Siyah ceketi geniş omuzlarını ikinci bir deri gibi sarıyor. Otoriter bir varlık gibi üzerimde geziniyor, çıkışı ve her türlü mantıklı düşünceyi engelliyor. Duruşu dik ama sert değil. Sanki buranın ve içindeki herkesin sahibiymiş gibi kendini sonsuz bir rahatlıkla taşıyor. Eğer biri boyun eğmezse, sırf yapabildiği için onu parçalara ayırır ve paramparça eder.

Ağzımı kapatmam ve sesimi yeniden kazanmam bir ya da birkaç saniyemi alıyor. "Adımı nereden biliyorsun?"

Önlüğümdeki isim etiketini işaret ediyor ve ben de zayıf parmağını takip etmekten kendimi alamıyorum.

Kısa süreliğine gözlerimi kapatıp aptallığıma lanet ediyorum. "Pekala. Senin için ne yapabilirim?"

Belki de kafede biraz yönlendirme istedi. Gerçi muhtemelen burayı benden daha iyi biliyordur.

"Sen Fransızsın." Derin ve boğuk sesi midemin alt kısmında garip şeyler yapıyor. İngiliz aksanını her zaman sevmişimdir - ne de olsa kalben bir İngiliz hayranıyım, ama onda on kat daha günahkâr ve bana onun müstehcen şeyler söylediğini düşündürüyor.

Ondan başka her şeye odaklanmak için kahve çekirdeği kutularından birini göğsüme yakın tutuyorum. Ve kalp atışlarımın çıldırtıcı ritmini gizlemek için. "Evet."

Derin düşüncelere dalmış gibi görünürken işaret parmağı alt dudağını okşuyor. Görevime ara veriyorum. İşaret parmağının dudaklarında gidip gelmesinden başka bir şeye nasıl konsantre olabilirim ki? Sırtımdan aşağıya doğru bir sıcaklık yayılıyor. Küçük depo odası ne zaman bu kadar sıcak oldu?

La vache. Çok uzun zamandır bakıyordum.

Gözlerimi onunkilere dikiyorum. Beni nasıl izlediğini görünce nefesimi tutuyorum. Koyu kahverengi gözleri ilgiyle ve tam olarak tanımlayamadığım başka bir şeyle kararıyor. Vücudum dikkat kesiliyor ve ağırlığımı raflara karşı zor tutuyorum.

İşaret parmağı dudaklarından düşüyor ve beni gösteriden men ettiği için ona ve parmağına lanet ediyorum.

"Öğle yemeğinde buluşalım."

Bu bir istek ya da emir değil. Sanki her şeyi çözmüş ve benim tek yapmam gereken kabul etmekmiş gibi basit bir beyan.

Sosyopatlar böyle çalışır. Doğal cazibeleri ve ezici özgüvenleriyle insanları büyülerler. Bildiğim bir sonraki şey, hayatımı bir arada tutmak için savaşıyor olacağım - ya da daha kötüsü, hayatta kalmak için.

Dominic en başından beri beni cehennemdeki şeytan gibi kendine çekmiş olabilir ama bilmeden cazibesine kapılan saf kızlardan biri olduğumu düşünüyorsa, o zaman başka bir şeyi hak ediyor demektir.

Kutuyu yerine itiyorum ve onunla yüzleşiyorum. Babamın bana her zaman öğrettiği bir şey varsa o da asla kaçmamak ve olaylarla yüzleşmektir.

"Seninle öğle yemeğinde buluşmak istediğimi nereden çıkardın?" Sesimin düzgün çıkmasına çok sevindim.

"Bir önsezi."

"Bir önsezi mi?"

"Beni izliyordun, Camille."

Yanaklarım ısınıyor. Başından beri biliyor muydu? Yeterince dikkatli olduğumu sanıyordum.

"Grubunuzu izliyordum." Yerimi koruyorum.

"Neden?" Sorusu beni şaşırttı. "Ne demek istiyorsun?"

"Neden bizi izliyordun?"

"Kahve dükkanındaki herkes öyle. Zengin, genç ve güzel olmak dikkat çekiyor." Kendimi bu durumdan nasıl kurtardığımla gurur duyuyorum.

"Belki de." Yaklaşıyor ve yakınlığı küçük alanın ısınmasına neden oluyor. Yakınına eğilip baş döndürücü kokusunu ciğerlerimin derinliklerine - ve belki de anılarıma - çekesim geliyor.

"İzleme şeklin farklı." Beni tepeden tırnağa ölçüyor. Üzerimde sadece şort ve kolsuz bir atlet var, onu da kahve dükkânının önlüğü örtüyor. Bakışları hiçbir şey ele vermese de kıvranma isteğime engel olamıyorum.

Derin, dengesizleştirici bakışları tekrar benimkilerle buluşuyor. "Faulü ilgilendiren şeylerden etkilenecek bir tipe benzemiyorsun."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Bir önsezi."

"Her zaman önsezilerinize göre mi hareket edersiniz?"

"Muhtemelen. Muhtemelen değil." Bana o boktan sırıtışını gösterdi. "Öğrenmek için benimle öğle yemeğinde buluş."

Bana yem atıyor.

İşe yarıyor.

Onu merak ettiğimi söylemek, lanet olası yüzyılın en hafif ifadesi olur. Dişlerimi ona geçirmek ve bir vampir gibi sunabileceği her şeyi emmek istiyorum.

Bah alors. Bu çok ürkütücü.

Ama gerçekten daha fazlasını bilmek istiyorum. Onun tipini sadece kitaplarda ve bazı gerçekçi filmlerde okudum. İlk kez gerçek hayatta bir sosyopatla ve muhtemelen bir sözde psikopatla tanışıyorum.

Bu macerayı yaşamak için evden kaçtım.

Sadece... o örtülü kahverengi gözlere bir kez baktığımda beni parçalara ayırabileceğini biliyorum. Buna pişman olabilirim ve olurum.

Riski olmayan bir macera nedir ki?

"*Anlaştık*," diyorum ve hemen ardından "Yani, tamam," diye devam ediyorum.

Yine o boktan sırıtışı var. Eminim her zamanki gibi istediğini elde ettiğini düşünüyordur. Onun ne olduğunun farkında olduğumu bilmesine gerek yok. Bu onun acımasız, fetih odaklı tarafını tetikleyebilir.

Onu maceram olarak kabul edeceğim. Ne tür numaralar çevirdiğini ve benim bunları fark edip edemeyeceğimi düşünmek başımı döndürüyor.

Yaklaşıyor, böylece beni kendisiyle raf arasına hapsediyor. Vücut ısısı benimkini bastırıyor ve nefesim kesiliyor. Önlüğümün içine bir kağıt parçası yerleştiriyor.

"O da ne?" diye sordum. "Bir adres."

İşaret parmağı bana doğru uzanıyor ve tıpkı daha önce yaptığı gibi alt dudağımı okşuyor.

Sanki biri bedenimi ateşe vermiş gibi. Boğazımın arkasına bir inilti yerleşiyor. Ağzımı açıp parmağını içime çekmemek için kendimi zor tutuyorum.

Gözlerim onunla kilitlendi. Aramızda bir enerji fışkırıyor ve yutkunuyorum. İşaret parmağını ileri geri hareket ettirmeyi bırakıyor ama dudağımdan çekmiyor. Dominic de en az benim kadar o ana kapılmış görünüyor. Ya da belki de rolünü oynuyor? Bunu daha önce kaç kişiye yaptı? Onların da beyinleri uçmak üzere miydi?

Uzun, baskın bir sessizlikten sonra, "Kıyafetlerini değiştirme" dedi.

"Neden?"

Parmağı hâlâ dudaklarımda, bana doğru eğiliyor. Sıcak nefesi tenimi gıdıklıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Dudakları kulak mememe değiyor ve ürperiyorum.

Derin, otoriter sesi kaslarımı birbirine kenetliyor. "Çünkü ben öyle dedim, Camille."

Dördüncü Bölüm

Depodan çıkarken fit ceketinin çizdiği sırtına bakıyorum. Adımları ölçülü, kendinden emin ve çok etkileyici.

Ağzım hâlâ açık ve içim karıncalanıyor.

Çünkü ben öyle dedim, Camille.

Bu beni neden bu kadar tahrik etsin ki? Kendimi toparlamak için birkaç kez göz kırpıyorum.

Tüm toplantı bir rüya olmalı.

Dominic'e olan takıntım halüsinasyon seviyesine ulaştı. Bir psikoterapiste ihtiyacım var. Benimle bir gün geçirirler.

"Caaaam!" Nancy depodan içeri dalar. Pembe perçemleri yüzünün her tarafına uçuşurken heyecanlı bir ifadeyle bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Lanet olası Dominic Johnson'ın burada ne işi vardı?"

Tamam. Yani bu bir rüya değildi.

Ya da Nancy benim gibi deli. Mutluluk hapı ya da uyuşturucu almış gibi zıpladığı düşünülürse bu inandırıcı.

Omuz silktim. "Bana çıkma teklif etmek istedi... Sanırım."

Yüksek sesle söylediğimde kulağa çok garip geliyor. Dominic bana çıkma teklif etti çünkü onu izlediğimi biliyordu.

Aslında, şimdi onun yakınlığı dikkatimi dağıtmadığı için, her şey aslında tehlikeli.

Sosyopatların ilgiden hoşlandıkları doğrudur, ancak bu ilginin kendi koşullarında olması gerekir. İstenmeyen ilgi - benim hastalıklı merakım gibi - hoş karşılanmaz. Belki de beni bir şekilde susturmak için çıkma teklif ediyordur.

Bunu nasıl yapmayı planlıyor? Beni kaçırmak isteseydi, benimle temasa geçmeden daha kolay olurdu. Belki de önce kafamla oynamak istiyordur.

Merde. Şimdi, benim için ne sakladığını gerçekten bilmek istiyorum.

Nancy zıplamayı ve etrafta sallanmayı bırakır. Olduğu yerde donup kalır. Gözleri bile neredeyse dışarı fırlayacak.

"Nancy...?" Elimi yüzünün önünde gezdiriyorum, onun için endişeleniyorum.

Uzun bir nefes alıyor ve sonra ağzından kaçırıyor. "Sana çıkma mı teklif etti?

Çıkmak gibi mi?

Sanki seninle ilgileniyormuş gibi?"

"Sanırım." Gerçekten emin değilim. Onu okumak zor.

"OMG! OMG!" Tekrar zıplamaya başladı, ama bu sefer bana sarılmak için saldırdı. "Git al onu, kızım! Onunla yattığında, tüm kirli detayları istiyorum. Yatakta nasıl olduğunu çok merak ediyorum."

Bu Nancy. Filtre yok.

Geri çekiliyorum. Onunla yatmak hakkında konuşmak için erken olduğunu söylemek istiyorum ama kimi kandırıyorum ki? Büyük ihtimalle benden istediği de bu. Beni nasıl ölçüp biçtiğine ve 'Çünkü ben öyle dedim' deyişine bakılırsa, kısa sürede seks kısmına geçecek.

Yanağıma bir sıcaklık yayılıyor çünkü... Ona izin verebilirim.

"Sana elbiselerimden birini ödünç vermemi ister misin?" Nancy sorar.

"Hayır. Ben iyiyim." Bana değişmememi söylediği için değil, kimse için bukalemun olmayı reddettiğim için. Muhtemelen lisedeki erkek arkadaşım Pierre beni bu yüzden terk etti.

Çok asabi olduğumu söyledi. Hiç taviz vermem. Her şeyi kontrol etmeyi seviyorum.

J'en ai marre, Camille. Bu onun son sözleriydi.

O zamanlar çok acımıştı. Ona çok bağlıydım ve o bana benden bıktığını söyledi. O kalp kırıklığından sonra, kendimi bir daha asla bu savunmasızlığa maruz bırakmamaya karar verdim. Üniversitedeki iki yılımı herhangi bir ilerlemeyi reddederek geçirdim ve sadece derslerime odaklandım.

Dominic farklıdır. Herhangi bir ilişki teklif edeceğinden şüpheliyim. Deponun karşısındaki aynaya bakıyorum. Yanaklarım kızarmış ve babamdan miras kalan yeşil gözlerim gülümseyerek parlıyor.

Londra'da iki hafta geçirdikten sonra nihayet maceramı buldum.

Dominic'in bana yapabilecekleri konusunda çok heyecanlıyım ve biraz da korkuyorum.

Dominic'in benimle buluşmak istediği yer bir otelin yeraltı barı. Altyapı onlarca yıllık gibi görünüyor ve o gülünç derecede pahalı otellerden biri olmadığı için memnunum. Ucuz bir otel de değil ama orta halli bir yer.

Neden burayı seçtiğini merak etmeden duramıyorum. Kendimi daha rahat hissedeyim ve böylece bana her şeyi kabul ettirebilsin diye mi?

Bunu yapmak için bir ortama ihtiyacı yok. Kişiliği yeterince otoriter.

Barda bir tabureye kaydım ve bir kahve sipariş ettim. İşteyken şortuma meyve suyu dökmüştüm, bu yüzden orta boy bir kot etek giydim. Kısa şeyler giymeyi hep sevmişimdir. Annemin etkisi sanırım. Bacaklarımın çok biçimli ve güzel olduğunu, onları saklamanın utanç verici olduğunu söylüyor.

Yüzümde zerre kadar makyaj yok. Buna hiç meraklı olmadım ve Dominic için de başlamayacağım.

Öğle yemeğimi zaten yedim, o yüzden beni doyurma zorunluluğu hissetmeyecek. Zaten buraya yemek için gelmedim. İstediği şeye ne kadar çabuk ulaşırsak o kadar iyi.

Ve eminim bir şey istiyordur. Onun gibiler hep ister.

İki saat sonra vardiyam var, bu yüzden kaçmak için iyi bir bahane.

Savunmam tamamen hazır. Şimdi tek yapmam gereken onun hamlesini beklemek. Bunu düşünmek bile başımı döndürüyor.

Bu duygu babamla satranç oynadığım zamanlara benziyor. Güçlü bir stratejik zekası var ve bir sonraki hamlesini tahmin etmek neredeyse imkansız. Ancak yine de onu her okumaya çalıştığımda heyecanlanır ve gaza gelirdim.

Eğer evden kaçmamış olsaydım, babam bir sosyopat tespit ettiğimi bilseydi benimle gurur duyardı. Sadece... şey, bana insanları okumayı öğretti, böylece Dominic'in tipinden uzak duracaktım, onlara takıntılı hale gelmeyecektim.

Benden çok da yaşlı görünmeyen barmen, kahve fincanını önüme koyarken gülümsüyor. Kahve içmek İngilizlere yakışır

barlarında. Yaptıkları en iyi şeylerden biri bu.

"Teşekkür ederim." İki elim de fincanı çevreliyor ve sıcaklığı iliklerime kadar işliyor. En sevdiğim fincanım yanımda olsaydı daha iyi olurdu ama neyse.

"Fransız mı?" diye soruyor barmen bardağını silerken. Çocuksu yüz hatları ve uzun bir vücudu var. Tişörtünün kollarının altından birkaç kabile dövmesi görünüyor. Dövmelere karşı hep bir zaafım olmuştur.

"Evet." Kahveden bir yudum alıyorum ve bir iniltiyi bastırıyorum. Bu, insanların icat ettiği en iyi içecek. İnsanlar neden alkolü bu cennete tercih ediyor anlamıyorum. İçinde garip bir tat var. Kötü falan değil, sadece biraz tuhaf. Bu barın spesiyalitesi olmalı.

"Seni Londra'ya getiren nedir?" Barmen benimle konuşmaya devam ediyor. Burası bomboş. Sadece arka masada kısık sesle konuşan bir çift ve bira içip iç geçiren Asyalı görünümlü bir adam var.

"Yarı İngiliz misin?" diye
soruyor. "Neden böyle düşündün
ki?"

"Buraya gelen Fransızların çoğu gibi trajik bir aksanınız yok." "Hey!" Hafif
tonda konuşmaya devam etsem de savunmaya geçmekten kendimi
alamıyorum.

bana şöyle hitap etti. "İngilizlerin de korkunç bir Fransız aksanı var." "Touché,
aşkım." Gülüyor. "Yani yarı İngiliz misin?"

"Hayır. Ben yarı Arabım." Kahvemden bir yudum daha alıyorum. "Annem Fas'tan Kuzey Afrikalı."

Bir kaşını kaldırıyor ve bakışları sarı saçlarımın, yeşil gözlerimin ve solgun tenimin üzerinde geziniyor. "Sende hiç Arap özelliği yok, aşkım."

"Biliyorsun, bütün Araplar zeytin derili değil." Keşke benim de olsaydı. Sahilde ne kadar uzansam da bronzlaşamadım. "Annem beyaz tenli. Ailesinin çoğu Fransa'da doğmuş ve büyümüş."

İç çekiyorum. Keşke Kazablanka'da ziyaret edebileceğim bir
ailemiz olsaydı. Tüm hayatımı Marsilya'da geçirmek insanı
çıldırtmalı.

"Umarım Londra hoşuna gitmiştir?" diye soruyor parlak mavi gözlerinde bir parıltıyla. Sonra arkama bakıyor. Gülümsemesi kayboluyor ve kaşları birbirine yaklaşıyor.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Tuhaf bir farkındalık derimin altını kazıyor, tüylerim diken diken oluyor. Ağız dolusu kahveyi yutuyorum. Arkama bakmadan bile biliyorum. Dominic'in geldiğini biliyorum.

Rahat barmen başını sallıyor ve barın diğer tarafına doğru ilerliyor.

Sıcaklık beni sarıyor. Gerçek anlamda. Sert bir göğüs sırtıma çarpıyor. Sıcak nefesi kulağımı gıdıklarken kahve fincanını daha sıkı kavrıyorum, tıpkı daha önce olduğu gibi. "Şortunu değiştirmişsin."

Sesi onaylamıyor ve biraz da sinirli.

Yutkunuyorum ve bir omzumu kaldırıyorum. Ona şortuma meyve suyu döktüğümü söyleyebilirdim ama açıklanamayan bir nedenle söylemedim. Tepkisini ölçmek istiyorum. Bu beni hem korku hem de heyecanla dolduruyor.

"Anlıyorum." Geri çekiliyor ve nihayet yanımda dururken bana onu görme fırsatı sunuyor. Bir eli cebinde, diğeri ise barın üzerinde rahatça uzanıyor.

Bu sabahki takım elbisesinin aynısını giymiş. Ama şimdi kravatını çıkarmış. İlk birkaç düğmesi açık ve birkaç ince, koyu renk saç teli görünüyor. Yarı gündelik görüntüsü ve beyaz gömleğinin göğsünü germesi midemi anormal bir açlıkla burkuyor.

"Bana meydan okumayı seviyor musun, Camille?" Gözlerindeki kıvılcımda beni tıpkı sirenlerin balıkçıyı çektiği gibi çeken bir şey var. Artık büyülenmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum.

Yine omuz silktim. "Belki."

Dudakları bir sırıtışla kıvrılıyor ve bu hiç de o boktan sırıtışa benzemiyor. Bu onun gerçek yüzünü gösteriyor; şeytanın kölesi. "Bunu düzeltmeliyiz."

"Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsunuz?" *Dieu*. Bir sosyopatla flört ediyorum. "Asıl soru şu." Öne doğru eğildi ve elini

Tabureme. Bana dokunmuyor ama yüklü enerji beni neredeyse boğuyor. "Yapmaya niyetlendiğim şeye hazır mısın, Camille?"

"*Oui*... Yani, evet." Neredeyse elimi ağzıma kapatacaktım ama yapmadım. Bu bir oyun, bir macera. Dominic'le bilinmeyen bir yolculuğa çıkmak anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Je suis désolé, Papa.

Sanki bu kadar çabuk kabul etmemi beklemiyormuş gibi bir an sessiz kaldı. Cehenneme kadar yolu var. Ben de bu kadar çabuk kabul etmeyi beklemiyordum.

İşaret parmağı alt dudağını ovuyor ve her şey yok oluyor. O parmak ve dudak dışında her şey.

"Genelde ikinci bir şans vermem ama..." Meraklı gözleri yine yüzümde geziniyor. Ne aradığını merak ediyorum. "Tekrar düşün Camille, çünkü evet dediğin anda seninle istediğim her şeyi yapmaya hakkım var."

Kekeleyerek birkaç nefes alıyorum. Onu düzeltmek ve buna hakkı olmadığını, yasal olarak rızamı geri çekebileceğimi söylemek istiyorum

ne zaman istersem.

Sözleri kırmızı alarm vermeli ve beni koşturmalıydı. Ama tek düşündüğüm 'ne isterse' dediği kısım.

Dominic gibi bir adamı ne memnun

eder? "Evet."

Sözcük dudaklarımdan çıkar çıkmaz Dominic elimi tutuyor ve beni tabureden aşağı çekiyor. Tökezleyip onun geniş adımlarını takip ederken dudaklarımdan yumuşak bir nefes dökülüyor. Kalp atışlarım göğsümde gittikçe daha yüksek sesle çarpıyor.

Ne için kaydoldum ben?

Beşinci Bölüm

Kafam bulanıklaşıyor. Ne kadar nefes alırsam alayım, ciğerlerim açlıktan ölüyor.

Dominic'in sadece sırtını görebiliyorum, ceketten belli oluyor ama bu vücudumun aşırı hızlanmasına yetiyor.

Düz sandaletler giymeme rağmen onun geniş adımlarına ayak uydurmak zor. Asansörün önünde duruyoruz, yani bir odaya çıkıyoruz.

Zihinsel bir kontrol yapıyorum.

Atıştayım. Her şey yolunda.

Burnumdan nefes alıyorum ve yanaklarımdaki alevli savaşı soğutmaya çalışıyorum.

Aslında tek gecelik bir ilişki yaşıyorum.

Teknik olarak öğle yemeği vakti olmasına rağmen.

"İki saat sonra vardiyam var," diyorum olabildiğince soğukkanlı bir şekilde. Bunu aradan çıkarmalıyım ki aklında her ne varsa sınırı aşmayacağı belli olsun. Elbette, iki saat dayanabilirim.

Dominic omzunun üzerinden bana bir bakış fırlatıyor. "Bu fazlasıyla yeterli olacaktır."

Güm, güm, güm.

Heyecandan kalp krizi geçirmek mümkün mü?

Yanımızda bir adam duruyor. Yazın ortasında uzun bir ceket giyiyor. Acımasız gözleri üzerimde geziniyor.

Onu görmezden gelmeye çalışıyorum. Dominic'in başka planları var.

Elimi kavrayarak beni kendi tarafına çekiyor. Adama öyle sert bakıyor ki yanaklarım onun adına yanıyor. Adam asansörün gelmesini bile beklemiyor. Saatine bakıyor ve ters yöne doğru yürüyor.

Bu. Güç. Tam kontrol. Dominic'in konuşmasına bile gerek yok ve insanlar onun için sıraya giriyor.

Ben de bu insanlardan biri miyim? Onun soğukkanlı, zahmetsiz ifadesine bakıyorum. Beni ne olarak gördüğünü önemsemediğimi düşünsem de onun için önemsiz bir durak olabileceğimi düşünmek hoşuma gitmiyor. Özel olmak istiyorum.

Asansör bize ulaşmak için tatlı zamanını harcarken, "Ne olduğunu biliyorum," diyorum. "Ne olduğumu mu?" Kaşını kaldırıyor. Bu kadar küçük bir jestin zaten bir arada olan görünümünü on katına çıkarabilir.

Onunla yüz yüze geldim. "Sen bir sosyopatsın." Kaşlarını kaldırmaya devam ediyor. "Ve?" "Ve ne?"

"Bunun konuyla ne ilgisi var?" Başparmağı elimin arkasını okşuyor ve bu samimi jest beni tamamen şaşırtıyor.

"Hiçbir şey," diye geveledim. "Sadece senin doğanı bildiğimi ve yine de kabul ettiğimi belirtmek istiyorum. Beni bu işe sen bulaştırmadın."

Muhtemelen onun karmaşık manipülasyon ağına herhangi bir darbe indirmemeliyim, ancak başka bir anlamsız isim olmayacağım.

Gülümsüyor. Donup kaldım. Bu o boktan sırıtış değil. Bu gözlerine ulaşıyor ve yemin ederim Şeytan ortaya çıkıp oynamak üzere. Neyi karıştırdım ben?

"O zaman oyunumu hızlandırıyorum."

"Nasıl?"

"Ne olduğumu biliyorsun ve yine de geldin." Yavaşça başımı salladım.

"Yani?"

"Bana meydan okuduğun için seni becermek istiyorum, Camille." Sözcükler sıcak, ağzı açık öpücükler gibi tenimin üzerinde yuvarlanıyor.

Mais putain. Az önce beni becereceğini söyledi ve ben tahrik oldum. Hayır. Tahrik olmanın ötesindeyim. Ona atlama görüntüsü beynimin ön tarafına hücum ediyor.

Asansörün sesi duyuldu ve kapıları açıldı. Görüntü paramparça olurken gözle görülür bir şekilde irkiliyorum.

İnsanlar bize bakmadan çıkıyorlar. Nabzımın boğazımdan dışarı fırladığını görmemelerine şaşırıyorum.

Asansöre doğru yürürken ve kapılar kapanırken ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Biri beni izliyor.

Neden biri beni izlesin ki? İngiltere'de Samir'in kafesindeki insanlar dışında tanıdığım bile yok.

Dominic hâlâ onunkinde olan elimi çekiyor ve dikkatim ona yöneliyor.

Hafif bir kızgınlıkla beni izliyor. "Aklın nereye gitti?" "Önemli bir yere değil."

"Eğer önemli değilse neden bunu düşünüyorsun?" Elimi tekrar çekerek sert göğsüyle aynı hizaya gelmemi sağlamadan önce kesin bir dille konuşuyor. Göğüslerim ceketini sıyırıyor ve meme uçlarım bir anda zirve yapıyor. Karıncalanmalar doğrudan kalçalarımın arasına ulaşıyor. Serbest eli sırtımı sarıyor; sert ve inatçı.

"Benimleyken tüm dikkatin benim üzerimde olacak." Otoriter tonu derimin altına sızıyor. "Anlaşıldı mı?"

"Ya hayır dersem?" Gözlerimi ondan ayırmıyorum. Sinmeyi reddediyorum.

Dominic gibi insanlar asla göz temasını kesmezler ve bu onları korkutucu ve kontrol edici bir güvenle akan yapan şeydir. Normal insanlar utançtan ya da jestin s a m i m i y e t i n d e n dolayı uzun süre göz göze gelmekten kaçınır. Dominic'in umurunda bile değil çünkü utanmaz ve başkalarıyla empati kurmaktan yoksun.

Ruhunuza bakacak, onu istila edecek, parçalara ayıracak ve bu konuda gözünü bile kırpmayacak. Daha da kötüsü, seni bıçaklayarak öldürdükten sonra cenazende ağlayacak.

Sosyopatları antisosyal bir anomali yapan da budur.

Muhtemelen geri çekilmem için beni korkutmaya çalışarak bakışlarıyla fethetmeye devam ediyor.

Bilmiyorum.

Dominic'in sesi nötr çıkıyor, "O zaman seninle nasıl istersem öyle başa çıkarım. Sabrımı sınıyorsun ve seni cezalandırmak için içimdeki dürtüyle savaşıyorum."

Oui!!

Dünyaya bağırmamayı ve soğukkanlı davranmayı başarıyorum. "Sözler."

Kızarmadan önce koyu kahverengi gözlerinde bir şaşkınlık titreşimi belirdi. "Az önce ne dedin sen?"

"Sözler. Sözler..." Düşünüyorum.

Oh. Dieu. Onu kışkırtmanın heyecanı bağımlılık yapıyor.

Dominic bir şey yapacak gibi görünüyor ama asansörün kapıları açılınca yarıda kesiliyor. Beni elimden tutup dışarı sürükledi. Bu sefer ona ayak uydurmak neredeyse imkansız.

Neyse ki uzun süre yürümedik. Oda 717'nin önünde duruyoruz. Bir kart okutuyor ve kapı açılıyor. Ben peşindeyken içeri doğru ilerliyor. Odanın ortasına geldiğimizde beni serbest bırakıyor. Beni s ı k ı c a kavradığı için bileğime masaj yapıyorum. Derisi kızarmaya başladı bile. O güçlü ve açıkça kontrolcü ve... Onu pek anlayamıyorum.

Kendimi neye bulaştırıyorum?

Va-t-en, Camille. Retourne à la France. Annemle babamın beni azarlayan seslerini duyar gibiyim.

Bu düşünceleri kovuyorum. Bunu yapmaya çoktan karar verdim. Korkaklığımın ya da korunaklı yetiştirilme tarzımın beni bundan vazgeçirmesine izin vermeyeceğim.

Oda süit benzeri bir şekilde geniştir. İki odaya bölünmüş. Biri kapısı açık olan yatak odası, diğeri ise içinde bulunduğum salon. Yanımda, üzerinde sanatsal, kristal bir vazo bulunan yuvarlak ahşap bir masa duruyor.

Dominic ceketini çıkarır ve sandalyelerden birinin üzerine düzgünce sıkıştırır. Gömleğinin manşetlerini dirseğine kadar kıvırıyor. Damarlı, güçlü ön kollarını görünce dudaklarım aralanıyor.

Bah alors. C'est trop chaud ici.

"Klimayı açmak ister misin?" diye soruyor dolaba yönelip kendine su doldururken.

"Ne?"

"Sıcak olduğuna dair bir şeyler mi mırıldandın?"

Fransızca anlıyor mu? Gerçi bu sürpriz olmamalı. Her şeyi bir araya getirmiş, neden mükemmel karışıma dilleri de eklemesin ki?

Ve şimdi, onun Fransızca konuşmasını duymak istiyorum.

"Hiçbir şey." Yerimde kıpırdandım ve sonra durdum. Ben kıpırdanmam.

Hâlâ elindeki su bardağını tutarak karşımdaki kanepeye oturuyor. Kollarından biri kanepenin arkasına doğru uzanıyor. Bacaklarını ayırmış. Bardağındaki suyu çevirirken rahat, hatta umursamaz görünüyor. Gözlerindeki alevli bakış, kalçalarımı birbirine kenetlememe neden oluyor.

"Şimdi ne olacak?" Ben soruyorum.
"Şimdi..." Bana eliyle işaret etti. "Soyun."

Altıncı Bölüm

Soyun.

Koltuğuna rahatça yaslanmış olan Dominic'e bakıyorum. Bunu gerçekten söyledi. Hayal görmüyorum.

Otoriter sözlerinin ağzından dökülme şekli vücuduma aptalca şeyler yaptırıyor. Parmaklarım onun emrini yerine getirmek için kaşınıyor.

Ve sonra... ne olacak? Hiçbir çıkış yolu olmadan tamamen onun merhameti altında olacağım. Özlemini *çektiğim* macera bu değil miydi?

"Benim için yap." Aksanım normalden daha kalın.

Hâlâ suyunu içerken kaşlarını kaldırıyor. "Sana soyunmanı söyledim Camille. Bunu senin için yapacağımı söylemedim."

Göğsümü şişiriyorum. "Bunu yapmanı istiyorum."

"Yine bana meydan okuyorsun." Gözleri sertleşiyor. "Bana karşı gelinmesine tahammül edemem."

Bardağı masanın üzerine koydu. Ses çok az ama boğazımı saran yoğun gerilimle birlikte bir bombanın patlamasına benziyor.

Dominic doğal bir zarafet ve tehditle ayakta duruyor. "Eğer bunu senin için yaparsam, bir bedeli olacak bebeğim."

Kız bebek.

Bu ses neden hoşuma gitti?

Zaten çıplak olacaksam, sadece kıyafetlerimi çıkarmak daha güvenli olurdu, ama güvenli oynamıyorum. Bugün, yapabileceğimi hiç düşünmediğim kadar ileri gideceğim. Var olduğunu hiç düşünmediğim bir parçamı keşfediyorum.

Ben kafası sadece kitaplarda olan bir inek değilim. Ben maceraperest biriyim.

Petite Salope.

"Sözler, sözler," diye mırıldanıyorum.

Tıpkı asansörde olduğu gibi, Dominic'in gözleri daralıyor ve kararıyor. Bu değişim beni korkuya ve ilkel bir şeye sürüklüyor.

Birkaç adımda bana ulaşıyor. İrkildim. Sırtımın küçük kısmı yuvarlak masanın kenarına çarpıyor.

Beni soymasını istediğimde ne beklediğimi bilmiyordum ama buna bir savaş gibi davranacağını düşünmediğimden emindim. Parmakları atletimin alt kısmına battı ve onu başımın üzerinden çekip yere fırlattı. Kot eteğimi çözdü ve ayak bileklerime düşmesine izin verdi. Zar zor adım atabiliyordum.

Parmakları tenime her değdiğinde tüylerim diken diken oluyor.

Uyumsuz bir siyah dantel sütyen ve pamuklu iç çamaşırıyla önünde duruyorum. Kendimi savunmam gerekirse, neye imza attığımı bilmiyordum. Dominic gibi biriyle, daha iyi bilmeliydim.

Koyu renk gözleri vahşi bir yoğunlukla üzerimde geziniyor. Sanki bakışları o günahkâr dudaklara dönüşmüş ve hassas tenimin üzerinde bir yol çiziyorlarmış gibi karnımda karıncalanmalar oluşuyor.

Sanki bu benim ilk seferim.

Ne bakireyim ne de çok tecrübesizim. Gerçi şu ana kadar kendimi orgazma ulaştıran tek kişi benim.

Sahip olduğumu bilmediğim bir cesaretle sırtıma uzanıp sütyenimin düğmelerini açıyorum. Dominic sütyenimi çıkarıp eteğimin yanına bırakmamı izlerken işaret parmağıyla alt dudağını yokluyor. Boncuklanan meme uçlarım Dominic'in dikkatini çekmek için yalvarırcasına dikleşiyor. Göğüslerimi tanımlamak için kullanacağım kelime küçük değil ama büyük de değiller. Ancak Dominic onları yutup yutmamak konusunda kendisiyle savaşıyor gibi görünüyor.

Yoğun bakışları göğüslerimden yüzüme doğru kayıyor. "Masanın üzerine eğil."

"Ne?"

Eli ensemi kavrıyor ve başparmağı tenimi okşuyor. Hareketi yumuşak ama sesi karanlık, sıcak bir okşamaya dönüşüyor. "Dedim ki. Eğil. Eğer bir kez daha tekrarlarsam, sana verdiğim cezadan daha fazlasını veririm."

Yavaşça itaat ederken damarlarıma hastalıklı bir heyecan yayılıyor. İki elimle masanın kenarını kavrıyorum ve göğüslerim soğuk ahşaba değecek şekilde eğiliyorum.

Arkamdan bir sessizlik geliyor. Arkama bakmaya çalışıyorum ama açı uygun değil. Belirgin ön kolunu ve bileğindeki pahalı saati zar zor görebiliyorum.

Heyecan ve bilinmezliğin titremeleri nabzıma savaş açıyor. "Bu da başka bir söz mü?" Sıradan görünmeye çalışıyorum.

Uzun parmakları iç çamaşırlarıma takılıyor ama onları çıkarmıyor. Kalçalarımı okşuyor. Kalçalarımın arasından bir zevk fermuarı fırlıyor. Yanağım tahtaya değince yanıyor.

"Seninle tanışmaya geldiğim andan beri bana meydan okuyorsun." Kıç yanağımı sıkıyor ve bir inilti boğazımın arkasına yerleşiyor. "Önce, benimle buluşman gerekirken barmenle flört ediyordun."

"Değildim."

"Şşş. Ben konuşurken, sen dinle." Tekrar sıkıyor ve bu sefer inliyorum. "İkincisi, o çeneni her hakkın varmış gibi çalıştırmaya devam ettin."

İstediğimi söylemek istiyorum ama eli popoma bir çeşit büyü yapıyor. Büyüyü bozamam.

"Bunun için birkaç kural var. Birincisi: Söylediğim her şeyi soru sormadan yapacaksın." Eğiliyor, böylece sıcaklığı sırtımdan aşağı yayılıyor, ama yine de onu göremiyorum. "İki: Ben sana bir şey sormadıkça konuşmak yok. Üç: kişisel bir şey yok. İki saat bittiğinde yine yabancı olacağız."

Benim maceram. İki saat ve hepsi bu.

Bunu istiyorum.

"Koşullarımı ihlal edersen cezalandırılacaksın." Kontrollü sesi sırtımdan aşağı ürpertiler gönderiyor. "Eğer dur dersen, her şey sona erecek. Anlaşıldı mı?"

Başımı sallıyorum. Beklentinin duyularımı artırabileceğini hiç düşünmemiştim. Vücudumun aşırı hassaslaştığını hissedebiliyorum. Eli sadece külotumun üzerinden bana dokunuyor ama bu beni onun - gücünün, kontrolünün ve saf aurasının - süper farkında kılmaya yetiyor.

"Kelimelerle söyle," diye emretti

Dominic. "Evet."

Elini geri çekti ve ben kaybımın yasını tutamadan otoriter bir ses tonuyla "Kont" dedi.

"Neyi sayayım?"

Bir tokat havada yankılanırken kıçımın yanağını yakıyor. Ciyaklıyorum. Bu *Acıtıyor*!

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama Dominic'in emredici sesi beni yarı yolda durduruyor. "Eğer pozisyonunu herhangi bir şekilde değiştirirsen, cezanı arttırırım."

Burnumdan sertçe nefes alıyorum ama bu korkudan değil, lanet olsun. Derim çok sinsi ve iğrenç bir şeyle karıncalanıyor.

"Eğer bunların hiçbirini istemiyorsan..." Sanki bir sonraki kelimeleri söylemek istemiyormuş gibi sözünü kesiyor. "Dur kelimesi her şeyi sona erdirir."

Kıçımdaki yanmaya karşı yutkunuyorum. İç çamaşırımın içinden bile olsa, *çok* acıtıyor. Ancak, heyecan azalmayı reddediyor.

"Kaç tanesine katlanmak zorundayım?" Ben soruyorum.

"Pazarlık yapamazsın, Camille. Ya kalırsın ya da gidersin. Bu kadar basit."

Son söylediği şey karşısında nefesimi tutuyorum. Belki de gitmemi istemiyordur. Ben de gitmek istemiyorum. Yanağımı tahtaya yaslayıp rahatlamaya çalışıyorum. Bu imkansız.

"Şimdi," diye mırıldanıyor kulağıma, tenimi ürpertiyor. "Say. Eğer saymazsan, cezan artacak."

Eli kıçıma indi. İrkiliyorum ve acıya karşı dudağımı ısırıyorum. "İki."

Tokat.

"Üç!"

Tokat.

"Dört!" Sesim bir hıçkırığa dönüşüyor.

Acı ile birlikte tamamen açıklanamaz bir şey geliyor. Kıç yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyorum. Artan zevk iğneden doğruca

Bacaklarımın arasındaki hassas deriyi. Meme uçlarım zonkluyor ve sert tahtaya karşı acı veriyor.

Et la merde.

Sanırım ıslandım.

"Bundan hoşlanıyorsun..." diye karanlık bir tonda söylenirken bir yandan da acıyan etime masaj yapıyor. Bir inilti mırıldanıyorum.

"İçindeki o karanlığı hissedebiliyorum bebeğim." Sesi hafif hırıltılı ve son derece lezzetli. "Onu ortaya çıkarmak istiyorum."

Neden bahsettiğini bilmiyorum ama bunu düşünmeme de gerek yok.

Bir tokat daha vurdu kıçıma. Ve bir tane daha ve bir tane daha. Ona kadar sayıyorum. İşi bittiğinde sertçe nefes alıyorum. Görüşüm akmayan gözyaşlarımla bulanıklaşıyor ve sesim kısılıyor, ama o kadar ıslağım ki, kalçalarımdan aşağı damlamamasına şaşırıyorum.

Dominic başparmaklarını iç çamaşırıma geçiriyor ve bacaklarımdan aşağı indiriyor. Dalgınca iç çamaşırlarımı çıkarıyorum. Dakikalar önce olsaydı, belki bu pozisyonun ne kadar açık olmasından utanırdım, ama şimdi daha az umursayamazdım.

Bacaklarım beni zar zor tutuyor. Masa karnımı ve kalçalarımı deşiyor. Göbeğim ve meme uçlarım o kadar acı verici bir şekilde zonkluyor ki, uzanıp kendimi serbest bırakmamak için her şeyimi vermem gerekiyor. Dominic'in ona itaatsizlik ettiğim için beni kovması riskini göze alamam.

Daha bitirmedim. Daha fazlasını istiyorum.

Arkamdan derin bir homurtu geliyor. Omzumun üzerinden bir bakış atıyorum ve donup kalıyorum. Dominic kıçıma bakıyordu. "Çok güzel amına koyayım."

İç çamaşırımı eline aldı ve cebine soktu. Bu... *seksi*.

Güçlü eli yanan kıç yanağımı kavrıyor. O masaj yaparken bile irkiliyorum. "Sen iyi bir kız oldun, Camille."

Parmağı sırılsıklam kıvrımlarımda geziniyor ve ben masanın karşısında eriyorum. Bacaklarım onun için ayrılıyor.

S'il te plait. S'il te plait...

İçimdeki derin acıyı dindirecekse yalvarmaktan geri kalmam.

Parmağı girişime yaklaşıyor. Boğazımın arkasında bir hayal kırıklığı baloncuğu beliriyor. "Dom!"

Kıkırdıyor. Bu ses karanlık ve kaygısız ve zaten hassas olan bedenime garip şeyler yapıyor.

"Bunun için daha sonra cezalandırılacaksın." Ses tonunda gülüşündeki şakacılıktan eser yok. "Sana dokunmamı mı istiyorsun?"

Çılgınca başımı sallıyorum.

"Ama ben senin böyle ıslak ve muhtaç olmanı seviyorum."

Bu kelimelerin üzerimde bu kadar ürkütücü bir etki yaratmaması g e r e k i r d i ama yaratıyor. "Dominic..."

"Kibarca sorarsan fikrimi değiştirebilirim."

"Şimdi de kibarlık kartını mı oynuyorsun?"

Nefes nefese kaldım.

Parmağı kaygan kıvrımlarımı ayırıyor ama sürtünme olmadan beni çıldırtmaktan başka bir işe yaramıyor. "İstediğim her lanet kartı oynayabilirim. Tek yapman gereken kabul etmek, bebeğim."

"*Connard*..." Nefesimin altında küfrediyorum.

Islaklığımı tokatlıyor. Çığlık atıyorum ve yemin ederim doruğa ulaşmama bir saniye kaldı. "Sikmeden önce ağzına dikkat et."

Bunu istiyorum. *Merde*. Neden bu kadar çok istiyorum? "*S'il te plait*, Dom..." Eline karşı kıvranıyorum.

Parmağı çaresiz sıcaklığımın içine dalıyor. Ben inlerken o da aynı anda inliyor. Ona bakmaya çalışıyorum ama bir eliyle ensemi tutuyor. Boğmuyor ama hareket etmemi engelleyecek kadar güçlü.

İçime bir parmak daha sokuyor. Gözlerim çırpınarak kapanıyor. Derin bir sıkışma midemi ele geçiriyor. Bırakın düşünmeyi, nefes almak bile zor.

Elini ensemde tutarak sert, gergin -ve son derece giyinik- bedenini arkamdan sarıyor. Parmakları sıkılığımın içine ve dışına emin, zihni sarsan bir ısrarla girip çıkıyor.

Bina duyularımı ele geçiriyor. Kıçım yanıyor. Boynum onun kontrolü altında. Vücudum onunkiyle kaplı ve her santim derim onun emri altında. Onun kollarında tamamen çaresiz olma hissi beni var olduğunu bilmediğim puslu bir aşamaya itiyor.

Sert, zevkli sürtünmeden başka bir şey hissedemiyorum.

İçeri ve dışarı.

İçeri.

Dışarı.

İçinde -

"Bana o karanlık gizli tarafını göster," diye hırlıyor. "Bana neyden yapıldığını göster, bebeğim."

Başparmağı klitorisime dokunduğu an - şaka yapmıyorum, dalga bile geçmiyor, sadece dokunuyor - parmaklarının üzerinde patlıyorum. Vücudum titriyor

ve uzuvlarım beni bırakıyor. Orgazm beni mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir güçle vuruyor.

Düşüyorum. Ya da öyle sanıyorum.

Siyah, görüş alanımın köşelerini kemiriyor. Karanlık beni pençelerine alırken güçlü kollar etrafımı sarıyor.

Yedinci Bölüm

Gücün özelliği nedir? İzin istemez.

Ben izin istemem.

Dominic kendini güçlü ve kudretli görmektedir. Gözünü diktiği her şeyi başardığı için her şeye hakkı olduğunu düşünür.

Herkes onun ayaklarına kapandığı için Dominic dünyanın sahibi olduğunu düşünecek kadar kendini kandırıyor. Genç, kibirli ve pervasız.

Uzun zamandır onun zayıf noktasını bulmaya çalışıyordum.

Görünüşe göre bugün onu küçük bir Fransız kızı şeklinde buldum. Kazanın ve yanmanın sebebi o olacak.

Dominic gibi biri bu süreçte onu parçalara ayıracaktır.

Sekizinci Bölüm

Güçlü bir ışığın saldırısına uğramak için gözlerim
çatlayarak açılıyor.

Yastığı kafama geçiriyorum. Anneme hep beni erken uyandırmamasını söylerdim.

Kıçımdaki bir yanık irkilmeme neden oluyor.

Hassas tenim çarşaflara değdiğinde sarsılıyorum ve inliyorum. Etrafımı incelerken yorganı çeneme kadar çekiyorum. Bir otelin yatak odası. Yumuşak, beyaz ve... kişiliksiz.

Anılar zihnimde bir bulut gibi sürükleniyor. Şaplak. Hastalıklı zevk. Sarsıcı orgazm. Bayılma.

Vay canına. O kadar güçlü bir orgazm yaşadım ki bayıldım.

Dominic beni yatak odasına getirmiş olmalı. Burnumu sıktım. Beni o güçlü kollarında taşırken hissetmek istedim.

Duvardaki saate bakıyorum. Yarım saattir uyuyorum. Çok uzun değildi. *Je pense*. Vardiyamın başlamasına daha bir saat var.

Alt dudağım dişlerimin arkasında yuvarlanıyor. Belki Dominic sıkıldı ve gitti? Onu suçlayamam çünkü ben onun üzerinde sızıp kalmıştım.

Yatağın kenarına doğru kayıyorum. Kıçım zonkluyor ve inliyorum. Ayağa kalkıyorum ve çarşafı gövdemin etrafına örtüyorum. Aralık kapıdan bakarken adımlarım dikkatli.

Dominic'in soğuk, derin sesi diğer odadan süzülüyor. Bir nefes bırakıyorum. Gitmedi.

Onu büyük cam pencerenin önünde durmuş, Londra'daki binalara bakarken ve telefonla konuşurken görüyorum. Sırtı bana dönüktü. Üzerinde hâlâ kolları kıvrılmış gömleği var. Bir eli cebinde, diğer ön kolu cama yaslanmış. Bacaklarımın arasında bir zonklama başlıyor ve onları birbirine sürtüyorum.

"Bitti dedim." Homurdanıyor. Dikkatim o kadar dağılmıştı ki neden bahsettiğini duymamıştım. Son kelimeleri söyleme şekli beni etkiledi. Öfkeli ve sert. Ve bu beni goo'ya çeviren türden bir otoriterlik değil. Gerçekten sinirlenmiş. Onun gazabına katlanmak zorunda kalanlar için üzülüyorum.

Yoluna çıkan herkesi aktif bir şekilde yok edeceğinden hiç şüphem yok.

"Benim şartlarımla olacak, senin değil." Dominic telefonu kapatır ve birkaç tekrar kulağına koymadan önce telefonunda bir şeyler aradı. "Bir saat içinde laboratuvara döneceğim. Tamam." Sessizlik. "Evet. Mükemmel."

Daha fazla sessizlik.

Onun bir doktor olduğunu unutmuşum. Onun hastası olmak için gönüllü olabilirim. Her ne kadar Nancy'nin dedikoducu tarafı onun pratik alandan ziyade araştırma alanında olduğunu söylese de.

Yazık. Hastalar onu kaçırıyor.

Bir daha düşündüm de, hayır. Etrafındaki kadınlara dokunması fikrinden neden hoşlanmadığımı bilmiyorum.

"Bugün ilk grubun sonuçlarına ihtiyacım var. Her türlü değişikliği kaydetmeye devam edin," diyor. "Sen en iyisisin, Sophie."

Çarşafı göğsüme daha sıkı bastırıyorum. Midemde sanki üzgünmüşüm gibi bir his olmasından nefret ediyorum. Sophie'yi ya da kimi isterse onu alabilir.

Telefonunu pantolonunun cebine yerleştiriyor ve arkasını dönüyor. Kahverengi gözleri yumuşuyor, benim de içim yumuşuyor. Yemin ederim beni büyüledi.

Birkaç adımda bana ulaşıyor. Çevik ve kendinden emin hareket tarzına hayran olmamak elde değil.

Zahmetsiz gücün var olduğunu hiç düşünmemiştim, ama işte burada.

İşaret parmağını yanağımda gezdirmeden önce asi bir sarı teli kulağımın arkasından okşuyor. Dokunuşunun altında titriyorum. Ama üşümüyorum. Tek hissettiğim sıcaklık.

"İyi misin?" diye soruyor beni hazırlıksız yakalayan, gerçekten endişeli bir ses tonuyla.

Boğazımı temizliyorum. "Ben iyiyim." Hâlâ aç olan göbeğim ve acıyan kıçım dışında.

"Üzerime bayıldın."

"Ben... Nasıl oldu bilmiyorum." Başka biri tarafından ilk kez orgazm edildiğimi itiraf etmeden önce dudaklarımı kenetliyorum.

"Gel. Ye." Muhtemelen onu süzmekle meşgul olduğum için fark etmediğim bir yemek tepsisini işaret etti.

"Öğle yemeği yedim. Aç olduğum için bayılmadım."

Kalın, mükemmel bir kaşını kaldırıyor. "Bu durumda, sana örtünmeni söyledim mi?"

Bakışlarımı kaydırıyorum, ama çarşafı çıkarıp çıkarmama kararını veremeden Dominic etek ucunu kavrıyor ve üzerimden yırtıyor.

Beni kendine doğru çektiğinde önce irkiliyorum, sonra nefes nefese kalıyorum. Avuçlarım denge için geniş omuzlarına dayanıyor. Ağrıyan meme uçlarım gömleğine sürtünüyor.

"Çok şık giyinmişsin," diye mırıldanıyorum ve gözlerine bakıyorum. İnsan o koyu kahverengilerin içinde kaybolabilir ve asla bir çıkış yolu bulamayabilir.

Dominic işaret parmağıyla yanağımdan boynuma, köprücük kemiğime ve sağ göğsüme doğru ilerlerken sırıtıyor. "O çeneni kapatman gerekiyor. Konuşmayı ben yaparım."

Bu lanet adamın kibri. Neden bu kadar hoşuma gidiyor? "Ya istemezsem?"

Bir eli göğsümün yanındayken, diğeri acıyan kıç yanağımı avuçluyor. Kekeleyerek nefes alıyorum. "İşim bittiğinde çok ağrıyacaksın. Elimi günlerce teninde hatırlayacaksın. Beni kendimi tutamayacağım noktaya kadar zorlama."

Kafadan hasta olmalıyım çünkü onun kendini tutmadığı versiyona tanık olmak istiyorum.

Parmağı tomurcuklanan meme ucumdan birkaç santim uzakta duruyor. Lanet olası alay. Bir, iki, üç kez izliyor. Bacaklarımın arasındaki ağrıyı şimdiden hissediyorum.

Hassas tepeyi yakalıyor ve çimdikliyor. Sertçe. Bir zevk zap'ı doğrudan merkezime ateş ederken haykırıyorum.

"Seni tekrar bayıltana kadar becermek istiyorum."

Saldırısına devam ederken nefes nefese kalıyorum. "Sözler, sözler..."

Bir uyarı almadım.

Dominic bir elini sırtıma, diğerini dizlerimin arkasına koyuyor. Beni omzunun üzerinden atıyor ve eli kalçalarımı sarıyor. Sırtından aşağı sarkan başıma kan hücum ederken inliyorum. O yatak odasına doğru yürürken parmaklarım gömleğine tutunuyor.

"Ne yapıyorsun?"

Acıyan kıç yanağıma bir tokat atıyor ve ben haykırıyorum. "Bu bir uyarı. Beni zorlama."

Hem bir iniltiyi bastırmak hem de kalçalarımı birbirine kenetlemeye konsantre olmak için dudaklarımı kenetliyorum.

Beni yatağa atıyor ve bacaklarımın arasında zevk havuzları oluşuyor. Heyecan ve heyecan vücudumda o kadar yüksek ki, tek bir dokunuşla boşalabileceğimden eminim.

Dominic kemerini çözerken geceden daha karanlık gözleri beni kesiyor. Bacaklarımı ayırmadan edemiyorum.

"Sikimi mi istiyorsun, bebeğim?"

Utancımı pencereden dışarı atmış olmalıyım çünkü başımı sallıyorum. "Artık hareket edemeyecek hale gelene kadar seni becermemi mi istiyorsun?"

Alt dudağımın kenarını ısırıyorum ve başımı sallıyorum.

Başını sallayıp kemerine uzanırken yüz hatlarını karanlık bir ışıltı kaplıyor. "O kadar hızlı değil. Dizlerinin üzerine çök."

Hayır demeliydim.

Kaçmalıydım.

Ben yapmadım.

Bana emir verişinde ve tüm varlığımı kontrol altına alışında mide bulandırıcı bir zevk var. Onun tam merhameti altında olmanın çok özgürleştirici bir yanı var. Böyle bir yanım olduğunu bilmiyordum ama belli ki varmış. Belki de Pierre'in her zaman yapmasını istediğim şey buydu. Sorumluluğu almasını istedim ama o hiç yapmadı. Ona istediğim gibi patronluk taslamama izin verdi.

Dominic onun izni olmadan nefes almama izin vermiyor ve bu çok sıcak.

Yataktan fırlayıp yerde dizlerimin üzerine çöküyorum. Oral seks yapma ihtimali beni nasıl bu kadar heyecanlandırabilir?

Kemer çözülür çözülmez Dominic uzanıyor ve iki elimi arkamdan bağlıyor. Kalbim o kadar gürültülü atıyor ki, bunu yapmamasına şaşırıyorum.

Duydum. Tıpkı bana ilk şaplak attığında olduğu gibi, bilinmeyenin korkusu içime işliyor.

Memnun görünerek arkasına yaslanıyor. Bağlar ellerimin hareket etmesini engelleyecek kadar sıkı ama morartmıyor.

Dominic alt dudağını ovuştururken dikkatle beni izliyor. Sanki o bir sanatçı ve ben de onun sanat eseriyim. Gururlu bir sanatçı gibi görünüyor.

Ve ben çok uyarılmış bir sanat eseriyim.

"Oral seks için neden bağlanmam gerekiyor?" Ben soruyorum.

Gülüyor, sesi karanlık ve eğlenceli. "Bu bir oral seks olmayacak, bebeğim. Güzel yüzünü sikeceğim."

Dokuzuncu Bölüm

Yeni tanıştığınız bir yabancı yüzünüzü sikeceğini söylediğinde, normal insanların kaçması gerekir, değil mi?

Görünüşe göre, ben normal değilim.

Olduğum yerde donup kaldım. Karnımın alt kısmında bir çırpıntı dans ediyor ve bakışlarım pantolonunu nasıl çıkardığından ayrılamıyor. Siyah boxer külotuyla birlikte onu da indiriyor ama bu hareket hiç bu kadar sofistike görünmemişti.

Dudaklarım onun büyüklüğü karşısında aralanıyor. Ağzımın bunu kaldırabileceğini sanmıyorum ama yine de... Ah, ne kadar çok istiyorum.

Farkında olmadan dudaklarım daha da aralanıyor. Ayak parmaklarım ve bağlı ellerim karıncalanıyor. Ona dokunmak istiyorum.

Eli sert, kalın sikini dibinden tepesine kadar okşuyor. Dudaklarım aralanıyor ve onları yalamaktan kendimi alamıyorum. Bir erkeğin kendine dokunmasının bu kadar seksi görüneceğini hiç düşünmemiştim.

"Bunu ister misin, bebeğim?" Derin, karanlık gözleri ruhuma giden yolu alev alev yakarken bir parça şakacılık var.

Dizlerimin üzerindeyim, ellerim arkadan bağlı ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel manzaraya bakıyorum. İstemeyecek ne var? "*Oui*..."

Aleti dudaklarıma değerken dudaklarında bir sırıtma oynuyor.

İçeri girmesini bekliyordum ama Dominic ağırdan alıyor. Çok yavaş. Uzunluğu ağzımın içinde kayıyor. Derin bir takdir sesi çıkarıyor ve kalçalarım sıkılıyor. Onu memnun etmek için açıklanamaz bir ihtiyaç var. Derinlerde bir yerde, bu bana da zevk veriyor.

Dilim pürüzsüz teninde geziniyor. Keşke ellerim serbest olsaydı da bunu daha iyi yapabilseydim. Ama yine beni bağladı, böylece kontrol sadece onda olacak.

Oral yapmak benim için sorun değildi çünkü Pierre'in hızını kontrol edebiliyordum. Dominic'te durum böyle değil. Yakınından bile geçmiyor.

Beni emri altına aldığını bildiği için gözlerinden sadist bir zevk damlıyor. Bana yoğun bir şekilde bakması, derimden uçmak istememe neden oluyor.

Göz temasını korurken onun büyüklüğüne ve gücüne oldukça uyum sağlıyorum. Bu çiğ samimiyet derimin altına ve doğrudan kemiklerime sızıyor.

Dominic nasırlı parmaklarını saçlarıma geçiriyor ve boğazımın arkasına ulaşana kadar daha derin ve daha sert itiyor. Ciğerlerimdeki hava boşaldı. Panik beni içimden yakaladı.

Nefes alamıyorum.

Nefes alamıyorum.

Öğürme refleksim ateşleniyor ve gözlerim yaşarıyor.

Neredeyse tamamen çekiliyor. Öksürüyorum, sıçrıyorum ve ağzımın kenarlarından tükürük akıyor.

"Nefes al. İşte böyle." Parmakları saçlarımı okşuyor. Kontrollü ama rahatlatıcı. "Bana güvenmek zorundasın."

Hah. Ona bir sosyopata asla güvenmeyeceğimi söylemek istiyorum, ama garip bir şekilde, şu anda... O büyüleyici, okunmaz gözlerine bakıyorum ve sanırım ona güveniyorum. En azından şimdilik.

Nefes nefese kalıyorum, gözlerim yaşarıyor ama ağzımı tekrar açıyorum. Bir canavar yarattı. Doyamıyorum.

Neredeyse boğazımın arkasına gelene kadar itiyor. Ama beni boğmuyor. Saçlarımdaki parmakları başımı ve tüm varlığımı bir direksiyon gibi kontrol ediyor. Tekrar tekrar yapıyor. Ağzıma girip çıkıyor ve ağzından keskin küfürler dökülüyor.

"Çok güzel. Çok kırılabilir." Yanaklarımdan daha fazla gözyaşı dökülürken homurdanıyor.

Beni incitmeyi seviyor ve ben de onun bunu yapmasını seviyorum. Bu ne kadar iğrenç?

Gözlerimi ondan alamıyorum. Tüm vücudu gergin. Saçları mükemmel bir şekilde taranmış ve damarlı ön kolları her hareketinde esniyor. Karanlık, ürkütücü gözleri beni günaha çağırıp duruyor.

Ağzımı kullanıyor olsa da, onun üzerindeki etkimi hissedebiliyorum. Omuzları kasılıyor ve gırtlağından homurdanıyor. Çekirdeğim nabız gibi atıyor ve ihtiyaçla ağrıyor.

"Siktir, Camille," diye homurdanırken ağzımın içinde seğirdiğini hissediyorum. Boğazımın derinliklerine boşalıyor. Yutkunuyorum. Ya da yutmaya çalışıyorum. Dudaklarımın her iki yanına ve köprücük kemiğime boşalıyor. Daha önce yutkunmaktan hiç hoşlanmamıştım ama Dominic'in sunacağı herhangi bir şeyi kaçırırsam lanetleneceğim.

O çekiliyor ve ben onu bir patlamayla bırakıyorum, zaten kaybı hissediyorum.

Gözyaşlarım ve döllerim yanaklarımdan aşağı süzülse de göz temasını kesmiyorum. Birinin bana aynı anda hem bu kadar kullanılmış hem de bu kadar memnun hissettireceğini hiç düşünmemiştim.

Dominic sanki bir tür mucizeymişim gibi hararetli bir ifadeyle bana bakıyor. Uzandı ve beni ayağa kaldırdı. Bağlarımı çözerken kolları beni sarıyor. Parmakları serbest bırakmadan önce iç bileğimi okşuyor. Nefesim kesiliyor. Bu muhtemelen bana şimdiye kadar yaptığı en şefkatli, en samimi şey.

Acıya masaj yapıyorum ve yüz ifadesini ölçmeye çalışıyorum.

Başı sadece bir santim ötede. Onu öpmek istiyorum. Onu öpmem *gerek.* Yaptığımız şeyden sonra adil olan bu.

Ama bunun sadece bir kerelik bir macera olması gerekiyordu. Öpüşmek uzun süreli ilişkiler içindir.

"Git, temizlen," diyor eşit bir ses tonuyla.

Hayal kırıklığı midemin dibinde kıvrılıyor. Banyoya doğru dönmeye başlıyorum ama Dominic iki parmağını çenemin altına koyarak beni durduruyor. "Uzun sürmesin. Seninle işim bitmeye yakın değil, Cam."

Nefesim kesiliyor. *Cam.* Başka bir evcil hayvan ismi kullanıyor. Bu iyiye işaret olmalı.

Başımı sallıyorum ve kıçımdaki sürekli nabız atışıyla ve içimdeki tatminsiz zonklamayla savaşırken banyoya gidiyorum.

Aynadaki görüntüye bakınca nefesim kesildi. Saçlarım darmadağınık. Gözyaşları ve döl yüzümü çiziyor. Tanrı'ya şükür makyaj yapmıyorum yoksa

Trajik bir tablo.

Bir gülümseme dudaklarımı geriyor. Gözlerimde bir kıvılcım parlıyor. Mutluyum. Bu sarsıcı deneyimi Dominic gibi biriyle yaşayabildiğim için mutluyum.

İnek, küçük kasaba kızı Camille, bir sosyopatla akıllara durgunluk veren tek gecelik bir ilişki yaşıyor.

Macera yaşamanın yolu.

Yüzüme su sıçratıyorum ve saçlarımı mümkün olduğunca uzatmaya çalışıyorum. Bir bornoz buluyorum ve tereddüt ediyorum. Dominic daha önce çarşafla örtünmemden hoşlanmamıştı ve onun yanında çıplak olma konusunda bu kadar rahat olmam garip.

Ve yine de.

Dudaklarımda muzip bir gülümseme beliriyor. Onun tepkisini test etmek istiyorum. Bornozun içine giriyorum ve salon alanına geri adım atmadan önce onu ortama sabitliyorum.

Eşikte donup kaldım. Dominic yatakta oturmuş yemek tepsisinden bir şeyler yiyordu. Ve çıplaktı. Tamamen. Pantolonu ve gömleği yerde yatıyor. Açgözlü gözlerim onun zayıf ama belirgin göğsüne takılıyor.

Bah alors!

Dövmesi var! Sanki onunla ilgili her şey cezbedici değilmiş gibi, o mükemmel takım elbisenin altında lanet bir dövme olması gerekiyordu.

Kalın harflerle yazılmış 'No Regrets' (Pişmanlık Yok) yazısıyla birlikte yan tarafına doğru sarmallar uzanıyor. Şimdiye kadar onun hakkında öğrendiklerime göre, bu dövme tam olarak onu anlatıyor.

"Aç mısın?" diye soruyor başını kaldırmadan. Çıplaklığı onu zerre kadar rahatsız etmiyor.

O utanmaz. Utanmazlığın seksi türü.

Yatağa doğru yürüyorum ve erkeksi güzelliğini yakından incelemeye devam etmek için yanına oturuyorum. Eğer mallarını gösteriyorsa, bu manzarayı takdir ettiğim için beni suçlayamaz.

İngiliz çöreklerine uzandım. Şimdi o bahsettiğine göre, gerçekten acıktım.

Belki de iyi seks insanların açlıktan ölmesine neden oluyordur. Gerçek seks kısmına ulaştığımızdan değil.

Dominic sonunda bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Neden yine örtündün?"

Bir omzumu kaldırıyorum ve onun kıçımdaki 'cezasını' hatırlatması beni yakıyor.

Çok fazla dopamin bulanıklığına dönüşüyor.

Kemerini çekiştiriyor ve bornozu açıyor. Aç bakışları göğüs dekoltemin tepesinde gezinirken t ü y l e r i m diken diken oluyor.

"Bu güzellik örtülmemeli." İfadesini yeniden düşünüyormuş gibi duraksıyor. "*Benim* önümde örtülmemeli."

Sahiplenici davranıyor. Neden gülümsememi geri alıyorum?

Bu otele, belki de aynı odaya getirdiği ve onlara böylesine yoğun bir deneyim yaşattığı diğer tüm kadınları düşünmeden edemiyorum.

"Bunu çok sık yapar mısın?" Üzerimdeki bakışlarını görmezden gelmeye çalışarak çöreğimi kemiriyorum.

"Bu mu?" Bir elinin üzerine yaslanıyor. Yemeğini bitirdi ve meraklı bakışlarla beni izliyor.

"Bilirsin, tek seferlik bir plan." "Yaptığım

tek şey bu."

Ağzımdaki yemeği yutuyorum ama pek tat almıyorum.

Tabii ki, ben sadece başka bir isimim. Neden farklı olduğumu düşüneyim ki?

"Bunu neden yapıyorsun?"

İşaret parmağını alt dudağına sürtüyor. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Ben sadece... yapıyorum."

"Ben ilişki kurmam."

"Yani rastgele kadınlarla yatıyorsun." Fahişe gibi, işin para kısmı hariç.

"Hemen hemen evet."

Kirpiklerimin altından ona bakıyorum. "İsimlerini bile hatırlıyor musun?"

"Neden yapayım ki?"

İçimi bir hayal kırıklığı dalgası kaplıyor ve ruh halim bozuluyor. Bundan bir şey beklemiyordum ama bu kadar önemsiz bir durak olacağımı da hiç düşünmemiştim.

Ona daha önce kimseye vermediğim bir şeyi verdim. Hem de nasıl. Bana varlığından bile haberdar olmadığım parçalarımı gösterdi. Onun için hiçbir şey ifade etmemelerinden nefret ediyorum. Bunu benden önce binlercesine göstermiş olmasından ve benden sonra da milyonlarcasına gösterecek olmasından nefret ediyorum.

"Sonuçta," diye devam ediyor hafif ısırgan bir tonda. "Böyle bir şeyi birlikte yaptığınız tüm erkeklerin isimlerini hatırlamıyorsunuz."

Öfkem alevleniyor. Ne var biliyor musun? Boş ver onu. Bana bir ömür yetecek kadar macera yaşadım. Daha derin bir katmana dokunmadan ve beni tam bir sosyopat tarzında parçalara ayırmadan önce kendimi ondan kurtarmam daha iyi olur.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Evet, yattığım tüm erkeklerin isimlerini hatırlıyorum ve onlar da bir tanesi." Ayağa kalkıyorum. "Bugün onları iki yapmayı düşünüyordum ama buna değmez."

Toparlayabildiğim kadar aklı başında bir sesle peçeteyi tepsiye atıyorum. "*Bonne journée.*"

Kıyafetlerimin salonda olduğunu hatırladığımda, havalı inzivam artık havalı değil. İyi, güzel. Onun önünde üstümü değiştirmek istemiyorum.

Omuzlarımı dikleştiriyorum ve yatak odasının kapısına doğru yürüyorum.

Fait demi-tour. Fait demi-tour...

Omzumdaki şeytan ilahi söylüyor. İçimdeki her şey geri dönmek ve bu anı dolu dolu yaşamak için can atıyor ama gururum bana bunu yasaklıyor.

Dominic arkamdan seslenmeyince acı ve hayal kırıklığı mideme iniyor.

Kapıya ulaştım. Açtığım anda bir avuç içi kapıyı çarparak kapatıyor. Derin, karanlık bir ses kulağımın dibinde tıslarken sırtımdan aşağı bir sıcaklık yayılıyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun sen?"

Onuncu Bölüm

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Vücudum neredeyse Dominic'in sert -ve çok çıplak- göğsünün içinde eriyor.

Cehenneme kadar yolu var. *Tamamen* çıplak.

Net bir ses tonuyla konuşurken bunu düşünmemeye çalışıyorum. "Ben gidiyorum." "Hayır. Gitmiyorsun." Bir miktar kızgınlıkla - ya da hayal kırıklığıyla?

Her parçam *Bordel* diye bağırmak ve kalmak için yanıp tutuşsa da bunu yapmıyorum. Bu benim kendime verdiğim değerle ilgili. Bir macera istiyor olabilirim ama unutulacak bir isim olmayacağım.

Ailem beni böyle yetiştirmedi. Babam bana her zaman kendime saygı duymayı öğretti. Eğer ben saygı duymazsam, kimse duymaz.

Kapalı kapıya bakmaya devam ediyorum. "Evet, öyleyim. Beni kalmaya zorlayamazsın."

Dominic omuzlarımı kavrıyor ve bornozun üzerinden bana dokunmasına rağmen tenim karıncalanıyor. Beni etrafında döndürüyor. Yüzümü ona döndüğümde sırtım kapıya çarpıyor.

Koyu renk gözlerinin derinliklerinde muzip bir parıltı kıvılcımlanıyor. "Belki y a p a b i l i r i m ."

"Sonsuz egonu şişirdiğim için üzgünüm ama hayır." Ses tonum sakin olduğu için şükrediyorum. "Eminim bir sonraki isimsiz kadınla kendini toparlayacaksın."

"İsimsiz değilsin, *Camille.*" Bir şeyi kanıtlamak istercesine adımı telaffuz ediyor. "Çok meydan okuyorsun ve bu tavrın beni rahatsız ediyor. Lanet olsun. Gitmene izin vermeliyim."

"O zaman yap." İçimden geçmeye çalışan acıyla savaşıyorum.

"Yapamam." Sanki kabul etmek istemiyormuş gibi bir nefes üflüyor. "Yapamam amına koyayım. Senden daha fazlasını istiyorum." Parmakları çenemde geziniyor. "İçten içe bunu istediğini bildiğim için seni kırmaya ve parçalanmanı izlemeye ihtiyacım var." Bana anlayamadığım bir şeyle bakıyor. Huşu mu? "Sunduğum karanlığı seviyorsun ve buna izin verirsem beni becer."

İçimde bir şeyler parçalanıyor. Son direnç duvarı mı yoksa bu adama duyduğum büyük tepki mi bilmiyorum. Onu ilk gördüğümden beri, içimde bir şeylere çarptı. O bana dokundukça, ben daha çok parçalandığımı hissediyorum.

Sanki kendimi ona kaptırmışım ve her saniyesinden zevk alıyorum.

"Diğer kadınlar sende." İlgisizmişim gibi davranıyorum.

"Diğer kadınlar onlara bir çıkış yolu verdiğimde kaçıyorlar." Şehvetli bir parmağını yanaklarımda gezdiriyor, sesi eğleniyor. "Kesinlikle benim üzerimde bayılmıyorlar."

Yanaklarımı bir sıcaklık tonu kaplarken yutkunuyorum. O andan neden bu kadar gurur duyuyor gibi göründüğünden emin değilim. Önüme koyduğu her şeyi kabul etmemden hoşlandığı için mi yoksa...?

"Kal." Sesi otoriter - tipik Dominic - ama omuzlarının hafifçe çöküşünde bir belirsizlik var.

"Eğer yapmazsan..." Parmağı boynumu, köprücük kemiğimi ve göğüslerimin vadisini okşuyor. Çekirdeğim canlanırken kekeleyerek nefes alıyorum.

Dominic'in dokunuşuna lanet olsun.

"Seni kaçıracağım," diyor yavaşça, çok yavaşça, ağrıyan meme ucumu değil ama göğsümü izlerken.

"Suçlu olacaksın," diye mırıldanıyorum, yerimi korumaya çalışarak.

Bana o boktan sırıtışını gösteriyor. "Eğer seni yatağıma bağlayabilirsem, buna değecek."

Dudaklarım ayrılıyor. Şaka mı yapıyor yoksa gerçek mi emin bile değilim. Kesin olan bir şey var ki, istediğini elde edene kadar durmayacak.

Belki de akıllıca olanı yapmalı, vazgeçmeli ve bu işi bitirmeliyim. Onu istemediğimden değil.

Ama bunun neresi eğlenceli?

Görünüşe göre bir sosyopatın alışkanlıkları bana da bulaşmaya başladı.

"Kaçmaya çalışacağım." Ses tonum şakacı. "Birinin sahip olabileceği en kötü tutsak olacağım."

"Cezalandırılacaksın."

"Yine de kaçacağım."

Diğer eli kıçıma uzanıyor ve sıkıyor. Hem yanmadan hem de kalçalarımın arasında biriken ıslaklıktan nefesim kesiliyor. "Seni yeterince memnun edeceğim, böylece kaçmayı düşünmeyeceksin."

Boğazımdaki kuruluğu yutuyorum ve onun günahkâr ağzına bakıyorum. Onu öpmek istiyorum. Neden bu yakınlığa ihtiyaç duyduğumu bilmiyorum ama istiyorum işte.

"İsimsiz kadınları öpüyor musun?" Kendimi durduramadan soruyorum.

Başını bir kez sallıyor ama bakışları ağzımda. Belki de bu yüzden dudaklarımı yalayarak yavaş bir gösteri yapıyorum. *Neden beni öpmüyor?*

Bir telefon çaldı. Fantezimden irkildim. Dominic zil sesinin kaynağına sert bir bakış fırlatıyor. Telefonu yerde duran pantolonundan görünüyor.

Sophie ismi ekranda yanıp söner.

Bir kıskançlık oku göğsüme saplanıyor. Bir saat içinde onu ikinci kez arıyor. Belli ki o da isimsiz değil, çünkü adam onun adını saklıyor.

Bana dokunaklı bir bakış fırlattı. "Kımıldama."

Yapabildiğimden değil. Kıçını ve kendinden emin adımlarını izlemeye devam ediyorum. Hiçbir şey bu görüntüyü hafızamdan silemeyecek.

Toparlanıyor ve havlıyor. "Şu an doğru zaman değil Sophie."

Bekle. Belki de bu Sophie onun karısıdır. Bu ihtimali hiç düşünmemiştim ama ilişkiye girmemesi, evli ve seri aldatan biri olduğu anlamına gelebilir.

Başımı sallıyorum. Bu çok aptalca. Dominic'in evlenecek bir tip olduğundan şüpheliyim.

Sophie'nin ona anlattıklarını dinlerken sessizliğini koruyor. Yan profilini görüyorum ama omuzlarının nasıl dikleştiği belli oluyor. Dudakları, içimi düğümleyen çocuksu bir sırıtışla kıvrılıyor.

"Yakından izle." Bacaklarını boxer külotunun ve pantolonunun içine sokarken telefonunu omzuyla kulağı arasına sıkıştırıyor. "Bana numaraları ver." Dudakları başarılı bir gülümsemeyle kalkmadan önce sessizlik. "Mükemmel."

Bazı teknik terimleri sıralamaya devam ederken midem bulanıyor. Sessizce kapıyı açıyorum ve bitişikteki odaya yöneliyorum. Kanepenin üzerinde düzgünce katlanmış kıyafetlerimi buluyorum. Sessizce üzerime geçiriyorum.

Göğsümde bir delik oluşuyor. Birkaç dakika önce gitmeye hazırdım ama silinmek acı veriyor.

"*Bordel*." İç çamaşırımın onda olduğunu hatırlayınca lanet ediyorum. Her neyse. Eteğimi ve atletimi düzeltip sandaletlerimi giyiyorum. Dominic'in gömleğinin düğmelerini iliklerken telefonda tutkuyla konuştuğunu görüyorum.

Dudaklarım dişlerimin arkasında yuvarlanıyor. O çok yakışıklı, heyecan verici bir macera.

Böylesi daha iyi. Eğer kalırsam ve onun daha da derinleşmesine izin verirsem, beni mahvedeceğine dair korkunç bir sezgim var.

Ben bir yetişkinim. Çekip gidebilirim. Ve gidiyorum da.

Sessizce odadan çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Kapının son tıklama sesi göğsüme bir ağırlık çökertiyor. Bir boşluk kalbimi kemiriyor.

Bitti artık.

On Birinci Bölüm

Ertesi gün kafeye giriyorum ve müşterilere otomatik gülümsemeler sunuyorum.

Samir bana mola verdi ve tezgahın arkasında kalmamı istedi. Buna hakkı var. Müşterilerin önünde somurtmak iş için iyi değildir.

Dramatik davranıyorum.

Kasiyerle ilgilenmek için tezgahın arkasına geçiyorum. Vardiyamın sonuna kadar burada saklansam daha iyi. Saate bakıyorum. Hâlâ öğleden sonra. Akşama kadar yolum var.

İç çekiyorum ve tezgâhın arkasındaki koltuğa çöküyorum. Kıçımda bir yanma patlak veriyor ve irkiliyorum. *Fils de pute.*

Doğru düzgün uzanmak ya da oturmak çok zor. Aslında nefret bile etmiyorum.

Kırmızı kıçımı nasıl aldığımı her hatırladığımda bacaklarımın arasında bir zonklama başlıyor.

Beni günlerce üzerinde hissedeceksin.

Nasıl ayrıldığımı hatırladığımda zonklama kayboluyor.

İçten içe Dominic'in beni takip edeceğini umuyordum. Ama gelmedi. Bugün gelmedi bile. Gerçi onun grubu hafta sonları gelmiyor.

Dirseğimi tezgâhın üzerine koyup başımı yanağıma yaslıyorum. Sohbet eden müşterileri izlerken gözlerim doluyor. Dün gece uyuyamadım. O otel odasından ayrıldığımdan beri olanları erotik, titiz ayrıntılarla tekrarlayıp durdum.

Şaplak, hıçkırık, parçalanma. Dominic'in şiddeti derimin altına kazındı. Yakın zamanda anılarımdan silebileceğimi sanmıyorum.

Bir yanım tamamen yabancı birinin bana tüm bunları yapmasına izin verdiğim için dehşete düşüyor - ve bundan iğrenç bir zevk alıyorum. Ama diğer parçam? Daha aklı başında olmayan kısım mı? Keşke otel odasından hiç çıkmasaydım diyor. Belki de çıkmamış olsaydım, bugün kendimi bu kadar dışlanmış hissetmezdim.

Sadece bir gün oldu ama Dominic'i sonsuzluktan beri tanıyormuşum gibi hissediyorum.

Benim üzerimde böyle bir etkisi var.

Dudaklarımdan bir esneme kaçıyor ve gözlerimi kapatıyorum. Sadece kısa bir süre. Bir saniye uyumam gerek. Umarım Samir beni yakalamaz.

Yarı uykulu zihnimde yine o otel odasındayım. Üzerinde bayıldığım masanın yanında kot eteğim, atletim ve sandaletlerimle duruyorum. Vücudum ağrıyor, Dominic'ten bir dokunuş için yalvarıyor.

Sadece... orada değil.

Sert bir ses bana doğru geliyor. Boğuk ve sanki biri şişeden konuşuyormuş gibi.

"Bu o... evet... hiçbir şeyden şüphelenmiyor... icabına bakılacak..." Ne?

Dominic nerede?

Boynuma bir şey battığında inliyorum. *Mais qu'est ce qui...* "Eğer inliyorsan, beni hayal ediyor olsan iyi edersin." *Dominic!*

Gözlerimi açıyorum. O kadar uzun süredir uyuduğumu fark etmedim bile. Dominic sandalyemin üzerine tünemiş. Gözlerimi ovuşturuyorum. Hâlâ rüya mı görüyorum?

Bu çok zalimce.

Dominic - ya da görsel ikizi - ortadan kaybolmuyor. Dünkü siyah takım elbisesini kravatsız giymiş. Yüzü sanki bütün gece çalışmış gibi yorgun görünüyor. Genelde mükemmel olan saçları bile biraz dağınık.

Bir eli oturduğum sandalyenin arkasını kavrarken diğer eli tezgahı tutuyor.

Tamamen onun gözetimi altındayım. Beni barda bulmaya geldiği zamana benziyor. Ama bu sefer kahverengi gözleri soğuk ve yüzü

Sanki bana kızgınmış gibi kasılıyor.

"Dominic?" İçimi dolduran sersemliği gizlemeye çalışarak ağzımdan kaçırıyorum. "Burada ne işin var?"

Sesi karanlık, sıcak bir okşayışla yoluma çıkıyor. "Ceza mı istiyorsun? Sana karşı kendimi tuttum ve bunu düzeltmemiz gerekiyor."

Sadece kelimeler ve lanet kalçalarım titriyor. "Ne...?" "Sana hareket etmemeni söylemiştim. Sen ne yaptın?"

Emredici sesi tıpkı dili gibi, kızgın bedenimi yalayıp geçiyor.

"Kıyafetlerini giyiyordun." Bir omzumu kaldırıp kucağımdaki ellerime bakıyorum. "İşimiz bitti sanıyordum."

"Bunu ben mi söyledim?"

"Bunu anlamak için dahi olmaya gerek yok."

İki parmağını çenemin altına yerleştiriyor ve başımı eğiyor, böylece o derin, istikrarsızlaştırıcı kahverengilerle göz göze geliyorum. "Laboratuvarda acil bir işim vardı ve yeni bitirdim. Aksi takdirde buraya gelir ve bana karşı geldiğin için kıçına bir şaplak atardım."

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve rahatlıyorum. Bu açıklamayı duymak tüm şüphelerimi siliyor.

Elinden kurtuluyorum. "Zaten bir önemi yok."

Belki de durmamız daha iyidir. Kaygan bir yokuşa düştüğümü hissediyorum. Kendimi onun esrarengiz yöntemlerine bırakırsam, muhtemelen asla bir çıkış yolu bulamayacağıma dair güçlü bir önsezim var.

Ne zaman I yapamadım Uyu,I harcandı ve tüm gece yeniden okuma iyi hazırlanmış ağlarına düşmenin ne kadar kolay olduğunu kendime hatırlatmak için sosyopatlar hakkında. "Bu önemli." Tıslıyor ve bazı müşteriler bize meraklı bakışlar fırlatıyor.

yol.

Onlara garip bir gülümseme veriyorum, sonra da kaşlarımı çatıyorum. "Git. Dikkat çekiyorsun."

"Hayır."

"Dominic. Sadece git."

"Bir şartla giderim." Bana o boktan, şeytani sırıtışını sunuyor. "Bu gece buluşalım."

"Hayır." İstediğimden daha zayıftı.

"Neden olmasın?" O sinir bozucu, lezzetli şekilde sırıtmaya devam ediyor. Sağ yanağında küçük bir gamzesi var. Tabii ki şeytanın da gamzesi var.

"Sen bir korkak mısın Camille?"

Bana yem atıyor. Öyle olduğunu biliyorum. Ama bu ona kanmayacağım anlamına gelmiyor. Tek istediğim kendimi onun sunağında bir kurban olarak sunmakken onu nasıl reddedeceğimi araştırmam gerekiyor.

"Sorun nedir?" Daha da yakınıma eğiliyor, böylece başımı döndüren kokusunu içime çekiyorum. "Günaha girmekten mi korkuyorsun?"

"*Dur*."

"Sen dur." Bu onun ikna edici sesi. Sosyopatik olan. Neden bu kadar doğru geliyor? "Seni anlıyorum Camille. İçindeki karanlığı hissedebiliyorum. Benim içimde de var. İzin ver seni ortaya çıkarayım. Saklanmayı ve toplumsal standartlara göre oynamayı bırak."

"Toplumsal standartlara göre oynamıyor musun?"

"Sadece benim son oyunum için. Ama bu," diye aramızdaki boşluğu işaret ediyor, "gerçek. Bunu hissediyorsun. Hissediyorum. Bununla savaşmayı bırak."

Sonunda bir kızgınlık belirtisi var ve bu beni rahatsız

ediyor. "Yapamam."

"Yapabilirsin. Sadece ileriye doğru bir adım atmaktan çok korkuyorsun."

"Korkmuyorum. Git buradan." Bir elimi pazusuna koyup onu itiyorum, ama çelik de olabilirdi. Onu çıplak hayal etmemeye çalışıyorum. Bütün gece ve sabah bunun hayalini kurduğumu düşünürsek bu çok zor.

"Bu gece benimle buluşmayı kabul edene kadar olmaz."

"Hayır cevabını kabul etmiyorsun, değil mi?"

"Fikrini değiştirebileceğimden eminken olmaz." Parmağı alt dudağıma uzanıyor ve ben geri çekiliyorum. Samir bunun için beni kovacak.

"Kes şunu." Tıslıyorum. "Bu gece vardiyam var."

"Bir gece izin yap," diyor sanki dünya parmaklarını şıklatarak yönetiliyormuş gibi bir rahatlıkla.

"Personel sayımız az. Yapamam." Ciddiyim. Nancy gece izin aldı ve ben sadece William - başka bir yarı zamanlı - ve Barista ile buradayım. Samir ve ailesinin benim için yaptıklarından sonra yoğun bir gecede onu yüzüstü bırakamazdım.

Dominic seçeneklerini ölçüyormuş gibi bir süre sessiz kalıyor. "Daha sonra buluşalım o zaman."

On buçuk civarı olacak. Geç. Geceyi onunla geçirmek gibi, geç. Bu sefer kaçmak için vardiya bahanesini kullanamam. Bu düşünceyle kalçalarımın arasında bir zonklama başlıyor.

Dur bakalım, hormonlar, sakin olun.

"Bunu düşüneceğim," diyorum kayıtsızca.

Dominic'in koyu kahverengi gözleri üzerimde geziniyor. Önlüğün altında sade, askısız bir yazlık elbise giyiyorum ama onun bunu görebildiğini sanmıyorum. Sanki o da beni çıplak hayal etmeye çalışıyor.

"Bunu düşünmeyeceksin. Geleceksin, Cam."

Yutkunuyorum, 'gel'i tamamen farklı bir bağlamda algılıyorum. Lanet olası Dominic. Neden her şey onun ağzından ve o günahkâr İngiliz aksanıyla edepsizce çıkıyor?

Ceketinin içine uzanır ve siyah bir kart çıkarır. Üzerinde zarif, altın bir yazı tipiyle kazınmış bir adres dışında hiçbir şey yok. "Benimle burada buluş."

"Bu nerede?"

Göz kırpıyor. "Geldiğinizde öğreneceksiniz."

Piç kurusu. Yine beni yemliyor. Merakımın zayıflığım olduğunu çoktan anladı mı? Onu yakından inceleme ve her zaman taktığı maskenin ardında ne olduğunu görme ihtiyacı var.

Tezgâhın altına uzanıyor ve hâlâ acıyan kıçımı sıkıyor. Nefesim kesiliyor, sonra elimin tersiyle sesimi bastırıyorum. Gözlerim etrafta geziniyor, kimsenin fark edip etmediğini araştırıyor.

"Sakın geç kalma yoksa seni cezalandırırım." Nefesi kulağımı okşuyor. "Seni cezalandırmayı sevdiğimi biliyorsun, bebeğim."

Dominic kapıdan tam ve mutlak bir güvenle çıkmadan önce tekrar göz kırpıyor.

Yanaklarım kızarmış, popom ağrımış ve bacaklarımın arasında zonklayan bir ağrıyla koltuğuma yığılıp kaldım.

Maceraymış, kıçımın kenarı. Bu bir kasırganın gözüne atılmak gibi. Çıkış yolu yok.

Bir çıkış yolu istemiyorum.

"Dominic ne istedi?"

Samir'in sesiyle irkildim. Kartı önlüğümün cebine saklayıp patronumla yüzleşmem bir saniyemi alıyor. Umarım Dominic'in kıçımı çimdiklediğini görmemiştir.

"Uh... hiçbir şey. Sadece soruyorum."

"Ne hakkında?" Samir kaşlarını çatmış, kollarını kavuşturmuş. "Hafta sonları hiç gelmiyor."

Doğru. Gelmiyor. Yani buraya sadece benim için mi geldi?

"Belki de yolu üzerindeydi?" Cahil gibi davranıyorum.

"Ona dikkat et evlat." Samir'in Orta Doğulu yüz hatları endişeyle gıcırdıyor ve bu midemin dibinde bir korku oluşturuyor. Samir sert bir patron gibi davranıyor olabilir ama her zaman neşeli bir adam olmuştur. Onu ilk kez bu kadar endişeli görüyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

Kollarını kavuştururken derin bir iç geçiriyor. "Dominic'i yirmili yaşlarının başından beri tanırım. Kötü bir adam değildir. Sadece yanlış bağlanmış."

Sosyopat gibi, yanlış. Dominic'in başkalarına zarar vermek için aktif olarak çalışan bir tip olduğunu düşünmüyorum, ancak istediğini elde etmek için insanları ezebileceğinden de şüphem yok.

"Sınıf atladı ve araştırma kariyeri için manyak gibi çalıştı." Samir düşünceli görünüyor.

"Sınıf atladı mı?" Nancy neden bundan hiç bahsetmedi?

Samir kafasına vuruyor. "Dominic bir dahi. Dört sınıftan fazla atladı. Herkes otuz yaşında araştırmacı olamaz."

Bah alors. Zeki olduğunu biliyordum ama bu fena halde zekice. Arkadaşlarının yanında kendini yabancı hissetmesine şaşmamalı. Onlardan daha genç.

"Birlikte takıldığı kalabalık kötü." Samir elini kalbinin üzerine vuruyor. "Hissedebiliyorum. İşte. Gözlerinin içine bakıyorum ve şeytanı görüyorum. *Astaghfir Allah*."

"Arkadaş grubu bana çok kötü gelmiyor mu?" Kafam karıştı. Evet, sanırım tüm zengin züppeler gibi biraz yüzeyseller ama o kadar da kötü değiller.

"Hayır, onlar değil." Samir elini ilmekliyor. "Diğerleri. Onları buraya getirmiyor. Onu lüks restoranlarda onlarla gördüm."

Diğerleri mi? Dominic kendini ne tür bir grubun içine soktu?

"Uzak dur, seni küçük serseri." Samir'in gözlerinden ebeveyn şefkati damlıyor. "Bu dünya senden ve benden daha büyük. Ailene zarar vermek istemezsin, değil mi?"

"Endişelenme Sam!" Ayağa kalktım ve omzuna dokundum. "Tamamen iyi olacağım."

Depoya yöneliyorum, aniden sıkıcı stokları bile yapacak kadar enerjim oluyor. Kartı önlüğümden çıkarıyorum ve genişçe gülümsüyorum. Dominic'e olan merakım endişe verici bir seviyeye tırmanmaya devam ediyor. Aç bir hayvana dönüştü ve Dominic onun önünde kocaman bir biftek sallıyor.

Şimdi harekete geçme zamanı.

On İkinci Bölüm

Bilge biri bir keresinde 'Korkulmak sevilmekten daha iyidir' demiş. Eğer Dominic sadece korkuyu anlıyorsa, o zaman korkacaktır.

Dizlerinin üzerine çöküşünü izlemek çok eğlenceli olacak. Ve hepsi uzak duramayan bir kız yüzünden olacak.

Zavallı küçük insanlar.

On Üçüncü Bölüm

Dominic vardığımda öğreneceğimi söylediğinde, aklıma yeraltındaki ahlaksız bir kulüp geldi. Bunu ona hiç yakıştıramadım. Dürüst olmak gerekirse, sadece gidebilmek için geldim.

O kulüp sahneleri midemin kaldıracağı bir şey değil. Dominic'le olsa bile. Ayrıca, isimsiz kadınlarını sürekli buraya getiriyor olmalı. Hala başka bir satın alma olmayı reddediyorum.

Tüm taksi yolculuğu sessizlik içinde geçti. Kısmen şoför çok kasvetli olduğu ve tüylerimi ürperttiği için. Beni tanımadı ya da tek kelime etmedi. Sadece yan aynalara baktı.

İkinci kısım ise derin düşüncelere dalmışken elbisemin askılarını çekiştirip durmam. Annemin bana yazın başında aldığı küçük siyah bir elbise. Eminim onu bir sosyopat için giyeceğimi düşünmemiştir.

Bir yıldır sahip olduğum ama hiç fırsat bulamadığım kırmızı topuklu ayakkabılarımı giydim. Onları paketlememeliydim bile. Sanki böyle bir anda onlara ihtiyacım olacağını önceden sezmiş gibiydim.

Nihayet adrese vardığımızda şoföre parasını ödeyip para üstü almadan çıkıyorum. O geri çekilir çekilmez mekânı inceliyorum.

Donup kalıyorum. Burası karanlık bir kulüp değil. Aslında, Londra'nın merkezindeki en zengin yerlerden biri. Sanki 'mükemmel evler' broşürlerinden fırlamış bir binaya bakıyor gibiyim. Böyle bir yerde bir daire bir servete mal olmalı ve birkaç kişinin organı karaborsada satılıyor olmalı.

Burada mı yaşıyor?

Başımı salladım. Dominic'in bana adresini vermesine imkan yok.
Otellerde sıradan şeyler olur. Dünkü gibi.

Kendime son bir kez bakıyorum. Bugün biraz makyaj yaptım. Gürültülü olan tek şey Nancy'nin bana sürdürdüğü kırmızı ruj.

Gevşek saçlarımda asi teller var mı diye okşuyorum ve telefonumu kontrol ediyorum. Saat on biri geçmiş. Çok geç kaldım ve hepsi süslenmek yüzünden.

Hadi, Camille. Yeni bir maceraya.

Kendi kendime başımı sallıyorum ve binanın döner kapısından içeri giriyorum. Resepsiyon salonu dışarıdan daha da etkileyici. Beyaz mermer, yumuşak beyaz ışık altında parlıyor.

Tezgâh bile saf mermerden. Tezgâhın arkasında uşak kıyafeti ve beyaz eldivenler giymiş bir beyefendi duruyor ve beni görünce gülümsüyor. Kırklı yaşlarından daha yaşlı görünmüyor ama saçları tamamen beyaz.

İsim levhasında "David" yazıyor.

BBC'nin sunucularını andıran bir aksanla konuşuyor. "Size nasıl yardımcı olabilirim, bayan?"

Küçük çantamı karıştırıp kartı buluyorum ve adama gösteriyorum. "Dominic'le tanışmak için mi buradayım?" Bunun neden bir soru olarak ortaya çıktığını bilmiyorum.

David irkilmiyor bile. "İsminiz lütfen."

"Camille."

Başını sallıyor. "Lütfen beni takip edin."

David'in ölçülü adımlarını takip ederken içimdeki o açıklanamaz kıskançlık duygusu yeniden depreşiyor. Bu saatte birinin Dominic için gelmesini yadırgamamıştı, demek ki Dominic'in her zaman gece geç saatlerde ziyaretçileri oluyordu. Bazı isimsiz kadınlar gibi.

Asansörün düğmelerine basarken David'in yanında dururken öfkem alevleniyor.
Dominic'in canı cehenneme deyip gitmeyi çok istiyorum.

"Sizi otuz dakikadan daha uzun bir süre önce bekliyorduk hanımefendi." Düşünce zincirime ara veriyorum. "Biz mi?"

"Evet." Adam tarafsız bakışlarını asansörde tutuyor. "Dr. Johnson on buçukta varacağınızı söyledi."

"Dr. Johnson kendinden çok emin," diye homurdandım, kibar kalmaya çalışarak.

Dominic geleceğime o kadar emindi ki.

Sırf herkesin ayaklarına kapanmayacağını öğrensin diye onu başından savmalıyım. "Anlayamadım?" diye sordu kibar uşak.

"Yok bir şey." El sallıyorum. "Dr Johnson'a buraya getirdiği kadınlara karşı alışkanlıklarını sürdürmesini söyleyin."

Gitmek için döndüm.

"Kadınlar mı?" Kaşları çatıldı. "Sizden başka hiçbir kadın Dr. Johnson'ın evini ziyarete gelmedi, hanımefendi. Aslında evde olması bile bir mucize. Tüm zamanını laboratuvarda geçiriyor."

Nefesim kesiliyor ve neredeyse kanıyordum. Neredeyse. Dominic'in sosyopat doğası neredeyse beni ele geçiriyordu. "Sana bunu her kadına söylemeni mi söylüyor?"

"Hayır, hanımefendi." Ses tonu tamamen ciddiydi. "Yalan söylemek için bir nedenim yok."

Asansör zili çalıyor. Adam bir P düğmesine basıp kartını okuttuktan sonra içeri girer. "Lütfen."

Kaçma düşüncesi buharlaşıyor. Dominic'in evini daha çok merak ediyorum. Beni gerçekten evine davet ettiğine inanamıyorum.

Asansöre bindim. David okunamayan bir ifadeyle bir saniye kadar uzun bir süre bana bakıyor. Neden taksi şoförünün bakışlarına benzediğini bilmiyorum. Geldiği gibi hızla buharlaşıyor. Hayal görüyor olmalıyım.

Kapılar kapanırken David eğilir. "İyi akşamlar."

Asansör yükseldikçe yükseliyor ve kalp atışlarım da hızlanıyor. Şimdi Dominic'le yine aynı yerde olacağım için dünü hatırlamaktan kendimi alamıyorum. Bugün benim için ne sakladığını merak ediyorum.

Asansörün zili çalıyor ve karanlıkta bir tür musallat oluyor. Resepsiyon görevlisine Dominic'in dairesinin hangi numarada olduğunu sormadım. Kartı arıyorum ama üzerinde numara yok. Aşağı inip David'e sormaya çalıştığımda, asansörün kapıları tamamen açılarak bir daireyi ya da daha çok karanlık kanepelerin olduğu bir salonu ortaya çıkarıyor.

Doğrudan daireye açılan asansörlerden biri. Bu durumda kapıyı nasıl çalacağım?

Belki Dominic uyuyordur. Buraya geldiğimi nereden bilsin? David onunla iletişime geçmedi.

Bakışlarım salon alanındaki yumuşak aydınlatmaya takılıyor. Londra'nın binalarına bakan büyük bir cam duvarı var. Tıpkı oteldeki gibi.

Uzaktaki parıldayan ışıklar beni büyülüyor. Çok uzaktalar ama yine de çok yakınlar. Dominic gibi.

Cidden mi? Artık her şeyi bu muamma ile mi kıyaslayacağım?

Asansörün kapıları kapanmaya başladığında daireye adım atıyorum. Belki de halıları kirletmemek için topuklularımı çıkarmalıyım.

Arkamda bir gölge belirdiğinde hala bu fikri düşünüyordum. Çığlık atmak üzereydim ama güçlü bir el çığlığımı bastırdı. Sıcak nefesler kulaklarımı gıdıklarken kalp atışlarım hem korku hem de heyecanla hızlanıyor. "Geç kaldın. Seni nasıl cezalandırayım?"

Bölüm On Dört

Dominic'in beni tuttuğu kuvvet karşısında nefesim kesiliyor. Vücudumda bir şeyler tıpkı beni masaya vurduğunda ya da yüzümü siktiğinde olduğu gibi canlanıyor.

Bu ham duygu yabancı.

Korkutucu.

Heyecan verici.

Düzgün düşünemiyorum. Zihnim bu adamın etrafında çalışmayı bırakıyor gibi görünüyor.

Eli hâlâ ağzımdayken beni ileri doğru itiyor. Kanepeye kafa üstü düşerken feryat ediyorum. Elbisem kalçalarımın ortasına kadar sıyrılıyor. Serin hava kavrulan tenimi gıdıklıyor.

Dominic'in işi bitmedi.

Fermuarımı öyle sert çekiyor ki elbisemi yırtacak diye korkuyorum. Kumaşı kollarımdan aşağı ve yere doğru itiyor, böylece siyah dantel iç çamaşırlarıyla yatıyorum. Bu sefer eşleşiyorlar.

İnliyor ve ben ona bakmaya çalışıyorum. Güçlü bir elini saçlarımdan geçirerek beni yerimde tutuyor. Yanağımı çeviriyorum, böylece serin deri üzerine uzanıyor. Derin nefes alıyorum. Dominic kokuyor.

Yoğun.

Egzotik

.

Akıllara durgunluk veriyor.

"Sana bakmak istiyorum," diye inliyorum ve elimi destek için kullanıyorum. Dominic iki kolumu da arkamdan çekip güçlü bir eliyle kavrıyor. Bedenim kanepeye yaslanıyor. Soğuk deri bileklerimi sarıyor.

Nabzım yükseliyor ve içime bir ihtiyaç akımı yerleşiyor. Bunu sadece ikinci kez yapıyor. Neden beni sonsuza dek bağlamasını istiyormuşum gibi hissediyorum?

"Bunu geç geldiğinde düşünmeliydin." Otoriter sesi kulağımın dibinde fısıldıyor. Sonunda onu görebiliyorum. Hala bileğimdeki deriyi tutturuyor ve üzerinde... sadece boxer var.

Putain. Neden bu kadar seksi? Yani, onu daha insani kılacak bir kusuru ya da bir şeyi olması gerekmez mi?

Belirgin karın kaslarına ve 'Pişmanlık Yok' dövmesine bakarken kalçalarım ihtiyaçla sıkılıyor.

Dominic baş döndürücü bir erkek duş jeli ve deri kokuyor. Ayrıca doğal kokusundan da bir parça var ve bu zaten ısınmış olan bedenime hiç de iyi gelmiyor. Koyu kahverengi saç telleri alnına gelişigüzel düşüyor. Yarı nemli olmaları ona sert ve yakışıklı bir görünüm veriyor.

Konuştuğunda kaşları çatılıyor. "Gelmeyeceğini sanıyordum."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Bileklerim arkamda sabitlendikten sonra bir parmağını uzatıp alt dudağımda gezdiriyor. "Neden fikrini değiştirdin?"

Yutkunuyorum. O bana dokunurken kelimeleri bulmak zor. "Uzak duramadım," diyorum neşeyle. "Üzerimde bir çeşit büyü mü kullanıyorsun?"

"Öyle mi, Camille?"

Başımı sallıyorum - yanağım yastığın üzerindeyken yapabildiğim kadar.

Ayağa kalkmadan önce okunamayan bir ifadeyle başını sallıyor. "Olacaklara hazır olsan iyi edersin."

Onu görebilmek için zorlanıyorum. "Sözler, sözler..."

İç çamaşırımı aşağı çekmeden önce bir uyarı almadım. Kumaş hala acıyan kıçıma sürtündüğünde nefesimi tıslıyorum.

Mon Dieu. İç çamaşırını yırttı. "İç çamaşırımla ne sorunun var?"

"Her zaman yoluma çıkıyorlar." Bir elini kıçımın yanağına indirirken sesi dalgındı. Bir yanağımı sıkarken diğer yanağıma masaj yapıyor. Hem zevk hem de acı dolu bir nefes çekiyorum. Çıkardığı takdirkâr seslerden gördüğünden hoşlandığını anlayabiliyorum.

"Çok güzel." Vuruşları sert ve yatıştırıcı ve benden bir inilti koparıyor. "Teninin benim izlerimle muhteşem görüneceğini biliyordum."

Ses tonundaki gururu özlemiyorum. Bende iz bırakmış olması hoşuna gidiyor. Benim de hoşuma gidiyor. Bu beni ne yapar?

"Dünden beri doğru düzgün oturamadım." Sızlanmak istemiştim ama nefes nefese bir ses tonuyla çıkmıştı.

"Güzel. Sen benim aklımdayken ben de senin aklındaydım." Beni mi düşünüyormuş?

Bunu analiz edemem. Eli kıçıma indi. Sertçe.

"Aaah!" İğnenin acısı zevki doğrudan içime çekerken çığlık atıyorum ve gözlerim yaşarıyor. Bu kadar acı verici bir şey nasıl bu kadar zevkli olabilir?

"Bu geç kaldığın için." *Tokat.* "Bir daha geç kalmayacaksın, bebeğim, hmm?"

Tokat.

"Noooo!" Çığlık atıyorum ve sonra derinin içinde muhtaç sesimi boğuyorum. Sıkışmış kalçalarımı ayırsa bile uyarıldığımı hissedebileceğinden eminim. Göbeğim zonkluyor ve göğüs uçlarım sütyenime çarpıyor.

Sadece üç tokat ve o kadar şehvetliyim ki, karnımın dibindeki sıkılaşmayı şimdiden hissedebiliyorum. Sanki acı, zevkimi arttırıyor.

Dominic kıçıma masaj yapmaya devam ediyor ve ben acıya karşı inliyorum. Dokunuşunun sakinleştirici, gerçeküstü bir etkisi var.

Diğer eli saçlarımı yumrukluyor ve başımı geriye doğru çekerek bulanık bir görüşle cezalandırıcı gözlerine bakmamı sağlıyor. "Benim için çığlıklarını bastırma. Benden başka kimse seni duymayacak." Parmağını bacaklarımın arasına daldırıyor ve hassas kıvrımlarıma dokunduğunda inliyorum.

Dominic homurdanıyor. "Ve senin çığlıklarını duymak istiyorum, bebeğim."

Çılgınca başımı sallıyorum çünkü görünüşe göre dilsiz kalmışım. Bir parmak daha ekliyor ve ben inliyorum. Ateşli gözlerini benden ayırmıyor. Şunlar

Koyu kahverengiler bende günaha serbest düşüş isteği uyandırıyor. Beynimin yapmaması gerektiğini bildiği şeyleri yapmak istememe neden oluyorlar.

Dominic içime girip çıkmaya devam ediyor. Uzun süre dayanamıyorum. Dayanamıyorum. Sadece üç tokatla çok hazırdım. Gözlerindeki kasvetli bakış, yürek burkan bir zevki tetikliyor.

"Bana karanlığını göster bebeğim." Kulağıma fısıldıyor. "Düş. Seni yakalayacağım."

Evet. *Dieu.* Sadece yapıyorum. Parmaklarını öyle bir sıkıyorum ki, içim içimi yiyor. Serbest kaldığımı haykırıyorum ve düşüyorum. Sadece düşüyorum. Çünkü görünüşe göre Dominic'in beni yakalayacağına güveniyorum.

Saçımı bırakıyor ama elini koltuktan çekmiyor. Sertçe nefes alırken başım avucuna düşüyor. Bedenim hâlâ ruhumu parçalayan orgazmın etkisiyle titriyor.

Birbirimize bakıyoruz, benim gözlerim kısık, Dominic'in gözleri ise sert. Yüzünü kaplayan yoğunluk, tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

Dilim dışarı fırlayıp dudaklarımı yalamak ya da daha iyisi *onun* dudaklarını yalamak için can atıyor. Onu öpmeyi çok istiyorum. Onunla yakınlaşmak istiyorum. Her şeyden sonra bana bu kadarını borçlu.

Neden beni öpmüyor?

Dominic düşüncelerimi algılamış gibi elini yanağımın altından, diğer elini de içimden çekiyor. Yemin ederim ki içim onu içeride tutmak için parmaklarının etrafında kenetleniyor. Beni o kadar hızlı çeviriyor ki, yanan kıçım soğuk deriye dayandığında inliyorum.

Dominic hemen üzerime atladı. Sütyenimin askılarını çekiştiriyor. Parmaklarının altında yırtılıyor ve etrafımda parçalara ayrılıyor.

"Bunları özledim." Homurdanıyor, güçlü kalçaları belimi sararken iki göğsümü de kavrıyor. Meme uçlarım onun saldırısı altında acı verirken inliyorum.

"Daha bir gün bile olmadı."

"Uzun bir gündü amına koyayım," diye törpülüyor sıcak, kavurucu ağzıyla ısırmadan önce sivri bir meme ucunu. "Dün gittiğin için hâlâ cezalandırılacaksın."

Sırtımı eğip bağlı ellerimi hareket ettirmeye çalışıyorum. Pozisyon omuzlarımı zorluyor ve kıçım hala yanıyor, ama tamamen Dominic'in merhameti altında olmaktan - ya da bunun eksikliğinden - içimde hastalıklı bir zevk akıyor.

Parmakları diğerini çimdiklerken dili meme ucumda geziniyor. Zevk çığlıkları beni boğuyor. Ona karşı koyuyorum. Dominic'in vücudu benimkini aşağı itiyor. Kalın sertliğini karnımda hissettiğimde nefesim kesiliyor.

"Dom..." Nefes nefese kaldım.

Meme ucumu bir patlamayla serbest bırakıyor ve ben kaybımın yasını tutuyorum. Yüzündeki sert çizgileri gördüğümde dudaklarım aralanıyor. "Kapa çeneni."

Hayal kırıklığı boğazımın derinliklerinde düğümleniyor. "Neden?"

"Çünkü sesin bende seni bağlama ve asla gitmene izin vermeme isteği uyandırıyor, Camille." Boxer külotunu indiriyor.

Yumruğu kalın sikinin etrafını sarıyor ve dün olduğu gibi başka tarafa bakamıyorum. Pre-cum zaten ucu kaplar. Ereksiyonunu karnımın alt kısmına ve ıslak kıvrımlarıma doğru yönlendiriyor. "Bak bana ne yapıyorsun."

"Dom..." *Dieu.* Kimin muhtaç sesi bu?

"Kapa çeneni, Cam." Sesi sert ve acılı; giriş yerimde kaya gibi sertliğini hissedebiliyorum.

"*S'il te plait*, Dom." Yalvaran bir bakışla gözlerini yakalıyorum. Bedenim onun altında sallanıyor.

"Bana meydan okuyorsun. Ben meydan okumalarımı yok ediyorum, peki seni neden yok etmiyorum bebeğim? Hmm?"

Yutkunuyorum. Doğasını sorguluyor. Bu iyi bir şey olmalı. Ya da olmamalı. Belki onu zorlamamam gerektiğini anladığında beni yakar.

Ama umurumda değil.

Sadece bir gece ve bunu tüm benliğimle istiyorum.

"Neden beni kışkırtıyorsun, sonra da sana attığım her şeyi alıyorsun?" Hâlâ ereksiyonunu kaygan kıvrımlarımda aşağı yukarı gezdiriyor. Benimle alay ediyor. Beni delirtiyor.

"*Je veux tout*." Ondan her şeyi istiyorum. Kendini tutmasını istemiyorum. Asla.

Güçlü elleri yüzümün iki yanına geliyor, yanaklarımı avuçluyor. Ağzı benimkine çarpıyor. Aynı anda tek seferde içime giriyor. Ağzında nefesim kesiliyor ama yutuyor. Dili içeri dalmak için açıklığı alıyor.

Bu bir öpücük değil. Bu bir iddia. Bir çılgınlık.

Beni hiç bilmediğim bir vahşilikle öpüyor. İnlemelerimi, çığlıklarımı ve kahrolası nefesimi yutuyor. Beni daha önce hiç öpmediği ve bir daha asla öpemeyeceği gibi öpüyor.

Oturuyor ve beni kucağına çekiyor, böylece zonklayan kıç yanaklarım kalçalarına dayanıyor. Yeni derinlik karşısında çığlık atıyorum. Kalınlığı beni içten içe geriyor, parçalara ayırıyor.

"*Katıl*... Dom..." Dudaklarına karşı nefes alıyorum. İngilizce konuşacak beyin gücünü bulamıyorum.

"Rahatla." Ağzımın köşesine doğru konuşuyor ve alt dudağımı yalıyor. "Güven bana."

Bunu yapmam garip. Onun ne olduğunu bilmeme rağmen, bana zarar vermeyeceğine güveniyorum. En azından benim kabul etmediğim bir şekilde.

Dominic kalçalarını sallarken beni öpmeye devam ediyor. Bu sefer, sanki benim tadını çıkarıyormuş gibi daha yavaş. Onun büyüklüğüne ve ezici gücüne alıştıkça inliyorum.

Nazik aşaması aniden durdu. İçime giriyor ve dudaklarıma saldırıyor. Nefes almam için bana neredeyse hiç boşluk bırakmıyor. Hem başım dönüyor hem de onun içimde olduğunu ve dilinin ağzımda kötü şeyler yaptığını hissetmek beni delirtiyor.

İtişlerini artırıyor. Ellerinden biri kalçamı kavrarken, diğeri sanki dağılmamı önlüyormuş gibi bağlı ellerimin üzerinden sırtımı sarıyor.

Bir bakıma öyle.

"Anlamsızca becerilmek hoşuna gidiyor mu bebeğim?" diye mırıldanıyor ağzıma karşı.

Olumlu bir ses çıkarıp Fransızca mırıldanıyorum.

"Bu da neydi, Cam?" Ağzıma karşı gülümsüyor ve içime öyle bir çarpıyor ki nefesim kesiliyor.

"*Oui. Oui!!*"

"Bunu beğendin mi?"

Neredeyse tamamen çekiliyor ve ben şikayet edemeden tekrar içeri giriyor. İçimde bir telaş patlıyor.

Evet diye bağırıyorum. Kıçımın yanağına bir tokat atıyor ve ben de içimdeki her şeyle onu sıkarak boşalıyorum.

Annemden çaldığım aşk romanlarından herhangi biri doğru olsaydı, Dominic şu anda beni takip ediyor olurdu.

O yapmaz.

Beni sırt üstü yatırıyor ve bacaklarımı geniş omuzlarına atıyor. Devam ediyor, devam ediyor ve *devam* ediyor.

Göğsü terden sırılsıklam ve yüz ifadesi hayvani bir vahşilikte. Çıldırtıcı yapı yeniden başlıyor. Eli kıçımın altından kayıyor ve tokat attığında önce tıslıyorum sonra çığlık atıyorum. O kadar hassas ve delirmişim ki, bir çığlıkla tekrar boşalıyorum.

Bu sefer Dominic homurdanıyor. O karanlığı hissediyorum ama iri bedeninin nasıl titrediğini ve göz kapaklarının karanlık gözlerinin üzerine nasıl düştüğünü görmeden edemiyorum.

Hırlayıp içime boşaldığında gülümsüyorum ve karanlığa teslim oluyorum.

Beni mahvetti.

Gerçek
anlamda.

Mecazi
anlamda.

Her saniyesine bayıldım.

On Beşinci Bölüm

Kahvenin serin kokusu burnumu gıdıklıyor.

Mmmm. Benim ilacım.

Gözlerimi açıyorum ve uyurgezer ya da zombi gibi doğruluyorum. Kıçım acıyor ve duruyorum. *Fils de pute.*

Dün gecenin anıları geri geliyor. Bacaklarımın arasındaki lezzetli acı, yüzümü buruşturmama ve aynı anda aptal gibi gülümsememe neden oluyor.

Dominic'le yattım.

Hayır. Aslında, ben bayılana kadar beni becerdi. Tekrar. Çok yorgundum ve o da çok yoğundu. Bileklerime masaj yapıyorum. Kırmızı değiller ama bağlı oldukları anı omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Dominic'in beni çözdüğünü ve güçlü kollarında taşıdığını zar zor hatırlıyorum. Ona nasıl güvenebildiğim çok garip.

Babam bana her zaman yabancılara güvenmememem gerektiğini öğretti ve ben de onun sözlerini ciddiye aldım ama nedense Dominic'i bir yabancı olarak görmüyorum.

Bakışlarım odanın içinde dolaşıyor. Büyük ve son derece minimal. Gri ve siyah tonları duvarları kaplamaktadır. Büyük boy yatak yüksek bir

mimari platform. İki komodin var ve hepsi bu kadar.

Tüm zamanını laboratuvarda geçiriyor. David'in sözleri kafamın içinde oynuyor. Dominic'in sadece yatmak için kullandığı bir yer gibi görünüyor.

Banyo olduğunu tahmin ettiğim bir yer görüyorum. Gitmeden önce duş alacak zamanım olacak mı? Belki de önce ona sormalıyım.

Zaten kahve kokusu beni uykudan çağırıyordu. Yorganı atıyorum ve yatağın kenarında duran siyah elbisemin içine giriyorum. İç çamaşırı yok. Mağara adamı onları yırttı.

Bir o kadar geniş ve büyük bir duşu olan banyoya giriyorum. Yedek diş fırçasıyla dişlerimi fırçalıyorum, sonra da yüzümü yıkıyorum.

Kahve kokusunun kaynağına doğru ilerlerken midemin çukuruna ağır bir his yerleşiyor.

İşte bu kadar.

Maceram artık resmen sona erdi. Hem Dominic hem de ben tek seferlik bir şey için kaydolduk.

Şimdi buluttan inip yaşayanların dünyasında ezilmem gerekiyordu. Mutfak, salon ve yemek odası devasa camlara bakan büyük bir alanda yer alıyor. Manzara dün gece rüya gibi görünüyordu ama Sabah ışığında, Londra'da yine kapalı ve kasvetli bir gün.

Ya da belki de bu benim ruh halimin bir tercümesidir.

Dominic'in tavaya bir şeyler attığını fark edince mutfak tezgahının yanında duruyorum. Üzerinde sadece bol bir şort var. O kadar. Güçlü sırt kasları bana dönük ve siyah saçları dağınık. Hangi halini daha çok sevdiğimi şaşırıyorum; havalı doktor görünümünü mü yoksa rahat olanını mı?

Arkasını dönüyor ve beni gördüğünde dudakları o kalp durduran gülümsemeyle kalkıyor. Ben karşılık veremeden beni içine alıyor ve gözlerini kısıyor.

Ne oluyor be?

"Sakıncası yoksa bir kahve alacağım." Makineye doğru yöneldim. "Sabah kahvem olmadan düzgün çalışamıyorum. Sokakta falan bayılabilirim."

Dudaklarımı kapatıyorum. Soğukkanlı davranmanın yolu kelime kusmaktan geçiyor.

Dominic'in varlığı arkamda belirirken sıcaklık sırtımdan aşağı yayılıyor.

Cezveyi daha sıkı kavrıyorum. Nefes alış verişim zorlaşıyor ve kahveyi fincana dökerken tezgaha ya da kendime dökmemek için gerçekten odaklanmam gerekiyor.

Vay be. Kahve dökmenin bu kadar konsantrasyon gerektirdiğini kim bilebilirdi?

"Neden giyindin? *Yine mi?*" Sesinde gerçek bir kızgınlık var.

Arkamı döndüm ve ona baktım. Büyük bir hata. Şimdi onun belirgin karın kaslarına, dövmesinin dallarına, yanağındaki kirli sakala, göğsünde aşağıya doğru inen ince tüylere bakıyorum... aşağıya...

Boğazımı temizliyorum ve yüzüne odaklanıyorum. "İşimiz bitti, değil mi?"

Bir elini tezgahın iki yanına koyarak beni kafese kapatıyor. "Kim demiş?"

Quoi...? "Ne demek istiyorsun?"

Koyu renk gözlerinden şeytanlık akıyor. "Seninle işim bitmeye yakın bile değil bebeğim."

Kalbimin göğsümden fırlamak üzere olduğuna yemin edebilirim. Az önceki ağırlık karnımda çırpıntılara dönüşüyor. "Sadece tek seferlik şeyler yaptığını sanıyordum."

Sırıtıyor. "Teknik olarak iki kere." "Dom!"

Gözleri ısındı. "Bana böyle seslenmen hoşuma gidiyor."

"Ben ciddiyim." Yine de öyle görünmeye çalışıyorum. "Tek seferlik bir şeyse daha basit."

Parmaklarım kahve fincanını izliyor. Kapıdan çıkıp gitmeme izin verirse canım yanar, ama şimdi yanması sonradan yanmasından daha iyidir. Ve o beni incitecek. Sosyopatlar asla sakinleşemezler. Fiziksel olarak bunu yapamazlar.

"O zaman bunu iki kez yaparız." İçime doğru itiyor, sesi karanlıkla karışık bir şakacılıkla damlıyor. Sayaç sırtıma saplanıyor. "Sonra üç kez, sonra da saymayı unutana kadar belki dört."

Tenimin her yerinde karıncalanmalar olsa da başımı sallıyorum.

"Düşünmeyi bırak." Avuç içleri yanağımı kavrıyor ve ruhumun içini görüyor gibi. Şeytan böyle yapar, değil mi? "O kafan çok çalışıyor."

"Ben kafası çalışmayan bir sürtük değilim." Ses tonumda bir ısırık var.

"Belli ki." İçtenlikle gülümsüyor. "Aksi takdirde seni öpmezdim."

"Benimle
oynuyorsun." "İşe
yarıyor mu?"

"Sadece yaz tatili için buradayım," diye geveliyorum. Bunu neden içimden atmak istediğimi bilmiyorum. "Üç aydan kısa bir süre sonra Fransa'ya döneceğim."

"O zaman burada benimle kal." Bir adım bile atmıyor.

"Ne? Hayır. Kalamam."

"Neden olmasın?"

"Çünkü patronumun yanında bir yerim var."

"Sanırım benim evimin patronunuzun çatı katındaki odasından daha uygun olduğu konusunda hemfikir olmalıyız."

"Bekle. Bunu nereden biliyorsun?"

"Fark etmez." Dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Hızlı ve tüy gibi ama aklımı ve kalbimi aşırı hızda harekete geçiriyor.

"Kal," diye fısıldıyor ağzıma karşı. Ben bir şey söylemeyince devam ediyor: "Seni kaçırma teklifim hâlâ geçerli."

"İnsanlara öylece şantaj yapamazsın."

Sırıtıyor. "Elbette yapabilirim."

"Kalırsam ne alacağım?" Otoriter bir ton

takınıyorum. "Daha iyi bir yer mi?"

Başımı sallıyorum.

"Lezzetli kahvaltılar yaparım."

"Cezbedici." Bir bok pişiremediğim için. Ama bunu bilmesine gerek yok.

Eğildi ve kulağımın memesini ısırdı. İrkiliyorum ve bir iniltiyi bastırıyorum. Tenime değen sıcak nefesleri içimde bir zevk izi bırakıyor.

"Bağımlı olana kadar seni her gün anlamsızca becereceğim. O dar amcığın içine gireceğim ve sadece dilimi, parmaklarımı ve sikimi hatırlayana kadar onu yiyeceğim. Durmam için bana yalvarana kadar seni tüketeceğim. O zaman bile," sesi ürpertici bir aralığa düşüyor, "durmayacağım."

Oh. Dieu.

Edepsiz konuşmaları beni tahrik ediyor. Bunu

istiyorum.

Geri çekildiğinde yanaklarımın kızardığını gördüğüne eminim. "Bu çok

alçakça," diye mırıldanıyorum.

Bir omzunu kaldırır. "Eğer istediğimi elde

edeceksem..." "Kalmayı kabul etmedim."

Beni belimden tutup kendine çekti. "O zaman seni ikna etmeme izin ver. Eminim bir iki argüman bulabilirim."

Bir elimle bardağı tutarken diğer elimi omzuna koyuyorum. Onu kendime yaklaştırmak mı yoksa uzaklaştırmak mı istediğimden emin değilim.

Kimi kandırıyorum ki? Benimle konuşmadan önce bile onu çok merak ediyordum. Şimdi merakım Dominic'in ne kadar yoğun

Aslında, onu yakından ve kişisel olarak inceleme fırsatını kaçırmamın imkanı yok.

Buraya macera için geldim. Sadece bu süreçte kendimi tamamen kaybetmemeyi ummak zorundayım.

"Kal, Camille."

"Fransa'da biri var mı diye sormayacak mısın?"

Gözlerini kısar. "Var mı?"

"Ya yaparsam?"

"Seni geri vermeyeceğim. Seni bırakacak kadar aptaldı." Duraksıyor. "Hmm. O herife teşekkür mü etsem yoksa onu öldürsem mi bilemiyorum. Aslında, önce teşekkür edip sonra onu öldüreceğim." Sert gözleri üzerime dikildi. "Biri mi var?"

Sırıtışımı geri alıyorum. "Hayır. Ve eğer bunu yapıyorsak..." 'Bu her neyse' demeden önce duruyorum "O zaman sen de kimseye sahip olmasan iyi edersin."

"Yani kalacak mısın?"

"Sözünüzü tutup tutmadığınızı göreceğim."

Kaygısız sırıtışı göğsüme bir ok gibi saplanıyor. İşte bu kadar. Bir çeşit kara büyü kullandığına eminim.

"Oh. Yapacağım. Ama beni bayıltmayı bırakmalısın." Asi bir saç telini alnımdan itiyor. "Nabzın ve hayati değerlerin iyiydi. Genelde orgazmdan sonra bayılır mısın?"

Alt dudağımı ısırıyorum ve başımı sallıyorum. "Sanırım her şey çok yüksek ve yoğun olduğu için." Hayatımda hiç bu kadar kapsamlı bir zevk hissetmemiştim. Dominic'in egosu zaten çok büyük olduğu için son düşünceyi kendime saklıyorum.

"Bu durumda, ikna etmeye başlasam iyi olur." Başını eğiyor, dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor ama beni öpmüyor.

Alay.

"Beni ikna etmek için çok şey gerekir."

"İkna benim yeteneğimdir." Beni omuzlarına aldı. Beni yatak odasına taşırken önce bir çığlık atıyorum, sonra da kıkırdamaya başlıyorum.

Bir an için Dominic ve ben mutluyduk.

On Altıncı Bölüm

Bir hafta kadar geçti ve ben sersemlemiştim.

Bazen annemi arıyorum ki bana gerçekten kaçtığımı ve geri döndüğümde beni affedip affetmeyeceğini söylesin.

Bir müşteriye otomatik bir baş hareketiyle gülümsüyorum ve depoya yöneliyorum. İş yerinde sık sık dalgın oluyorum. Müşteriler yerine stoklarla ilgilenmek daha iyi.

Küçük depo odasına girdiğimde faturayı alıyorum ve teslim edilen ürünleri tekrar kontrol ediyorum.

Kalemin ucunu ısırıyorum ama kahve kutularıyla dolu rafları görmek yerine Dominic'in beni mutfak tezgahına götürdüğü dün geceye gidiyorum. Sert, çiğ ve kontrolden çıkmıştı. Kalçalarım morarmış ve nefis bir şekilde ağrıyor, tekrar bayılmadığıma şaşırıyorum.

Sanırım Dominic'in yoğunluk seviyesine ve imkansız dayanıklılığına alışıyorum. Başlangıçta zordu. Her zaman çok yorgundum ve her akıllara durgunluk veren orgazmdan sonra uyumak istiyordum. Ama vücudumu onun çılgınlığına uyum sağlaması için eğitiyor.

Ve bu delilik.

O sadece bir meraktı, bir takıntıya dönüştü ve şimdi zihin sarsıcı bir macera. Ona ve beyninin çalışma şekline doyamıyorum.

Onun kollarında her uykuya daldığımda, tüm bunların seksin ve fiziksel bağlantının ötesinde olduğunu düşünmeden edemiyorum. Vücudumun kontrolünü ele geçirmesini sevdiğim konusunda bir yanlışlık yok, ama aynı zamanda beni yakınına toplamasını ve başını başımın üstüne gömmesini de seviyorum.

Bana hissetmemem gereken şeyleri hissettiriyor.

Ne zaman işte olsam, tek yaptığım eve dönebilmek için saatleri saymak oluyor.

Birkaç kutuyu kaldırıp kendi raflarına yerleştiriyorum.

Erken dönsem bile orada olmayacak. Dominic, ciddi ve bükülmez bir işkoliktir. Onun seviyesindeki bir dahiden beklenmeyecek bir şey değil.

Kahvaltı ya da geç akşam yemeği için oturduğumuzda - bunlarla beni şişmanlatıyor - ve bana tıp alanındaki son buluşları ya da güncellemeleri anlattığında hoşuma gidiyor. Yine de gerçek araştırması hakkında konuşmuyor. Bir çeşit sır gibi görünüyor.

Ayrıca üniversite hayatım hakkında saatlerce konuşmamı dinliyor. Birçoklarının aksine Dominic sırf kibar görünmek için dinlemiyor. Birincisi, kibarlık onun umurunda değil. Bu sadece başkaları için taktığı bir maske ama benim önümde asla değil. Ve ben onun kibrini ve kontrolünü sahte nezaketinden daha çok seviyorum.

Ne zaman hayatımdan ve çalışmalarımdan bahsetsem, kara gözlerindeki hayranlık ifadesiyle beni dikkatle izliyor.

Ona ailemden bahsettim. Ailenin Kuzey Afrikalı tarafını. Küçük kasabamızı. Babamın kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde inşa ettiği malikane benzeri evimizi. Bazen Dominic'i evime sürükleme isteği duyuyorum. Büyüdüğüm yeri görmesini istiyorum.

Kısa bir sohbet sırasında Pierre'den bahsettiğimde Dominic çok sinirlendi ve beni her zamankinden daha sert sikti. Hiç geri çekilmedi. Çok lezzetliydi. Sanırım Pierre'den tekrar bahsedebilirim. Dominic'in eline su dökemez ama onunla olan başarısız ilişkimi acımasız, akıllara durgunluk veren bir seks için kullanabilirim.

Dürüst olmak gerekirse, neden bu kadar sahiplenici ve kıskanç olduğunu anlamıyorum. Onun bütün isimsiz kadınları vardı. Buna karşı çıktığımda, Dominic onların sadece isimsiz olduğunu söyledi. İsimsiz. Ama Pierre ile bir ilişkim vardı. Dedi ki

'ilişki' kelimesini küçümsedi ve ona 'çocuk' deyip durdu. Dominic sevmediği herkesi aşağılar.

Dr Johnson, herhangi birinin eski sevgilisine hava atmak için mükemmel bir kişi. Çekici, alımlı ve dış görünüşü çok düzgün. Altında ise kendime saklamak istediğim bir versiyonu var.

Ama sonra bunun sadece bir macera olduğunu hatırlıyorum. Bir gün, tüm bu sis de dağılacak.

Nancy'nin pembemsi başı deponun girişinden görünüyor. Bana doğru koşmadan önce sanki bir suç işleyecekmiş gibi arkasını kontrol ediyor. "Bana tüm detayları vermeni söylemiştim, kızım!"

Faturayı kontrol ederken cahil numarası yapıyorum. "Ne hakkında?"

"Dr. Dominic'in yatakta ne kadar iyi olduğu hakkında!" Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama o elini kaldırıyor. "Ve bunu inkâr etme zahmetine girme kızım. Sana sahibinmiş gibi bakıyor - ve bu arada bu çok ateşli - bu yüzden seni sihirli sikiyle beslememiş olması mümkün değil." Duraksıyor ve sonra fısıldıyor. "Büyülüydü, değil mi? Lütfen bana fantezilerimin doğru olduğunu söyle."

Göğsümde bir şey sıkışıyor. Nancy'nin Dominic'le ilgili fantezilerinden nefret ediyorum. "Fantezilerini al ve onları büyüt çünkü o onları her açıdan paramparça ediyor."

"Kanlı. Cehennem." Ağzı açık kaldı.

Sam onu çağırıyor ve o yine küfrediyor. "Hâlâ tüm kirli detaylara ihtiyacım var." Gülerek onu itiyorum. "Git yoksa Sam seni çılgına çevirecek."

"Detaylar sonra." Kapıdan çıkmadan önce bana sert bir bakış attı.

Başımı sallıyorum. Hiçbir şekilde ona söylemeyeceğim. Dominic'le olan hikâyemiz sadece bize ait. Paylaşmak konusunda çok korumacı hissediyorum. Nancy'nin Dominic'e olan ilgisini kaybetmesi gerekiyor çünkü o benim.

Bu çok garip. Onu hiç benim olarak görmemiştim ama şimdi görüyorum. Başka bir kadının ona yaklaşmasına izin verirsem lanetleneceğim.

Telefonum çaldı. Annem.

"*Bonjour, ma belle,*" diyor ballı ses tonuyla. Kıyıya vuran dalgaların sesi duyuluyor. Uçurumun yakınında olmalı. Orada yürüyüş yapmayı hep sevmişizdir.

"*Bonjour, Maman. Comment ça va?*"

"Kaçtığından beri benim güzel kızım değilsin."

Gözlerimi deviriyorum. "Sadece yaz için."

Bunu kendime mi yoksa ona mı hatırlatmak için söylediğimi bilmiyorum. Birdenbire yazın bitmesini istememeye başladım. Benim zevkime göre çok hızlı geçti.

"*Et je suis toujours ta belle, Maman*."

"Her zaman istediğini elde ediyorsun, değil mi?"

"Her şeyi değil. Babam hâlâ kızgın mı?" Ses tonum dikkatli. Telefonlarıma cevap vermeyi reddediyor.

"Kendine gelecektir. Seni çok şımartıyor ve senin ondan kaçacağını hiç düşünmedi."

"Kaçmıyorum. Tatil yapıyorum."

"O bu şekilde görmüyor." Bir duraklama oldu. "Yaptığımız şeyi sadece seni korumak için yaptığımızı biliyorsun, değil mi? Baban bir asker, çok çabuk kuşkulanıyor. Dünyaya kötümser bir bakış açısı var."

İç çekip raflara yaslanıyorum. "Bunu anlıyorum. İkinizin de gölgesinde büyüdüm ama bundan kurtulmam gerekiyor." Buraya gelene ve Dominic'le tanışana kadar gerçekten yaşadığımı hissetmemiştim.

"Anlıyorum, ama babanızın biraz daha zamana ihtiyacı olacak, *hanımefendi*." Sesinde bir gülümseme var. "Peki, Londra'da her şey yolunda mı?"

"*Kesinlikle. T'inquiète*."

Annem benim hayattaki en iyi arkadaşım. Ona anlatmadığım hiçbir şey olmadı. Pierre ile olan dram da dahil.

Ona Dominic'ten bahsetmeyi tartışıyordum ama mantıklı tarafım buna karşı oy kullandı. Dominic benden on yaş büyük ve ben bu yaş farkını görmesem de annem görebilir ve babamdan hiçbir şey saklamaz. Beni geri götürmek için üç saat içinde burada olacak. Daha da kötüsü, babam bana insanları okumayı öğretti ve bu konuda benden daha başarılı. Dominic'le bir kez bile konuşsa, onun doğasını çözecektir.

Söylemeye gerek yok, her şey kötüye gidecek.

"Senin adına mutluyum, Camille'im." Annemin sıcak sesi içimi huzurla dolduruyor. "Babana seninle konuştuğumu söyleme. İkimizin de seni *cezalandırdığımızı* düşünüyor."

Meslektaşım William kapıdan bana işaret edince gülümsüyorum. "Dinle, anne. Benim gitmem gerek. Seninle sonra konuşuruz."

"*Prends soin, ma belle. Bisous.*"

"*Bisous. Bisous*."

Telefonu kapattıktan sonra Will içeri girdi. Benden bir yaş kadar büyük. Altın sarısı saçları, kare şeklinde bir çene hattı ve rüya gibi mavi gözleri var. Söylemeye gerek yok, buradaki genç müşterilerimizin çoğunun sebebi o. İlk geldiğimde o ve Nancy bana her şeyi öğretti.

"N'aber?" Gülümsüyorum.

"Samir kutulara yardım etmemi söyledi." Sanki gücenmiş gibi bir tanesini tekmeliyor. "Çok fazla dikkat çektiğimi söylüyor. Ben çekmiyorum!"

"Tabii ki var." Yan tarafını dürtüyorum. "Sam'in muhafazakâr olduğunu biliyorsun, bu yüzden onun arkasından ne yaparsan yap."

Kutuları kaldırıyor ve hiç de nazik olmayan bir şekilde itiyor. "Sanırım ben kızıyla flört etmeye başlayana kadar sorun etmiyordu."

Gülüyorum. "*Oh, mon Dieu.* Bunu yapacak kadar cüretkar
mısın?" Altın çocuk edasıyla sırıtıyor. "Çok tatlı."

"Vay canına. Seni kovmamasına şaşırdım."

"Ben de." Kaşları birbirine çatıldı. "Sence onu öptüğümü öğrenirse bunu yapar mı?"

Nefesim kesildi.

"Yapmadın!" "Yaptım
sayılır."

Sahte bir başsağlığı dilemek için omzunu okşadım. "Seni tanımak güzeldi
Will.
Cenazende ağlayacağım."

"Bana uğursuzluk getirme." Homurdanıyor. "Sam'in lanet olası bir baltayla peşimden koştuğu kabuslar görüyorum!"

İkimiz de o kadar çok gülüyoruz ki karnım ağrıyor ve eğiliyorum.

Sam'in gölgesi ortaya çıkıyor. Will eliyle ağzımı kapatarak kahkahamı bastırıyor. Omuzları hâlâ gülmekten titriyor ve ben sessiz kalmak için elimden geleni yapıyorum ama yapamıyorum. Samir'in korku filmlerindeki gibi elinde bir baltayla Will'in peşinden koştuğunu hayal ediyorum.

Will de benzer bir şey hayal ediyor olmalı çünkü kahkahalarını bastırmaya çalışırken homurdanmaya devam ediyor.

"Sanırım gitti." Dönüp kapıya bakıyor ve ikimiz de donup kalıyoruz.

Dominic.

Azrail gibi girişte duruyor.

Bordel.

On Yedinci Bölüm

Dominic'in geniş omuzları ışığın depodan içeri girmesini engelliyor. Ayrıca hava almamı da engelliyor.

Üzerinde, gelişmiş göğsünü ve uğursuz görünümünü ortaya çıkaran koyu kahverengi bir takım elbise var. Gözlerindeki sert bakış olmasa ağzımın suyu akacaktı. Tam bir şeytan gibi görünüyor.

Bir süre sessiz bir gözdağı verdikten sonra bize doğru ilerliyor ve William'ı kolayca, çok kolay bir şekilde üzerimden çekip alıyor. Sanki meslektaşım çürük bir patates çuvalıymış gibi.

"Çık dışarı," diye homurdanıyor Dominic. Cezalandırıcı gözleri William'ı parçalara ayırıp kalıntılarıyla dans etmeyi planlıyormuş gibi ölçüyor.

Omuzlarını hiç bu kadar gergin görmemiştim. Güçlü çenesi titriyor ve yumruğu yanında sıkılıp açılıyor.

Dominic asla şiddet yanlısı bir adam olmadı - sapıkça seks bir yana. Onu hiçbir zaman şiddete eğilimli görmedim. O daha çok beynini kullanarak birilerini kendi istekleri doğrultusunda yönlendirmeyi tercih ederdi.

Ama bu Dominic? Cinayet işlemeye hazır gibi kontrolden çıkmış görünüyor.

Will bile bana hitap etmeden önce ona dikkatli bir bakış attı. "Camille? İyi olacak mısın?"

"Bu konuda ne yapacaksın? Hmm?" Dominic'in sesi sakin ama içinde her şeyi önüne katıp götürecek şiddetli bir kasırga saklıyor.

"Git, Will." Ona kapıya kadar eşlik etmeye başlıyorum ama Dominic bana öyle sert bir bakış fırlatıyor ki kıpırdanıyorum.

Oh, Dieu. Çok korkutucu olabiliyor. Gücü derimin altına sızıyor, beni ele geçiriyor, beni boğuyor, beni *heyecanlandırıyor*.

İyi günlerde, Dominic göz korkutucudur. Kızgın Dominic ölümcüldür.

Will emin olmayan bir şekilde başını sallayıp çıkıyor. Bir nefes bırakıyorum. Dominic'in ona yapmayı planladığı şeyden onu az önce kurtarmıştım.

Kapıyı kapatıyorum ve Dominic'le yüzleşiyorum. "Bütün bunlar da neydi-"

Dominic karşımda durup elini kapıda başımın yan tarafına vurduğunda kelimeler boğazımda düğümleniyor. İrkiliyorum ve bundan nefret ediyorum, *nefret ediyorum,* ama onun bu yönüne şahit olduğum için kalçalarımın arasında bir zonklama başlıyor.

"Başka kimse yok." Sakin. Fazla sakin. Bu tehlikeli. "Başka lanet insanlar yok, Camille, hmm? Durumunu hatırlıyor musun?"

Onu tanıdığım kısa süre boyunca Dominic bana sadece kızgın ya da sinirli olduğunda tam adımla seslenirdi. Bu öfke dolu versiyonu.

"O bir meslektaşım." Soğukkanlı olmaya çalışıyorum ama kalçalarımı kapalı tutmakta zorlanıyorum.

Dominic'in eli ateş ediyor ve boynuma dolanıyor. Sert ve inatçı. Panik boğazımda fokurduyor. Beni boğabilir. Öldürebilir. Ama öldürmüyor. Omurgamdan aşağı bir zevk ürpertisi iniyor. Diğer eli çenemi çevreliyor. Başparmağı alt dudağıma bastırıyor ve onu emmek için çok istekliyim.

"Kim olduğu umurumda değil. Kimsenin sana dokunmasına izin verme. Anlaşıldı mı?"

Cevap vermemi beklemiyor. Boynumu ve çenemi kavrayarak başımı sallamamı sağlıyor.

"Bir şey yaptı mı?" Sesi katil gibi geliyor. Sanki evet dersem gidip Will'i yumruklayarak öldürecekmiş gibi.

"Hayır." Mırıldanıyorum. Bu küçük yer çok sıcak ve Dominic'in dengesiz tepkisini biraz fazla seviyorum.

Belki de onun deliliği bana bulaşmıştır.

Başparmağı çenemi okşuyor ama nazik değil. İçindeki canavar kadar acımasız. Eğilip alt dudağımı ısırırken homurdanıyor. İnliyorum ve bacaklarımın arasında zevk havuzları oluşuyor.

"*Şanslısın*, çok şanslısın, o hiçbir şey yapmadı Camille. İnsanların benim olana dokunmasına iyi tepki vermem." Sıcak, mırıltılı sözleri tenimde tüylerimi diken diken ediyor. "Sen benimsin, değil mi bebeğim?"

"Sen benim misin?" Karşı koyuyorum, sesim nefes nefese.

"Ben bir soru sorduğumda, sen cevap vereceksin. Kendi sorularını sormayacaksın." "Sen bana cevap vermedikçe ben de cevap vermeyeceğim."

Hırlıyor. "Camille."

Ona meydan okuyan bir bakış attım.

Bir eli boynumdayken diğer eli şortumun düğmesini karıştırıyor ve şortla birlikte iç çamaşırımı da bacaklarımdan aşağı çekiyor.

Nefesim kesildi, gözlerim büyüdü. "İşteyim!"

Sırıtıyor. Karanlık ve çok lezzetli. "Bunu beni kışkırtmadan önce düşünmeliydin."

"Dom!"

"Sana dokunuyordu." Tekrar eğiliyor ve alt dudağımı öyle sert ısırıyor ki kanayacak diye korkuyorum. "Lanet eli bu dudakların üzerindeydi. Bu dudaklar benim." Beni sertçe avuçluyor ve kayganlığımla karşılaşıyor. "Bu am benim. Teninin her santimi benim, sikmek, zevk almak ve sahip olmak için."

Dokunuşuna karşı inliyorum. Titriyorum ve sözlerinin tahrik ediciliğiyle aklımı kaçırıyorum.

Dominic durmuyor. Kendi kemerini ve pantolonunu çalıştırıyor. Bacaklarımı beline dolamaktan başka çarem yok. O kadar yoğun nefes alıyorum ki, sanırım nefesim kesilecek. Ya Samir gelirse? Ya Nancy? Ya Will birini getirirse? Bir daha asla yüzlerine bakamayacağım.

Dominic tek seferde içime girdiğinde düşüncelerim buharlaşıyor. *Oh. Dieu.* Boğazım kapanıyor. Boynumdaki sert eli klostrofobik ve garip bir şekilde zevkli bir his yaratıyor. Patronumun bizi görebileceği gerçeği bacaklarımın heyecanla titremesine neden oluyor.

Dominic'le birlikte olmak, görünürde inişi olmayan bir rollercoaster yolculuğuna çıkmak gibi.

Bu çok tehlikeli.

Tehlikeli biri.

Neden bu kadar çok seviyorum?

Sanki beni cezalandırıyormuş gibi içime daha sert giriyor. Beni içten geriyor. Duvarlarım onun etrafında bir mengene gibi sıkılıyor. Her ham, cesur vuruşunda sırtım kapıya çarpıyor. Berbat haldeyim. Sinir uçlarım uyarılmanın ürpertisiyle titriyor. Düşünemiyorum. Doğru düzgün nefes bile alamıyorum. Sadece hissedebiliyorum. İhtiyacım var. Düşmek.

"Sen." *Slam.* "Sen." *Slam.* "Lanet olsun." *Slam.* "Benim."

Ceketin üzerinden omzunu ısırarak bir çığlığı bastırıyorum. Gözlerim içimde oluşan yoğunluğun etkisiyle yaşlarla doluyor. Patlayıp bayılacağım ya da öyle bir şey olacak. Çok ama çok yakınım, bu beni parçalıyor.

"Söyle," diyor Dom itişlerini yavaşlatırken.

"*Je suis à toi*." Ağzına karşı nefes alıyorum. Ağrımı dindirdiği sürece ona her şeyi anlatabilirim.

"Tekrar söyle." İtişlerinin temposu artıyor.

"Ben seninim.... Seninim... Aaaah." Şiddetli bir dalga beni ele geçiriyor.

Çığlık atıyorum. Dominic sesi ağzıyla yutuyor.

Şu anda birinin gelip gelmemesi umurumda bile değil. Çok memnun ve mutluyum. Sanki derimden uçuyorum. Sıcaklık duvarlarımı doldurmadan önce Dominic'in omuzları titriyor.

Onun güçlü bedeninin beni içine aldığını hissetmek bile beni yeniden o yere götürüyor.

Boynumu bırakıyor ve boş hissediyorum. Bu gece ellerim bağlıyken ondan bunu yapmasını isteyeceğim. Bunu düşünmek bile içimi titretiyor.

Dominic'in ateşli gözleri beni bütünüyle yutuyor. "Bir dahaki sefere, benim olduğunu söylediğimde, sen de söyle yoksa seni herhangi bir yerde domaltıp bunu sana hatırlatırım."

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum -ne olduğunu bilmiyorum- ama Dominic dudaklarını dudaklarıma çarparak sözümü kesiyor.

Onu öpmek bir uyuşturucuya

dönüştü. Uyuşturucu oldu.

Detoks yapmak istemediğim için mahvoldum.

İki saat sonra, akşamın geri kalanını dışarıda yemek yiyerek geçirdikten sonra Dominic'le birlikte onun dairesinin bulunduğu binaya girdik.

Saat daha on, Dominic'in normal programına göre çok erken. Belki de evden çalışacaktır.

Elimi büyük elinin içinde tutuyor. Başparmağı elimin arkasını her okşadığında tüylerim diken diken oluyor. Bu küçük jestler beynimi kızartıyor.

Bazen uyuduğumu sandığında üzerimi örter ve sadece izlerdi. Uyandığımda o çoktan işe gitmiş oluyor, kahvaltının hazır olduğuna dair bir not buluyorum. Dışarıdayken, sanki bana dokunmadan duramıyormuş gibi bir elini belime doluyor.

Bazen bunun beni düşürüp sonra da yüzüme gülme stratejisinin bir parçası olup olmadığını merak ediyorum. Her şey onun için bir oyun olacak. Kırık bir kalple kalan ben olacağım.

Pahalı bir elbise giymiş ve büyük bir şapka takmış bir kadın döner kapılardan çıkıyor. Dominic'in komşularından biri olmalı ama onu daha önce hiç görmedim. Dominic ona o boktan sırıtışını sunuyor ve kadın da ona sahte bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

Kulak mesafesinden uzaklaştığında, "Çok ikiyüzlüsünüz. İstemiyorsanız neden gülümsüyorsunuz?"

"Ben ikiyüzlü değilim." Soğukkanlı. Sözlerine gerçekten inanıyor.

Döner kapının yanında duruyorum ve Dominic de aynısını yapıyor. "Kusura bakma Dom ama öylesin. Senin içindeki iyiliği görmeye çalışıyorum ama ne olduğunu biliyorum. Bana yalan söylemene gerek yok."

"Sana yalan söylemiyorum bebeğim. Seninleyken buna ihtiyacım yok." Az önce ne dediğini ölçüyormuş gibi duraklıyor. "Ayrıca ikiyüzlü de değilim. İkiyüzlü, yaptığı her iğrenç şeyin doğru olduğuna dair kendine yalan söyleyen kişidir. Yanlış olduğunu bilirler ama doğru gibi göstermeye çalışırlar. Ben öyle yapmıyorum. Yaptığım ve yapacağım her şeyi kabul ediyorum. Farklı bir yapıya sahip olduğumu biliyorum ve bunu kendi yararıma kullanıyorum. İstediğimi elde ettiğim sürece neyin kabul edilebilir olup olmadığı umurumda değil."

Bir sosyopat. Dominic de öyle. Onun sadece iyi yönlerini görerek önyargılı davranmayı bırakmalıyım.

"Doğanı bana karşı mı kullanıyorsun?"

Bir kaşını kaldırıyor ve elimin arkasını okşuyor. "Neden bana söylemiyorsun, Cam? Zekisin, değil mi?"

"Bilmiyorum. Aradaki çizgi bazen bulanıklaşıyor."

"Sana zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?" Sesi donuk. Tamamen tarafsız.

"Şiddet yanlısı olmadığını biliyorum."

"Hmmm. Tamamen şiddetten uzak olduğumu söyleyemem. Sadece dürtülerimi bastırmakta iyiyim." Gözleri korkutucu bir karanlıkla daralıyor. "Biri sana tekrar dokunmadığı sürece. Kendimi bastırabileceğimden emin değilim."

Vay canına. Yani bugün dürtülerini bastırıyor muydu? Will'i öldürmeye çok yakın görünüyordu. Daha kötüsü? Pişmanlık duyacağını sanmıyorum.

İşte kendimi böyle bir adama bulaştırdım. Peki neden kaçmıyorum? Bir sonraki avını bekleyen hastalıklı bir hayvan gibi ona susamış durumdayım.

Gerçi bu durumda av olan benim.

Dominic çenemi kaldırıyor, böylece onun karanlığına bakıyorum, serbest bırakılmış ve açıkta. Benimleyken kendini gizleme zahmetine girmiyor. "Seni anladığımı söylediğimi hatırlıyor musun?"

Başımı salladım.

"Sen de beni anlıyorsun, Cam."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Bu bir deflasyon yöntemi olabilir, üzerindeki ilgiyi azaltmak için kullandığı bir şey olabilir ama ben buna inanıyorum. Tek umursadığım önüme bir maske koymaması.

Binaya doğru yürümeye devam ediyoruz. David resepsiyonda duruyor ve bizi görünce eğiliyor. Dominic başını sallıyor ve ben de onun yanına sokuluyorum.

"David'i her gördüğünde neden böyle yapıyorsun?" Dominic asansörün kapıları kapanır kapanmaz sorar.

"Biraz tuhaf biri."

Dominic gözlerini kısar. "Sana bir şey mi yaptı?"

"Hayır. Sadece garip bir elektrik alıyorum, hepsi bu." Sanırım beni biraz fazla uzun süre izliyor ve bu hoşuma gitmiyor. Konuyu değiştirmeyi tercih ediyorum. Bu bir süredir konuşmak istediğim bir konu ama Dominic her zaman bedenimi bulanıklaştırıyor. Bunun için zaman bulamıyorum.

"Prezervatif kullanmıyorsun."

Omuz silkiyor. "İkimiz de temiziz. Bir bariyere ihtiyacımız yok."

"Diğer kadınlarla da bir bariyere ihtiyacınız yoktu. Sanırım?" Etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyorum.

Başını bir kez sallar. "Daha önce hiç çıplak gezmedim." "Neden benimle?"

İşaret parmağı düşünceli bir şekilde alt dudağını ovuşturuyor. "İlk seferinde seni o kadar çok istiyordum ki, aslında unutmuştum. Ondan sonra buna ihtiyacımız olmadığını düşündüm."

Aptal gibi gülümsememek için alt dudağımı ısırıyorum. Bekle. Çekimde olduğumdan hiç bahsetmemiştim.

"Hamile kalmama ne dersin?"

"Öyle olsun." Yüzü ve sesi tamamen kayıtsız.

Quoi...?

Onu doğru duyduğumu sanmıyorum, çünkü hamile kalmamı sorun etmiyor.

Ben onu sorgulayamadan telefonu çaldı. Dominic telefonu aldı. Ekranda 'Hades' ismi yanıp sönüyor. Tuhaf bir isim. Arkadaşlar arasında bir tür şaka mı bu?

Dominic'in kaşları çatılır ve çenesi kasılır.

"Ne oldu?" Dikkatlice soruyorum.

"Endişelenmene gerek yok." Telefonunu kapatıyor ve cebine geri atıyor. Yüzünü bana dönüyor ve gülümsüyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor. "Daha da önemlisi, sen bir inek olduğun için -"

"Ben inek değilim." Kaşlarımı çatıyorum. Kütüphaneden ödünç aldığım kitapları gördüğünden beri bana böyle sesleniyor.

"Tamam, inek olmayan. Bazı inek kitapları aramama yardım etmek ister misin?"

Bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Bunu düşüneceğim." Şaka yapıyorum. Bunu yapacağım.

Bilgi aramayı seviyorum. "Bazı ödüllerim var."

"Ne gibi?"

"Gibi..." Parmağı çene çizgimde geziniyor. "Seni o kadar çok boşaltacağım ki yarın o otuzbirciyle işe gidemeyeceksin."

Yutkunuyorum ve bir gülümsemeyi ısırıyorum. "Şimdi ödülümün bir önizlemesini alabilir miyim?"

Eli belimi sarıyor ve beni ereksiyonuna doğru çekiyor. "Bakalım bu konuda ne yapabilirim."

Ben gülerken, neden üzerimizde şeytani, kötü niyetli gözler hissettiğimi bilmiyorum.

On Sekizinci Bölüm

Plan harekete geçti. Dominic eğlendi. Benim de eğlenme zamanım geldi.

On Dokuzuncu Bölüm

Beni izlediğini hissediyorum.

Eğer gözlerimi açarsam, Dominic'in büyüleyen varlığı tarafından bütünüyle yutulacağım. Onunla tanıştığımdan beri o kolay karizmatik gücüne ve doğal cazibesine kapıldım ve zaman henüz büyüyü azaltmadı.

Gözlerimi açmıyorum.

Düşünecek çok şeyim var. Dominic'te kaybolmak dikkatimi dağıtırdı - yine. İki aydır onun içinde kaybolmuş durumdayım.

İki koca ay.

Her gün kendime bunun son kez olduğunu söylüyorum. Yarın, bavulumu alıp Fransa'ya geri döneceğim. Her gün kendimi onun kollarında, onun yatağında, onun duşunda buluyorum.

Kısacası, onun olduğu her yerde.

Bazen bütün gece izleme işini yapıyor. Yatağın benim tarafımın karşısında bir sandalyesi var. Orada öylece oturuyor - çıplak ya da yarı çıplak.

İlk kez farkına vardığımda ürkmüştüm. İzlemek istese bile, bunu benimle yataktayken yapabilirdi.

Ama sonra Dominic'le ilgili başka bir şeyin farkına vardım; neredeyse hiç uyumuyor. Hiç uyumaz. Staj yaptığı günlerden beri bunun bir alışkanlık haline geldiğini söyledi.

Bazen, beni ihtiyaçtan delirttiğinde, onu tanıdığımı düşünüyorum, ama diğer zamanlarda, şu anda olduğu gibi, emin değilim.

Merakım benim sonum.

İşte burada yım. Tuzağına düştüm. Tıpkı başlarına gelenler hakkında hiçbir fikri olmayan o saf arkadaşlardan biri gibi.

Sadece ben yaptım. Benim var.

Beni tam olarak neyin beklediğini bilerek atladım.

Sunduğu her katmanın bağımlısı oldum.

Evet, çok geniş bir arkadaş çevresi var ama onlarla ne kadar yalnız olduğunu hissedebiliyorum. Hep yapmacık davranıyor ve onlara sadece boktan gülümsemeler veriyor.

Gerçek adamı bu dairede gördüm. Araştırması konusunda hevesli. Günlük hayatında titiz. Seks sırasında cehennem kadar yoğun. Benim için ne sakladığını asla tahmin edemem.

O beni izlerken düzgün düşünmek imkânsız. Gövdemin üzerine bir çarşaf örtülmüş olmasına rağmen bacaklarımın arasında bir uğultu var. Piç kurusu vücudumu kendi vücuduyla büyüledi.

İç çekiyorum ve gözlerimi açıyorum.

İşte orada. Tahtında bir kral. Sandalye basit, ama içinde oturan adam ona on kat karizma katıyor.

Sabahın erken saatlerinin soluk ışığı büyük cam pencerelerden süzülüyor. Gri ton Dominic'in güçlü yüz hatlarına ürkütücü bir gölge düşürüyor ama gözlerinin delici kahverengisini seçebiliyorum. Üzerinde sadece siyah bir şort var. Sert göğsü gevşemiş. Uzun bacakları önünde uzanıyor ve ayak bileklerinden kesişiyor. Yan tarafındaki dövmeden çıkan dallar kesik karnına doğru kıvrılıyor.

Çenesinde bir çan kulesi oluşturuyor. Her iki dirseği de sandalyenin kolçaklarına dayanıyor.

Bakışları hesapçıdır, bu da bela demektir. Bu ifadeyi asla kimseye göstermez ve eğer gösterirse, o zaman gerçek benliğini maskelemeden ve manipülasyonlara devam etmeden önce sadece birkaç saniye sürer.

Onun süreci: Hesaplama. Manipülasyon. Sonuç.

Çoğu zaman sadece sonuç kısmı dış dünya tarafından görülebiliyor. O kadar hızlı çalışıyor ki, istediğini elde etmek için adım adım ilerliyor.

Ama son zamanlarda bana sürekli hesaplama bakışları atıyor. Gardını mı indiriyor yoksa benim yanımdayken kendini maskeleme zahmetine mi katlanamıyor emin değilim.

Kalbimde aptal bir yer sonuncusunu umuyor.

Bir başka seçenek de şu: Benimleyken hesaplama aşamasını geçemiyor. Umutlarımı yüksek tutmamak için zihinsel olarak başımı sallıyorum.

Tüm bunlar onun planının bir parçası olabilirdi, böylece gardımı indirecektim ve o da beni yiyip bitirecekti.

Zaten olduğundan daha fazla.

"Ne düşünüyorsun?" Çarşafı hâlâ göğsümün etrafında tutarak soruyorum. Bana o ateşli gözlerle bakarsa ya da daha kötüsü bana dokunursa, ağızlarımız konuşmaktan başka şeyler yapmakla meşgul olacak ve benim onunla konuşmaya umutsuzca ihtiyacım var. Kafam çok karışık ve aramızdaki ilişkiyi neden durdurmadığımı anlamam gerekiyor.

Üniversite bir ay içinde yeniden başlayacak ve ben de onların onayı olmadan kaçtığım için aileme yalvarmak zorunda kalacağım.

Hareket etmiyor, sanki hâlâ uyuyormuşum gibi dikkatle beni izliyor. Sonra hafif boğuk sesi etrafımda dolanıyor. Havalı İngiliz aksanı beni her zaman diken üstünde tutardı. "Ne düşünüyordun?"

Uyumadığımı anladı. Diğer geceleri de biliyor muydu? "Birçok şey."

"Ne gibi?"

"Mesela..." Bu bölgeye adım atmak isteyip istemediğimden emin değilim. Kaybedecek bir şeyim yok gibi - daireden atılmak dışında.

Belki de bu yüzden dilim düğümleniyor. Bu düşünceyle kalbim midemin karanlık çukurlarına düşüyor.

Gitmek istemiyorum.

"Ne zamandan beri aklından geçenleri bana söylemekten korkuyorsun, Cam?"

Benim takma adımı kullandığına göre, beni yakınında istiyor demektir. *Fils de pute.* Onunla ilgili tüm bu detayları zihnime kaydettiğime inanamıyorum. Onun hakkında bir kitap bile yazabilirim.

"Korkmuyorum. Bu..."

"Neden kaçıyorsun?" Kalın kaşlarını çatarak çan kulesini indiriyor. "Sen tereddüt etmezsin. Ne oldu, bebeğim?"

"Sen oldun, Dom. Fark etmediysen diye söylüyorum, seni anlamak kolay değil."

Bir kaşını kaldırıyor. "O kafede beni çözmeye çalışırken bir sorunun varmış gibi görünmüyordu."

"Seni çözmüyordum. Sadece izliyordum." Mizahtan yoksun bir kahkaha atıyorum. "Yaklaştığımda bile seni okumak hâlâ çok zor."

Duraklıyor ve eğer hayal görmüyorsam omuzları geriliyor. "Pişman mısın?"

Bu kez içtenlikle gülümsüyorum ve yan tarafındaki dövmeyi gösteriyorum. "Pişmanlık yok."

Hâlâ Dominic'in benim en büyük maceram olduğunu düşünüyorum. Torunlarıma anlatacağım bir hikaye. "Dinleyin çocuklar. Büyükanneniz İngiltere'ye kaçtı ve kendini bir sosyopatın kucağına attı. Onunla o kadar çok eğlendi ki onun doğasını görmezden geldi ve sadece iyi yanlarına odaklandı. Belki de büyükanneniz o sırada onun parmağına o kadar sarılmıştı ki, oyuna getirildiğini fark etmedi.

Var olmayan torunlara en rahatsız edici hikayeyi anlatmanın yolu.

"Sizi gerçekten anlamamın yıllarımı alacağını rahatlıkla söyleyebilirim."

Dudakları küçük bir gülümsemeyle seğiriyor. "Güzel." "Neden iyi?"

"Senin denek testin olmak hoşuma gidiyor. Meraklı burnunu içime sokmak için istediğin kadar yılın var."

Benim yıllarım yok. Sadece bir ayım var.

Torunlarını görecek kadar uzun yaşayamayacak olan aptal, intihara meyilli bir parça kalmak istiyor. Onu inceleyebilirim. Hatta belki -

Hayır. Bu düşünceyi geldiği gibi kapattım. Bu yola girdiğimde - Dom'un bile inanmadığı yerleşik ve normal hayat - bu oyundaki en acı kaybeden ben olacağım.

Bunu ne zaman bir oyun olarak görmeye başladığımdan emin değilim. Belki de o günden beri karanlık tarafımı bırakmam için bana meydan okudu.

Dominic kaybetmeyi sevmez. Asla. Benden on yaş kadar büyük olabilir ve beyni beni büyülüyor olabilir ama kendimi hiçbir zaman onun aşağısında görmedim.

"Yine nereye gittin Camille?" Sinirlenmiş. Dom'la ilgili bir şey mi? Tıpkı tenimin her santimini sahiplendiği gibi tüm dikkatimi de sahiplenmeyi seviyor.

"Bana bir şey söyle, Dom." Çarşafı göğsüme bastırarak doğruluyorum. Sarı saç telleri alnıma düşüyor ve onları geri itiyorum. "O gün bana neden çıkma teklif ettin?"

"Senden hoşlanıyorum."

Aptal kalbim takla attı. Şaka mı yapıyor yoksa gerçek mi bilmiyorum ama o Dominic olduğu için ilk seçeneği seçiyorum ve başımı sallıyorum. "Ben ciddiyim."

"Ben de ciddiyim."

Göğüs kafesimin arkasında bir balon oluşuyor ve yemin ederim kalbimi patlatmak üzere.

Vay be. Sakin ol, kalp. Dominic bizden hoşlanabilir diye intihara mı kalkışıyoruz? Bu çok hırssızca.

Yutkunuyorum ve kafamı oyunda tutuyorum. Bu Dominic'in deflasyon yöntemlerinden biri olabilir. "Bana çıkma teklif etmenin ardında gizli bir neden vardı. Nedir o?"

"Neden evet dedin?" diye karşı çıkıyor.

Omuz silkiyorum. "Kendi iyiliğim için fazla meraklıyım. İlgi çekicisin."

"Hmmm."

"Yani?" İtiyorum.

"Ne olmuş yani?"

"Sana nedenlerimi söyledim. Şimdi seninkileri söyle."

"Başkalarına davrandığın gibi davranılmayı beklememelisin, bebeğim."

"Kelimeleri çarpıtmayı bırak ve bana söyle." Otoriter sesimi kullanıyorum.

"Bu ses tonu için seni tokatlayacağım." Gözleri parlıyor. "Bunu bilerek yapıyorsun, değil mi?"

Boğazımı temizliyorum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum." Dilim alt dudağımı yalamaya başlıyor ve o da bu hareketi takip ediyor. "Söyle bana, ne istersen yapmana izin vereceğim."

Kıkırdıyor ama bu kıkırdama eğlenmekten çok karanlık. "Seninle ne istersem yaparım zaten."

Evet. Öyle. Bu zayıf bir pazarlık kozuydu. Ben katile gidiyorum. "Dom...*lütfen*?"

Sakin bakışları yüzüme yöneldi. "Beni izliyordun."

"Dikkatleri üzerinize çekiyorsunuz. Birçok insan seni izliyor. Neden ben?" Bir süre düşünceli görünüyor. "Homurdandın."

"Ne?"

"Arkadaşım Jake ile konuşurken yanımdan geçerken homurdandınız."

Şaşkın şaşkın bakıyorum. Muhtemelen çenem yere düşüyor. "Benim burnumu çekmem anlaşmayı mı sağladı?"

"Yalan söylediğimi biliyordun." Koyu renk gözleri gözlerime dalıyor. Sanki beni soyuyorlar ve tekrar bir araya getiriyorlar. "Fark ettim ki

"O bol önlüğün altında meydan okuyan bir kadın var."

Az önceki balon büyük bir hayal kırıklığıyla küçülüyor. Artık her şey çok açık. Ben Dominic için bir meydan okumayım. Züppe arkadaşları ya da toplumun geri kalanı gibi elinden yemeyen biri.

Kalbim sıkışıyor. O benim maceram, ben de onun meydan okumasıyım. Sanırım ödeştik diyebiliriz.

O zaman neden gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülmekle tehdit ediyor?

Ama dürüstlüğünü takdir ediyorum. Dominic'in en sevdiğim yanı benim yanımda asla rol yapmaması. Bunu sahte arkadaş çevresine bırakıyor.

Ben sadece bir meydan okuma olduğum için, benden bıkması uzun sürmeyecektir. Balon patlar.

Kimin umurunda? Zaten bir ay içinde gidiyorum.

"Zorlu yolculuğunuzda bir durak olmaktan mutluluk duyuyorum." Sözlerimde amaçladığımdan daha fazla ısırık var. *La vache.* Bu duyguları göstermektir ve Dominic gibi yırtıcılar bunu yakalar.

Kendimi darbeye hazırlıyorum.

Dominic karanlık ve uğursuz bir sesle şöyle der: "Sana söylemiştim. Ben meydan okumalarımı yok ederim. Sen bir meydan okumadan daha fazlasısın, Cam."

"Mars'tan atılacak mıyım?" Ses tonum alaycı. "Orada benim mutlak yok oluşuma yardım edecek Şeytan'ın köleleri var mı?"

Gülüyor, sesi derin ve içten. "Senden hoşlandığımı söyledim, değil mi? Hoşlandığım kişiyi yok etmem."

Balon diriliyor. Aptal kalp.

"Ama kiminle karşı karşıya olduğumu bilmem gerekiyordu ve seni sordum," diye ekliyor Dominic günahkâr bir sırıtışla.

"Buna sapıklık denir."

Umurunda değilmiş gibi omuz silkiyor. Aslında, umursamadığından eminim. Dominic ahlakın sınırında yaşıyor. Ahlaki bir çizgisi olduğundan bile emin değilim. O utanmaz biri ve bu da onun cazibesinin bir parçası.

"Başından beri beni izlediğin halde seni takip etmekle suçlamadım bebeğim."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Seni takip etmedim."

"Ben de öyle. Takip etmeyi baştan tanımlamamız gerekiyor. Önceki suçlamanıza itiraz ediyorum, Bayan Geleceğin Avukatı."

Ugh. Kelimeleri işine geldiği gibi çarpıtmakta çok iyi. Surat asıyorum. "Sen tam bir sosyopatsın, Dom."

"Ben sosyopat değilim."

"Her sosyopat böyle der."

"Ben gerçekten patolojik değilim." Daha da doğruldu. "Sadece ne istediğimi biliyorum ve onun peşinden gidiyorum."

Bu da sosyopatın tam tanımıdır, ama bunu söylemiyorum. Tartışmanın sırası değil. Dominic rahat ve konuşma havasında görünüyor.

Bu, vücudumu teslim ettiğim adamı ve düşünmek istemediğim diğer şeyleri daha derinlemesine inceleme şansım.

"Sosyopat olmadığını nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Ben böyle doğmadım. Bu benim genlerimde yok. İnsanların acılarını hissetmediğim doğru ama talihsizliklerinden de zevk almıyorum." Sırıtıyor. "Senin dışında. Serbest bırakılmak için yalvarana kadar vücuduna işkence etmeyi seviyorum. O porselen teninin her yerinde izlerim varken adımı haykırmana bayılıyorum."

Bacaklarımın arasında bir zevk şimşeği çakıyor. Kendimi toparlamam biraz zaman alıyor. "Gerçekten canını yakıyor olsaydım hoşuna gider miydi?"

Başını sallar. "Aldığım zevkin en büyük kısmı, senin bunu sevdiğini bilmemden kaynaklanıyor. Çıkardığın muhtaç sesler beni çıldırtıyor bebeğim."

Ben onun sadizmine karşı bir mazoşistim. Bu konuda tamamen uyumluyuz. Bir gülümsemeyi bastırmak için alt dudağımı ısırıyorum. Sonra kollarımı kavuşturuyorum, Dominic'in bunu benim dikkatimi onu sorgulamaktan uzaklaştırmak için kullanıyor olabileceğini fark ediyorum.

Psikopatların aksine, sosyopatlar doğmazlar. Gençken yaşadıkları bazı zorlu koşullar tarafından yaratılırlar.

Dominic mesleği hakkında çok konuşur ama ailesi hakkında hiç konuşmaz. Onu ne kadar dürttüğümün bir önemi yok. Evinde hiç aile fotoğrafı yok.

Güvenli bir sorgulama seçiyorum. "Ama çok fazla manipülasyon yapıyorsun. Bunu neden yapıyorsun?"

Uzun ve ağır saniyeler boyunca sessiz kalır.

Onu zorlamadan teşvik etmek için seçeneklerimi sayıyorum. Dominic'in bir özelliği de saldırıya uğradığını ya da itildiğini hissettiğinde tamamen içine kapanması ve her türlü iletişimi kesmesi.

Sesimi yumuşatıyorum ve gerçeği söylüyorum. "Sadece seni daha iyi anlamak istiyorum."

Gözleri karanlık bir eğlenceyle bana doğru parlıyor. "Neden?"

Çünkü dizlerime kadar sana batmış durumdayım, lanet olası piç.

Bunun yerine hafif bir tonda "Bunu insanlığa katkım olarak düşünün" diyorum. "Bir sosyopatın zihnini incelemekle ilgili bir kitap yazmayı planlıyorum. Fikir

garip bir şekilde üzerimde büyüyor"

Biraz gülümsüyor. "Sosyopat etiketi benim için geçerli değil. Düşüncesiz, mantıksız ya da hayat planı olmayan biri değilim. Sadece uyum sağlamayı öğrendim." Biraz daha duraklıyor. Konuşmasında çok fazla duraklama kullanıyor. Gözdağı vermenin bir başka yolu. Manipüle etmek için. İnsanlar sessizlikten rahatsız olur ve genellikle onu doldururlar. Ya kıpırdanırlar ya da konuyu unuturlar.

Ben bakmıyorum. Gözlerinin içine bakıyorum.

Dominic, mükemmel gülümsemesi ortaya çıkana kadar çok geniş sırıtıyor. Gamzesi sadece gerçekten gülümsediğinde ortaya çıkıyor. Sanki sessizlik testini her zaman geçtiğim için mutluymuş gibi. Birkaç saniye daha tamamen boş kaldıktan sonra, sırf benimle dalga geçmek için, sırıtışı kayboluyor. "Çocukken terk edildim. Sokaklarda bir hiç olarak yaşadım, bu yüzden hayatta kalmak için değişmek zorundaydım. Eğer değişmeseydim, ölecektim."

"Oh."

Boğazımdaki tıkanıklık yüzünden alt dudağımı ısırıyorum. Karanlık bir geçmişi olduğunu biliyordum ama bu kadar korkunç olduğunu hiç düşünmemiştim. Neden hep onun takıldığı zengin züppelerden biri olduğuna inandım bilmiyorum. Hiç kimseyken onların çevresinin kralı olduğu aklımın ucundan bile geçmemişti.

Dominic'in yapısı şimdi daha mantıklı geliyor. İnsanlar hayatta kalmak zorunda olduklarında korkutucu olabilirler. Muhtemelen en akıllıca yolu seçti - manipülasyon.

"Bir koruyucu aileden diğerine geçtim." Ses tonu, sanki üçüncü bir şahıstan bahsediyormuş gibi tamamen mesafeli. "Sonra zengin bir aile tarafından evlat edinildim. Beni almalarının tek nedeni 'hayırseverlik imajlarını' iyi yansıtmasıydı. Bana tam bir hayır kurumu gibi davranıldı. O ev her zaman soğuktu ve entrikalar, hileler ve yalanlarla doluydu. Yıllar sonra, üvey babamın ikinci karısı onu muhasebecisiyle aldattı, parasını çaldılar ve kaçtılar. Ben tıp fakültesindeyken kalp krizinden öldü. Onun mirası benim için bir bok ifade etmiyordu. O aileden aldığım tek iyi şey ayrıcalıklı bir eğitimdi. Çocukken tek istediğim beni açlığa terk eden o şerefsizlere bir ders vermekti. Başarılı olduğumu gördüklerinde beni terk ettikleri için pişman olmalarını istiyordum. Şimdi onlar umurumda bile değil."

Yutkunmak istiyorum ama ses çıkarmasından korktuğum için yutkunmuyorum. Onun yetiştirilme tarzını hayal bile edemiyorum. Gerçek ailesi tarafından istenmemiş ve

evlat edinen ailesi. Çelik gibi bir adam olmasına şaşmamalı. Sevgiyi hiç tanımadı, tabii ki yansıtamaz.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Mırıldanıyorum.

"Bu çok saçma." Sesi ve yüzü kapalıdır. "Bunu yapmadığımızı sanıyordum."

"Hayır, ben yaparım Dom." Ona sarılmak için kaşınıyorum. "İnsanlar acı çektiğinde, normal insanlar empati gösterir."

"Acımaktan bahsediyorsun."

"Bir kez olsun kelimeleri çarpıtmayı bırakır mısın?"

Gülümsüyor, ama bu sefer o boktan sırıtışıyla. Beni susturmaya çalışıyor.

Ama bugün değil.

"Senin gibi çocuklara yardım etmekle ilgili şu araştırma...?" Sözümü kestim. Bir keresinde bahsetmişti ama züppelerle ilgili olduğunu düşündüğüm için dikkat etmemiştim. Terk edilmiş çocuklarla ilgili olduğunu hiç düşünmemiştim.

Gözleri gizemli bir şeyle parlıyor. Başarı. Başarılı hissediyor. Bu göğsümü ısıtıyor. "Son aşamasında ve yakında başlayacak."

Çocukken katlandığı cehennem azabını düşünmek bile kalbimin göğüs kafesime baskı yapmasına neden oluyor. Annem ve babam benim dünyam. Asi dönemime ihtiyacım olabilir ama onlarsız bir hayat düşünemiyorum.

"Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm, Dom."

Bana sinirli bir bakış fırlatıyor. "Neden özür diliyorsun? Özür dilemesi gerekenler sadece beni terk eden ebeveynlerim."

"Kabul eder misiniz?"

"Onlara gidip kendilerini becermelerini söylerdim." "Anladım."

Başını yana doğru eğiyor. "Eğer beni çözmeye çalışıyorsan, bu bir sorun olacak."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü artık beni merak etmiyorsun."

Bu sefer dayanamıyorum ve doğruca kucağına atlıyorum. Çarşaf her iki yanıma düşüyor, böylece çıplak göğsüm onunkine yapışıyor. Şaşırmış gibi bir ses çıkarıyor ama elleri sırtıma dolanıyor. Kendi kollarım boynunu sarıyor ve bacaklarım kucağına yapışıyor. Burnumu köprücük kemiğine dayıyorum, sonra ona bakıyorum ve fısıldıyorum, "Seni her zaman merak edeceğim."

Bir kaşını kaldırıyor. "Öyle mi?"

"Evet. Senden hoşlandım sayılır. Belki birazcık."

Yüz hatlarını şakacı bir parıltı kaplıyor. "Bakalım bunu çok yapmak için ne yapabilirim."

"Beni kendine aşık etmeye falan mı çalışıyorsun?" Alay ediyorum.

"Etmelisin." O da karşılık verdi. "Tavsiye ederim."

Parmaklarım onun kalın tellerinde dolaşıyor. "Beni ikna etmeye çalış o zaman." Sırıtıyor. "İkna etmek benim yeteneğimdir."

Dominic başını eğiyor ve dudaklarını benimkilere yapıştırıyor. Tatlı bir lezzet alma gibi başlıyor, ama sonra Dominic'in dili benimkini buluyor ve ben gidiciyim. Öpücük aynı anda hem derin, hem sert, hem de tutkulu.

Onun kollarında uyuyorum. Kulağım onun rahatlatıcı kalp atışlarına dayanıyor. Uykuya dalarken, gözlerimin üzerimde olduğunu hissediyorum.

Ve Dominic'in değiller.

Yirminci Bölüm

Boş bir yatak ve Dominic'in tıraş losyonunun kalıcı kokusuyla uyanıyorum. İki hafta önce o gece onu sandalyesinde zıplattığımdan beri ona kıvrılıp uyumak bir alışkanlık haline geldi. Yine de ben uyanmadan gidiyor. Eğer Keşke uykum bu kadar ağır olmasaydı.

Sinirli bir şekilde içimi çektim ve telefonumu kontrol ederken doğruldum. Annem bana günaydın mesajı göndermiş. Şu anda ev işleriyle meşgul, yoksa onu arardım.

Babam hâlâ benimle konuşmuyor. Annem benim de onun kadar inatçı olduğumu söylüyor. Biz her zaman bir takımdık ve şu anda konuşmuyor olmamız canımı acıtıyor. Bir hafta içinde geri dönüp onunla aramı düzelteceğim.

Umarım.

Ayrılma düşüncesi göğsümü kasvetli bir duyguya boğuyor.

Çarşafları itiyorum.

Bugün kafeden izinliyim, o yüzden yatağıma uzanıp hukuk fakültesi ödevlerimi okuyacağım.

Buraya uçmuş ve kendimi -hâlâ öyle olmadığında ısrar eden- bir sosyopata yapıştırmış olabilirim ama asla vazgeçmeyeceğim bir hayalim var.

Dolandırılan çaresiz insanları savunmak benim hedefim. Onların suçlularını yere sereceğim.

Tam bir ikiyüzlüyüm. Hayalim dolandırıcılarla mücadele etmek ama bir manipülatörle iç içeyim. Sadece çarşaflarında değil, bedeninde, kaçamak zihninde ve içinde gizlenen o kişide.

Neden bana zor geçen çocukluğunu anlatmak zorundaydı ki? Şimdi, onun içindeki iyiliği görmek konusunda çok açık olacağım.

Başından beri planı bu olabilirdi. Lanet

olası piç.

En hızlı duşu alıyorum çünkü vücudum kahve istiyor. Kıyafet giymekle uğraşmıyorum. Gövdemin etrafına bir havlu sarıyorum, ıslak sarı saçlarımın omuzlarıma düşmesine izin veriyorum ve koridorda ilerliyorum.

Dramatik olmak istemem ama sabah kahvesi hava gibidir.

Dominic'in dairesi çok büyük ama Papa'nın inşa ettiği malikaneye rakip olacak kadar büyük değil. Ne de olsa bir daireden bahsediyoruz, malikaneden değil.

Dört yatak odası var. Bir tanesi onun ofisi. Birkaç kez zorla girmeye çalıştım ama kilitliydi ve anahtarı sadece onda vardı. Orada ceset saklayıp saklamadığını merak ettim ve bir keresinde ona bir içki getirdim. Normal bir ofise benziyordu. Bu biraz hayal kırıklığı yarattı. Cesetleri istemiyordum ama sadece kendisi varken neler yarattığını görmek ilgimi çekmişti. Beyni o kadar büyüleyici bir şekilde mahvolmuş ki, eminim hayal bile edilemeyecek şeyler ortaya çıkıyordur.

Belki de bu onun araştırmasıdır. Bu yıkıcı enerjiyi iyi bir şeye kanalize etmesine sevindim.

Geniş mutfağın eşiğinde çığlık atarak duruyorum. Dominic.

Siyah boxer külot giyiyor. Sırtındaki belirgin kaslar sobanın üzerine tünerken kasılıyor.

'Pişmanlık Yok' dövmesinin kıvrımları sırtına ve omuzlarına doğru dallar gönderiyor. Kahve için duyduğum tüm özlem neredeyse sıfıra iniyor.

Dominic kahveden daha bağımlılık yapıcı. Ha. Hiçbir insanın benim sihirli kahvemden daha önemli olacağını düşünmemiştim.

Burada ne işi var ki? Her sabah koşuya çıkar ve genellikle şu anda laboratuvarda olurdu.

Şikayet ettiğimden değil. Demek istediğim, ağzımın suyunu akıtan o kasları görebiliyorum. Şikayet etmek küfürdür.

Orada duruyorum ve onun arka tarafına hayranlıkla bakıyorum. Sadece izleyerek kalçalarımın arasında bir zonklama başlıyor.

Arkasını dönüyor ve onu incelediğimi fark edince sinsi bir sırıtışla dudaklarını büzüyor.

"Ne?" Aldırmıyormuş gibi yapıp kahve makinesine yöneliyorum. Benim için her zaman hazırdır. "Çok güzelsin, bu haksızlık."

Yumurtaların üzerine tuz serperken bir an için düşünceli görünüyor. "Bu neden haksızlık?"

"Sizin gibi insanlar güzel paketi almamalı. Kim olduğunuza yardımcı olur."

İşaret parmağıyla alt dudağını ovuşturuyor. "Belki de pakete sahip olduğumuz için olduğumuz kişi oluyoruz."

Üzerinde *'La vie commence après la première tasse de café*' yazan fincanıma kahve dolduruyorum - Fransa'dan getirdiğim tek mutfak eşyası. Eski ve biraz fazla büyük ama kahve bağımlılığıma başladığımdan beri babamın en değerli hediyesi.

Dominic'in sözlerini düşünerek duraksıyorum. Sistemimi kahveyle doldurmadığım için erken şakalaşma havasında değilim, bu yüzden konuyu kapatıyorum.

Yemek masasında karşılıklı otururken Dominic bir pislik gibi sırıtarak kazandığını ilan ediyor.

Aromatik kokular etrafımızda uçuşuyor. Bugün kahvaltı için her şeyi yaptı. Reçel, marmite, yumurta ve hatta domuz pastırması. Lezzetli görünüyor ama yumurtasını yiyen yarı çıplak adamdan daha fazla değil. Dağınık koyu kahverengi saçlarının tutamları alnına düşüyor. Bugün yorgun olmasa da oldukça uysal görünüyor.

Kendisi gibi görünüyor.

Bir baş dönmesi beni ele geçirdi. Tüm ergenlik duygularının üstünde olduğumu sanıyordum ama meğer hormonlarım Dominic'in yanında acayip gürültülü ve talepkârmış.

Üzerine atlamamak için fincanımdan bir yudum alıyorum. Acı sade kahve dünyadaki en cennet gibi tat. Gözlerimi kapatıyorum ve usulca inliyorum.

"O kahve olmak için ne yapmalıyım?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve neredeyse ağız dolusu kahveyi tükürecektim.

Dominic yumurtalarını kemirirken eğlenen bir parıltıyla beni izliyor.

İki kişi oynayabilir. Alaycı bir ton takınıyorum. "Kudretli Dominic kendini sadece kahve olmaya mı indirgeyecek?"

"Hey, eğer bana bağımlıysan ve güne ancak beni doğurduktan sonra başlayabiliyorsan, ben varım."

Parmaklarım kahve fincanını daha sıkı kavrıyor. Tarafsız, hatta rahat görünüyor ama bunu kastettiğinden ya da her zamanki gibi benimle dalga geçtiğinden emin değilim.

Umutlarımı kırması ihtimaline karşı umutlarımı yükseltmek istemiyorum, bu yüzden kaçıyorum. "Kahveyi denemelisin, çok güzel."

"Siz Fransızlar kahve konusunda çok takıntılısınız, bu çok saçma."

"Ve siz İngilizler çaya o kadar düşkünsünüz ki, bu gülünçten de öte." Ben de karşılık verdim. "Yılda 60,2 milyar bardak çay içiyorsunuz. Bu çılgınlık."

Sanki önemli değilmiş gibi omuz silkiyor. "Ben çay insanı
değilim." "Fark ettim. Sen bir anomalisin."

Yine omuz silkiyor. Ama bu sefer kesinlikle umursamıyor.

Kendime bir sandviç hazırladım. Genelde sabahları pek bir şey yemem, ama Dominic beni şımartıyor ve İngiliz marmiti de içime işlemeye başladı.

"Burada ne yapıyorsun ki?" diye sordum. "Çalışıyor olman gerekmiyor
mu?" "Bir gün izin aldım."

İşte bu nadirdir. Sandviçimi yerken sırıtıyorum. Zaten yarısına gelmiştim. "Bu bir tesadüf. Bugün benim de izin günüm."

"Bu bir tesadüf değil, Cam."

Oh.

Yanaklarım ısınıyor ve o balon göğsümde büyümeye başlıyor. Hafta sonu bile laboratuvarında köle gibi çalışan işkolik Dominic benim için bir gün izin aldı.

"Olay nedir?" Sandviçimi kemiriyorum, artık ona pek dikkat etmiyorum.

"Sana Londra'yı gezdireceğim. Buraya geldiğinizden beri doğru dürüst bir tur atmadığınızı fark ettim. Bu kadar iyi bir sporcu olduğum için rehberiniz olmaya gönüllüyüm."

Kalbim heyecanla yerinden fırlayacak gibi oluyor ama onun eğlenen ses tonunu taklit etmeyi başarıyorum. "Sen sadece iyi bir sporcu değilsin, bir melek gibisin."

"Öyle mi?"

"Evet. Hatta tüm İngiltere'deki en parlak hale sende. Bunu Fransa'dan beri gördüğüme inanabiliyor musun?"

"Sana yolu gösterdiğim için memnunum. Beni bulmasaydın kim bilir neler olurdu?"

Kahvemi yudumluyorum, alaycı ruh halim kayboluyor. Evet, ne olacağını kim bilebilirdi ki? Burada birkaç hafta geçirir, inek İngiliz hayranı tarafımı tatmin eder ve sonra Fransa'ya dönerdim. Şimdiye kadar ailemin önünde el pençe divan durmuş, burnumu bir kitaba gömüp tepede kahvemi yudumluyor olurdum.

Şu anda bunların hiçbiri mümkün görünmüyor.

Dominic'in ağına öyle bir düştüm ki, kurtulmam imkânsız. Kupamın önündeki masaya vuruyor. "Aklın şimdi nereye gitti?" "Hoş bir yere değil," diye itiraf ediyorum.

Beni zorlamasını ve tüm bu karmakarışık duygu ve düşüncelerimi itiraf ettirmesini bekliyorum - ki bunları kendim bile anladığımdan emin değilim - ama o sessiz kalıyor. Belki o da duymak istemiyordur. Belki de aramızdaki sıradan ilişkide çok rahattır.

Eskiden ben de rahat olduğumu düşünürdüm. Ama artık değilim.

Ondan daha fazlasını istiyorum ve bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Dominic, yarısı yenmiş sandviçimi işaret ederken yüz ifadesi okunmuyor. "Bitirdin mi?"

"Evet." Tüm iştahımı kaybederek sandviçi bırakıyorum. "Neden?"

Sandalyesini itiyor ve iki uzun adımda bana ulaşıyor. Kollarından biri sırtımın arkasına savrulurken diğeri bacaklarımın altına giriyor. Beni sonsuz bir kolaylıkla kollarının arasına alıyor. Açgözlü ağzı ağzımı bulduğunda önce irkiliyorum, sonra nefesim kesiliyor. Dili içeri dalıyor ve ben inliyorum.

Kollarımı boynuna doladım. Parmaklarım saçlarına dolanırken onun tutkusunu kendi doyumsuz tutkumla karşılıyorum.

Çekip gittiğinde nefes nefese kalmıştım. Beni taşıdığı için çok mutluyum. Bacaklarım beni taşıyamazdı.

"İşte bu yüzden." Karanlık, ışıltılı gözleri ruhumu parçalara ayırıyor ve üzerinde büyük bir 'Dominic'in Büyüsü Altında' tabelası olan korkunç bir sergiye koyuyor.

Artık umurumda bile değil.

Kulak mememi ısırıyor, kalçalarımın arasına zevk kıvılcımları gönderiyor. Hafif kirli sakalları onun hakkındaki farkındalığımı artırıyor.

Son bir ısırıkla kıçımın yanağını sıkıyor ve bakışlarımla buluşuyor. "Her gün kahvaltını hazırladığım için bu kadarını hak ediyorum."

"Eminim daha fazlasını bulabiliriz." Nefes nefese dudaklarına bakıyorum. "Yani, sen muhteşem bir şefsin."

Ağzı benimkinin üzerinde geziniyor ve serin nefesi dudaklarımı gıdıklıyor. Beni öpmesine çok az kaldı ama yine de dalga geçmeye devam ediyor. "Beni neyle ödüllendirirsin?"

"Ne istersen," diye mırıldanıyorum, dudaklarına bakarak.

Başımı döndüren kokusu soluduğum tek şey olana kadar daha da yaklaşıyor ama yine de beni öpmüyor.

"Bir şey var mı?"

Başım bir aşağı bir yukarı sallanıyor. Görünüşe göre artık kelimeleri oluşturamıyorum.

Mırıldanıyor, bir şey söyleyecek ama sözünü kesiyorum.

"*Oh, la ferme*, Dom." Dudaklarımı onunkilere mühürlüyorum. Kısa bir süre sonra benim aceleciliğime Dominic'in kontrol edilemez aceleciliği karşılık veriyor.

Dili içeri dalıyor ve nefesim ciğerlerimden dışarı fırlıyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve arzunun şokları içimde dalgalanıyor.

Vücudumun onun kollarında canlanması çok korkunç. Eğer ayrılırsam, geri çekilmeyi atlatabileceğimi sanmıyorum.

Hâlâ beni anlamsızca öpen Dominic, birkaç uzun adımda beni yatak odasına taşıyor. Yatağa girdiğimde üzerime tırmanıyor ve çenemden kulak mememe ve köprücük kemiğime doğru çıldırmış bir acelecilikle öpüyor. Emiyor, kemiriyor ve beni çıldırtıyor.

Meme uçlarım dikleşiyor ve geriliyor. Havlu yumuşak olmasına rağmen, bu kadar gerginlikle neredeyse acıyorlar.

Parmakları havlunun kenarını buluyor ve "Hadi şu dikkat dağıtıcı şeyden kurtulalım" diyor.

"Dikkat dağıtıcı mı?" Zar zor başardım.

"Bu yüzden doğru düzgün bir kahvaltı bile yapamadım."

Ben bunun arkasındaki anlamı düşünüp hayıflanamadan Dominic havluyu yırtıp açıyor ve önünde çırılçıplak uzanıyorum.

Şiddetli açlık gözlerinin kahverengisini koyulaştırırken, tenimin her santimini tırmıklıyor. Vücudum canlanıyor ve kalçalarımın içi zonkluyor. O kadar ıslağım ki, sanırım bunu görüyor.

Üzerimde hep böyle bir etkisi oldu. Ve sadece fiziksel olarak değil. Zihnimi, kalbimi ve bedenimi her zaman harekete geçiriyor. Onunla sıkıcı bir anım yok.

Dominic havluyu kullanarak bileklerimi başımın üzerinden yatak direğine doğru sardı. Tamamen onun merhametine kalmıştım. Kalçalarımı ayırıyor ve aralarına yerleşiyor. "Çok güzelsin, Cam."

Yüzündeki derin samimiyet, kendi duygularımla birleştiğinde beni öldürüyor. Dudaklarını yakalamak için başımı çeviriyorum. Kalçalarımı döndürüyorum, böylece o da benim aciliyetimi hissedecek. Ereksiyonu girişime sürtünmeden önce boxer külotuyla oynarken kıyafetlerinden bir hışırtı geliyor.

"Kıçına kırmızı bir şaplak atmak istiyorum ama içine de ihtiyacım var bebeğim."

Lezzetli, derin bir hamleyle içime girdi. Ağzına karşı haykırıyorum ve yatak direğine tutunuyorum.

Ben hazır olduğum için, Dominic bana uyum sağlamam için zaman vermiyor. Bir çırpıda ritmini buluyor. İkimizin de hoşuna gidecek şekilde, kabaca ve acımasızca içime giriyor. İkimizin de arzuladığı şekilde. Yatak ve bedenlerimiz her darbenin sertliğiyle yer değiştiriyor.

Vahşi, evcilleşmemiş ve kontrolden çıkmış. Ve ben sınıra çok yakınım. Akıl almaz cinsel tercihlerimle bu kadar uyumlu olması delilik - bunu sadece onunla keşfettim.

Neredeyse tamamen geri çekiliyor ve sonra tekrar içeri giriyor. Göz kapaklarımın arkasında yıldızlar oluşuyor. Başım sözsüz bir çığlıkla geriye yuvarlanıyor. İnleme ve sızlanmaya benzeyen ama daha yoğun olan çaresiz sesler çıkarıyorum.

"Hoşuna gitti mi, Cam?"

Homurdanıyor. Çılgınca başımı sallıyorum. Çok ama *çok* yaklaştım.

Bir elini boğazıma doladı ve tekrar vurdu. Bu sefer, her tarafım paramparça oldu. Parçalanırken vücudumdan bir titreme geçiyor. Dominic'in küfretmesi için birkaç hamle daha yapması gerekiyor. Sırt kasları sertleşiyor. Sıcaklık içimi doldururken homurdanıyor.

O hâlâ içimde otururken orada uzanıyoruz. Ağır nefeslerimiz odadaki tek ses.

Dominic bağımı çözüyor ve havlu yumuşak olmasına rağmen iç bileklerimi okşuyor.

Kendimi çok memnun ve aptal bir dopamin halesi içinde hissediyorum. Belki de, sadece belki de, bu yüzden "Sanırım sana aşık oluyorum." diyorum.

Sonra çıldırıyorum. Dominic tarafından iyice manipüle edilen beynime bazı hisler geri dönüyor. Söylediklerimi inkar etmek üzereydim. Savunmaya geçeceğim. Ona her şeyin seks büyüsü yüzünden olduğunu söyleyeceğim.

Hiç şansım yok.

Dominic bizi çeviriyor, böylece o sırt üstü yatıyor ve ben de onun üstünde oluyorum. Kulağıma sıcak kelimelerle şöyle diyor: "Fransa'ya geri dönme. Benimle kal."

Bölüm Yirmi Bir

"Ona pusu kurun. Şimdi."

Dominic'in teslim olma vakti geldi.

Yirmi İkinci Bölüm

Sözünün eri Dominic beni Londra'nın her yerine götürdü.

Hyde Park'ta dolaşıyoruz ve hatta dondurma yiyoruz - ya da ben yiyorum. Dominic ise dondurma teröristi olarak başını sallayarak sadece izliyor. Yani, kim dondurmadan nefret eder ki?

Dominic, ucube, görünüşe göre.

Tüm zamanımızı normal bir çift gibi konuşarak ve yürüyerek geçirdik. Hatta tüm bu süre boyunca kolunu belime doluyor. Söylemeye gerek yok, İngiltere'nin sıcak dalgasında dondurma külahından daha fazla eriyorum.

Öğle yemeği vakti geldiğinde ayaklarımın tabanı acılarına son verilmesi için yalvarıyor ve tişörtüm terden sırtıma yapışıyor. Öğle yemeği için klimalı bir restorana girdiğimizde rahatlıyorum.

Birkaç müşteri 'dışarısı biraz sıcak' diyor. Bu yüzyılın yetersiz ifadesi, ama sanırım İngiliz tarzı bu.

İhtiyacınız olduğunda Londra'nın yağmurlu günleri nerede?

Dominic ve ben arka tarafa yakın oturuyoruz. Burası daha karanlık ve rahat. İnsanlar da yok. Mükemmel.

İçeceklerimizi yudumlarken Dominic'e hâlâ ziyaret etmek istediğim yerleri anlatmaya devam ediyorum. Big Ben, Saray ve çok daha fazlası. Buraya geldiğim ilk hafta ziyaret etmiştim ama o yanımdayken her şey daha özel oluyor. Ona Anglofil eğilimlerimden ve İngiliz edebiyatına olan tutkumdan bahsettim. Dom'un tek yanıtı ne oldu? "Sen tam bir ineksin.

Tam bir sosyopat. Ama bana inek dediğinde gülümsedi, ben de ona sosyopat dediğimde gülümsedim.

Bize hizmet etmek için gelen garson geniş ve uzun boylu, temiz kesilmiş saçlara sahip. İri yarı ve ordudan fırlamış gibi görünüyor. Neden bilmiyorum ama pek garson tipine benzemiyor. Sanki onu daha önce görmüş gibiyim, ama nerede?

Garson siparişimizi alıp gittikten sonra Dominic suyundan bir yudum alıyor. Üzerinde beyaz düğmeli bir gömlek ve koyu renk bir pantolon var. Kumaş, zayıf omuz kaslarını geriyor ve bana duşta dünyamı paramparça ettiğinde onlara yapıştığım anı hatırlatıyor.

Boğazım kuruyor ve bir yudum daha su içiyorum. Dom'un mükemmelliğine lanet olsun. Daha az yenilebilir falan olamaz mı? Ciddi ciddi tuvalette üzerine atlamayı düşünüyorum.

Vay be. Bir çentik aşağı indir, hormonlar.

"Garsonla ilgili ilginç bir şey mi var?" diye soruyor yavaşça, neredeyse lakayt bir tonda, ama altındaki gerginliği seziyorum.

Cahil numarası yapıyorum. Kesinlikle manipülatif yöntemlerini üzerime sürüyor. "Geniş garson mu?"

Gözlerini kısar ama kısa süre sonra maskeler. "İşte o."

Masanın üzerindeki kapları parmaklıyorum, ses tonum masum. "Yakışıklıydı, sence de öyle değil mi?"

Dominic öfkesini gizlemeye çalışmıyor bile. Yoğun kahverengi gözlerinde karanlık dönüyor. İyi günlerde Dominic korkutucudur, ama bu kızgın Dominic kötü haber. Her zaman sahiplenici olmuştur, bu yüzden ateşle oynuyorum.

En kötü kısmı mı? Bayıldım.

Dominic'in yoğunluğu ve normalden uzak oluşuyla ilgili her şeyi seviyorum. Her gün heyecan verici bir yolculuk gibi.

O delilik ve ben de aklı başında olmaktan yoruldum.

Bakışları ürkütücü bir parıltıyla parlıyor. "Yakışıklı garsonla bir şeyler yapmak ister misin, Camille? Hmm?"

Asil bir şekilde kızgın. Onun damarına basmaya devam etmek istiyorum ama beni kucağına alıp herkesin içinde tokatlayacağından hiç şüphem yok.

Sesimi yumuşatıyorum. "Hayır. Zaten beni tüketiyorsun."

Dudakları hafif bir gülümsemeyle seğiriyor. "Akıllıca bir cevap."

"Hmmm," diye takılıyorum. "Sosyopatların bu kadar kıskanç olabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Ben kıskanç değilim. Kıskançlık bir şeye sahip olmadığın zaman olur. Sen zaten benimsin." Gözleri sanki bana meydan okuyormuş gibi kararıyor. "Değil mi, bebeğim?"

"Bunu düşüneceğim." Masum numarası yapıyorum.

Hırlıyor. "Bunun için kıçına şaplak atacağım, sonra ne kadar yalvarırsan yalvar gelmene izin vermeyeceğim."

"Sözümü geri alıyorum. Ben seninim." Ses tonum yalvarmaya dönüştü. Bana işkence etmeye karar verdiğinde gerçekten bir şeytana dönüşüyor. "Öyleyse cezanı geri al."

Sırıtıyor. "Bunu düşüneceğim."

Gülüyorum. "Tanrım. Pierre'de birazcık bile senin hâkimiyetin olsaydı ilk seferim nasıl olurdu merak ediyorum."

Elindeki su bardağını evirip çeviriyor ve ruh halinin karardığını, etrafımızda kalın katmanlar oluşturduğunu hissedebiliyorum. "Beni o çocukla kıyaslama."

"O kadar da çocuk değildi."

"Eğer gitmene izin verdiyse ve sana ihtiyacın olanı vermediyse, o lanet olası bir *çocuk*."

"Çok kötüsün."

"Ben gerçekçiyim ve sen benim bu yönümü seviyorsun," diyor soğukkanlılıkla. Onunla ilgili pek çok şeyi seviyorum ama bunu bilmesine gerek yok.

"Onu sevdin mi?" Sesi nötr ama altındaki gerilimi hissedebiliyorum.

"Ben öyle sanıyordum. Şimdi kafamın karıştığına inanıyorum."

Pierre'e bağlıydım. Aşk çok daha büyük ve tüketen bir şey. Dominic'e karşı hissettiklerim hem korkutucu hem de güçlendirici. Serbest düşüşteyim ve asla dibe ulaşamayacağım. Dibe ulaşmak istemiyorum. Pierre güvenliydi ve ben de güvende olmanın yeterli olduğunu düşündüm.

Öyle değil.

Babam güçlü bir adam olduğu için mi bilmiyorum ama yüzeyin altında otoriter, kontrollü erkekler beni cezbediyordu.

Dominic bu ve daha fazlası.

Onun karanlığı benim karanlığımla konuşuyor. Onunla aramdaki bağ, tenimdeki çıldırtıcı dokunuşunun ötesinde. Daha derin, daha güçlü ve kontrol dışı.

Dominic onaylıyor, hatta mutlu görünüyor ve ben de buna sebep olduğum için gurur duyuyorum. "Bugünden itibaren o çocuktan benim yanımda bahsetme yoksa onu bulur ve öldürürüm."

"Kıskanıyorsun."

"Etmiyorum. Sadece sana sahip olmasından nefret ediyorum."

Yani kıskançlık. Sırıtışımı bastırıyorum ve kadehimi boğuyorum. Sonra televizyondaki tarihe bakıp kaşlarımı çatıyorum. Bekle. Ağustos'un yarısını çoktan geçmiş miydi? En son ne zaman doğum kontrol iğnesi olduğumu zihnimden sayıyorum.

Boğazım tıkanıyor ve midem düğümleniyor.

Son iğnemin üzerinden 13 haftadan fazla zaman geçti. Gri bölgedeyim ve Dominic sürekli içime giriyor.

"Sorun nedir?" Dominic tedirginliğimi fark etmiş gibi soruyor.

"İğneyi yenilemem gerek." Kelimeler ağzımdan art arda dökülüyor. "Otuzuncu haftayı geçtim. Bunu unuttuğuma inanamıyorum!"

Başını salladı. "Tamam."

"Tamam mı?" Şaşkınlıkla sordum. "Şu anda senin bebeğini taşıyor olabilirdim ve senin tek önerin tamam mı?"

Eğiliyor, kaşlarının arasında hafif bir kırışıklık var. "Yani?"

"Yani?!" Sesimi yükseltiyorum, sıcaklık yanaklarımı boğuyor. Neden bu konuda bu kadar soğukkanlı davranıyor? "Senden bebek sahibi olamam!"

Yüzü kapanıyor. Sessizlik aramıza bir bomba gibi düşüyor. Sadece restorandaki konuşmalar kalıyor. Dominic yavaşça arkasına yaslanıyor, sesi taş gibi soğuk. "Bir sosyopatın çocuğunu doğurmak bir trajedi olur."

Göğsüme bir sızı saplandı. Çok acımasızdım. *Bordel*. Aşırı tepki gösteriyorum. Muhtemelen ortada bebek falan yoktur. Hâlâ içimde gizlenen paniğe rağmen ses tonumu yumuşatıyorum. "*Senin* çocuklarına sahip olmak istemediğimden değil. Çocuklar çok büyük bir sorumluluk."

Söylediklerimle teselli olmuş gibi görünürken, alt dudağını ovuştururken düşünceli görünüyor. "Sen tanıdığım en iddialı insansın Cam. Bir şeyi kafana koyduğun zaman onu başarabileceğine eminim. Eğer bir bebek olursa, seni asla yalnız bırakmam. Sorumluluktan korkmam. Eğer bir çocuğum olursa, baba olma hakkımdan vazgeçmem. Asla beni terk eden ebeveynler gibi olmam."

Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. Dominic'i hiçbir zaman ebeveynlik yapan bir tip olarak hayal etmemiştim ama geçen gece bana anlattıklarından sonra onu farklı bir ışık altında görüyorum.

Ailesinin ona yaptıklarını tekrarlamayacaktı. Bu onu tüm insanlığa sırtını dönecek kadar yaraladı.

Ama bana asla sırtını dönmedi. Bebek

olursa da dönmeyeceğinden eminim.

Bir an aklımdan geçiyor. Bebeğimizle ilk kez tanışırken Dominic'in güçlü kolları beni arkadan sarıyor. Baba olmanın mutluluğuyla gülümsüyor ve bebek de ona gülümsüyor -

"İstemiyorsan her zaman kürtaj yaptırabilirsin."

Aptalca hayalim paramparça oluyor. Nefesim kesiliyor, sanki var olmayan çocuğumu hissediyormuşum gibi koruyucu bir elimi karnıma koyuyorum. "Etimi ve kanımı asla öldürmem."

Biraz gülümsüyor. "Geleceğini mahvetse bile mi?"

"Olmayacak. Birçok anne hem okuyor hem de çocuklarını büyütüyor. Zor olacak ama yapabilirim."

"Eminim."

"Müstakbel züppe eşiniz neden Fransa'ya çek gönderdiğinizi sorduğunda dikkatli olun."

Gözleri muziplikle parlıyor. "Öyle mi?"

Göğsüm sıkışıyor. Başka bir kadının onun yatağında uyuduğunu, bağlandığını, cezalandırıldığını ve onun tarafından anlamsızca becerildiğini hayal etmek bile kanımı kaynatıyor.

Onun hazırladığı kahvaltıyı yiyecek ve onunla günlük şakalaşmalara devam edecek.

Müstakbel karısından nefret ediyorum. Tam bir sürtük.

İçimdeki kıskançlık duygusunu bastırıp alaycı bir tonla devam ediyorum. "Hı hı. Yani o zamana kadar Fransız avukat kocam olacaktı ama ona planlanmamış hamileliğimi anlatacaktım. Gençlik hatası falan. O kadar cömert ki, çocuğumu kendi çocuğu gibi büyütür."

"Ya da..." Dominic sözünü kesiyor, alaycı bir tavırla duraklıyor ve sonra şöyle diyor: "Züppe bir eş ve kesinlikle lanet olası bir Fransız avukat koca olmayacak çünkü sen benim karım olacaksın ve çocuğumuzu ikimiz büyüteceğiz."

Bir şey içiyor olsaydım şimdiye kadar boğulurdum. Garson benim makarnam ve Dominic'in bifteğiyle döndü. İkimiz de sessizliğe gömüldük ama Dominic o meydan okuyan bakışlarıyla beni izliyor. Sanki ona karşı koymam için bana meydan okuyor.

Bu sabah bana söylediklerini hatırlıyorum.

Fransa'ya geri dönme. Benimle kal.

Bunu görmezden geldim çünkü bunun seks sonrası dopaminin bir hilesi olduğunu düşündüm. Ama ona aşık olduğumu söylediğimde ciddiydim, belki o da söylediklerinde ciddiydi?

Ne de olsa, şu anda varsayımsal bir bebek için korkunç bir evlilikten bahsediyor.

Sersemlik beni ele geçiriyor. O balon kalbimde büyüyor, neredeyse mutluluktan patlayacak hale geliyorum.

Garson uzaklaştıktan sonra iki dirseğimi masaya koyuyorum ve yüzüm Dominic'inkine sadece birkaç santim kalana kadar yaklaşıyorum. Onu korkutacağımı düşünecek kadar saf değilim ama gözlerindeki değişimi okuyabilmek için mümkün olduğunca yakın olmam gerekiyor. Bu mesafeden, düpedüz yenilebilir. Sarhoş edici tıraş losyonu başımı döndürüyor ve ihtiyacımı iliklerime kadar hissettiriyor. O dudaklar beni günaha çağırıyor.

Gözlerimi ağzından ayırıyorum ve gözlerine odaklanıyorum. "Daha önce ciddi miydin?"

"Ne zaman yalan söyledim ki?"

"Oh, bırak sayayım." Düşünceliymişim gibi davranıyorum. "Erişim reddedildi. Sayılamayacak kadar çok."

"*Sana* ne zaman yalan söyledim?"

Duraksadım. O yapmadı. O her zaman dürüsttü. "Belki de yaptın. Ben nereden bileyim?"

Bir omzunu kaldırıyor, sonra sırıtıyor. "Çocuğum senin karnında büyürken bana bir şekilde güvenmek zorundasın, sence de öyle değil mi?"

"Dom! Ciddi misin yoksa akıl oyunu mu oynuyorsun?"

Aradaki küçük mesafeyi kapatıyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Çok ciddiyim, Cam."

Geriye doğru sendeledim ve koltuğuma yığıldım.

Adam ciddi.

Yaramazlık ya da hesap yok. Kalmamı istiyor. Kalbim kanatlanıyor ve yakıcı güneşe doğru yol alıyor.

Zaten bu adam için fazla derinlerde olduğumu düşünüyordum, ama sanırım ona gerçekten aşık oldum. Kız bebeğimizi şimdiden görebiliyorum - çünkü kesinlikle bir kızım olacak - koşup zıplıyor ve Dom inleyip onu kucağına alıyor. Onları bir sürü öpücükle bekliyor olacağım.

Görüntü paramparça olur.

"Kalamam," diyorum o kadar büyük bir savunmayla ki Dominic'in çenesi sıkılıyor. Ben de hemen "Çalışmam lazım. Okulumu terk edemem ve etmeyeceğim de.

Hayallerinizi gerçekleştirin ve siz dışarıda doktor, araştırmacı ve mümkün olan her türlü unvana sahip olurken sadece bebeğinizin annesi olun. Bundan on yıl sonra, sağlık bakanı olabilirsin. Hatta. Hatta başbakan olmak için bile çabalayabilirsin."

"Eğitimini bırakmanı hiç istemedim. Bunu kim öneriyorsa aşağılık kompleksi olan tam bir piçtir." Bifteğini kesiyor ama et parçasını ağzına götürmüyor. "Fransız avukatın gibi."

"Hey! Üniversitede Fransız avukatla tanışırdım. Beni neşelendirirdi." "Ta ki senin ondan çok daha zeki olduğunu fark edip

aşağılık kompleksi. Erkek egosunu beslemek için sizi aptal bir sürtükle aldatmaya başlayacaktır. Sonunda öğreneceksiniz ve gururunuz onunla kalmanıza izin vermeyecek. O zavallı piçi bir çırpıda terk edeceksin." Tüm bu senaryo gerçekmiş gibi sakin davranıyor. Fransız avukat fikrini aklımdan silmenin bir yolu bu, eminim.

"Bu yüzden sana zaman ve stres kazandırıyorum. Senden asla hayallerin ve benim aramda bir seçim yapmanı istemem." Bakışlarımla buluştu. "İkisine de sahip olabilirsin."

Dudaklarım aralandı. "Nasıl?"

"Burada okuyun. İngiltere'de harika hukuk fakültelerimiz var."

Dominic'in sözlerini düşündüm. Makarnanın aromatik kokusu beni çağırıyor ve içine dalıyorum. İlahi bir şey. Bu kadar aç olduğumu fark etmemiştim. Tuhaf bir tat var. Sos mu yoksa başka bir şey mi emin değilim. Belki de bu restoranın özel baharatıdır.

Bir kez daha düşündüm de, Dominic evde yokken sipariş ettiğim bazı yemeklerde de benzer bir tat algılıyorum.

Makarnamdan bir lokma alırken başımı sallıyorum. "İngiltere'yi seviyorum ama İngiliz hukukuyla ilgilenmiyorum. Ülkem için bir değer olmak istiyorum."

"Bir inek ve bir vatansever. Ne kadar takdire şayan." Ses tonu mesafeli. Eminim bunların hiçbirini takdire şayan bulmuyordur.

Yemeye ara veriyorum. Sanki alkol almışım gibi başım dönüyor. Tuhaf. Dominic'e odaklanıyorum. "Ailemden ayrılamam. Bir asi olabilirim ama bunun sadece yaz için olması gerekiyor." İç çekiyorum. "Onları özlüyorum ve tepenin üstündeki okuma yerimi özlüyorum. Gelip görmelisin. Manzara *muhteşem*."

Dominic et parçasını çiğnemekte acele etmiyor, dünyanın en rahat insanı gibi görünüyor ama omuzları sertleşiyor. "İyi bir kaçamak olduğuna sevindim, Camille."

Bana böyle seslenmesinden nefret ediyorum. Sanki aramıza bir duvar örüyor.

Uzanıp sıcak elini tutuyorum. "Sen bir kaçamak değilsin. Öyle başladı ama hemen yükseldin."

Bakışları bana doğru kayıyor. "Öyle mi?"

"Evet. Sen 'kaçamak' kurallarına uymayı reddeden bir piçsin."

Dudakları çekildi. "Kurallar hiçbir zaman bana göre olmadı."

"Anladım." Başparmağımla elinin arkasını okşadım. "Daha önce de söyledim. Sana aşığım. Bunun nereye varacağını görmek istiyorum. Farklı ülkelerde olacağız ama belki -"

Elini benimkinin altından çekti. "Uzun mesafe olayını yapmayacağım. Bunun için fazla fizikseliz."

Ona istediğim zaman dokunamayacağımı düşündükçe boğazım düğümleniyor. Bu bir işkence.

"Bunu düşünmem için bana zaman verir misin?" Ben soruyorum. Tüm bunların bir orta yolu olmalı.

Kesinlikle.

Umarım.

Dominic duraksıyor, beni kızdırmak için mi yoksa düşünmek için mi, hiçbir fikrim yok. "Ben sabırlı bir tip değilim."

"Benim için dene." Elini tekrar elime alıyorum, kaldırıyorum ve avuç içini öpüyorum. "Lütfen."

"Eğer beklersem, cevap benim için olumlu olur mu?" "Her zaman istediğin şeye sahip olamazsın, Dom."

"Elbette bekleyebilirim. Sadece cevabın evet olması halinde bekleyeceğim." "Bu kadar zor olmayı bırak ve sabırlı olmaya çalış." "Duruma göre değişir. Cevap evet olacak, değil mi?"

"Dom!"

"Beklemek yerine..." diye devam ediyor, sesi hem şakacılık hem de ciddiyetle koyulaşıyor. "Seninle evleneceğim, seni yatağıma zincirleyeceğim, seni bedenceğim ve içine mümkün olduğunca çok bebek koyacağım. Sonsuza kadar bana bağlı kalacaksın ve varsayımsal kocalar hakkında konuşmak yok."

Çenem neredeyse yere düşecek. Bunu *istiyorum.*

Neden bu kadar çok istiyorum ki? Kucağına sokulup kafamda çizdiği o resim için ona yalvarmamak için kendimi zor tutuyorum.

Ben suskun kaldığımda Dominic uzun ve derin bir iç çekiyor. "Sanırım yapabilirim sabırlı olmaya *çalışın*."

"*Merci!*" Ciyaklıyorum, eğilip onu uzun uzun ve sertçe öpüyorum. Seyirciler umurumda bile değil. Dominic'in cevabımı bekliyor olması

Mutluluk içimde kabarcıklar oluşturdu.

Ayrıldığımda, şakacı ama şefkatli bir parıltıyla beni izliyor.

Yenilenmiş bir oburlukla makarnama tekrar dalıyorum.

"Biri sizi görürse, iki kişilik yemek yediğinizi düşünebilir."

Gözlerimi deviriyorum. "Dom!"

"Ne? Şu anda hamile olman için dua ediyorum, böylece uzun süre sabretmek zorunda kalmayacağım."

"Şimdi de dua eden bir tip mi oldun?"

"Hey, eğer sizi burada tutacaksa, bütün kiliselere, camilere ve tapınaklara gidip dizlerimin üzerine çökeceğim."

"Vay canına. Bu şeytan için bir taahhüt."

"Şeytan mı? Ne şeytanı?" Sahte bir masumiyetle etrafına bakınıyor. "Benim en parlak haleye sahip melek olduğumu söylemiştin, hatırladın mı?"

Bir kahkaha ile başımı geriye atıyorum. Aramızdaki kolay şakalaşmayı seviyorum. Bunun üstesinden gelebileceğimi sanmıyorum.

Zihnim şimdiden her gün bunu yapmanın görüntüleriyle doldu. Dominic birlikte yaşanacak en kolay insan olmayacak. Zorlu biri. Zihni farklı çalışıyor. Her zaman bir yolunu bulmaya çalışacaktır. Ama ben onun bu yönünü ve daha fazlasını seviyorum.

Babam keskin kenarlara olan sevgimin sonumu getirebileceğini söyledi ama Dominic'le risk almaya hazırım. Normalden hiç hoşlanmadım ve bu adam normalden olabildiğince u z a k .

Tam akıllıca bir şeyle karşılık vermek üzereydim ki karanlık görüşümü örttü. Göz kırpıyorum ama siyah gitmiyor. Kulaklarım uzun bir vızıltıyla çınlıyor. Vücudum titriyor ve Dominic bulanıklaşıyor.

"Cam!"

Güçlü kollar beni sarıyor ama düşüyorum. Bacaklarımı ya da kollarımı hissedemiyorum ama düşüyorum.

Aşağı.

Aşağı.

Aşağı.

Aşağı.

"Dom... Kendimi pek iyi hissetmiyorum..." Kelimelerim bile sanki konuşma bozukluğum varmış gibi geveliyor.

Az önceki garson hafif bir sırıtışla beni izliyor. Onu tanıdım. Dominic'in dairesine ilk gittiğimde tüylerimi diken diken eden taksi şoförü.

Dominic'in pazusunu daha sıkı tutmaya çalışıyorum, ona kaçmasını söylüyorum ama fırsatım olmuyor.

Dünya kararır.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Şimdiye kadar, Hades'in kim olduğunu merak ediyor olabilirsiniz. Dominic Johnson'ın aklını başından alan o güzel Fransız kıza ne oldu?

Hepsi zamanında oldu.

Şimdi, oturun ve iyi dinleyin, çünkü bu önemli olacak.

Eski bir söz vardır: Her hikayenin eski moda bir kötü adama ihtiyacı vardır. Bu hikâyenin kötü adamının Dominic Johnson olduğunu düşünebilirsiniz. Ne de olsa kötü, çıkarcı ve yalancı biri.

Bu şekilde kalması gerekiyordu ama bir yerlerde çuvalladı.

Özellikle de şu anda sandalyede baygın yatan kız hayatına girdiğinden beri. Aklını oyundan alamam.

Bana ve yatırımcılarıma yüklü miktarda para kazandıracak kârlı bir işe başlıyorum. Her iş adamı gibi ben de şirketim The Pit'in kurucu üyeleri olarak en iyileri işe aldım.

Johnson en iyilerden biri. Aslında, o bir dahi. Stres, endişe ve şüpheler onu yıldıramaz.

Sadece birkaç yıl içinde, işimin başlangıç formülünde ihtiyacım olan bir ilacın üç versiyonunu değiştirdi. Başlangıçta terk edilmiş çocuklar için bağışıklık eksikliklerini gidermenin bir yolu olan araştırmasına yatırım yaptım.

Onunla bağdaştırabileceği bir şey. İlk başta onun mantığına katıldım. Benim bir hayırsever olduğumu düşündüğü sürece, bu ikimizin de işine gelir.

Johnson'ın ilaç olarak adlandırmayı sevdiği ilacın ilk versiyonu olan Type Alpha tüm fareleri öldürdü. Tip Beta'nın ciddi yan etkileri vardı ve bu nedenle Johnson bunu insanlar üzerinde test etmeyi reddetti. Şimdi, Johnson'ın bu proje için seçtiğim olası denekler üzerinde test etmesi gereken Tip Omega var.

Elli çocuk. Yaşları 7 ila 12 arasında değişiyor. Evsizler. Terk edilmiş. İstenmeyen. Atılmış. Sokak sülükleri. İnsanlar buna adam kaçırma diyor ama ben onları sefil hayatlarından kurtardım. Onlara bir yuva verdim. Sıcak bir yemek ve bir yatak. Suikast şirketimin kurucu üyeleri olacaklar.

Yeraltı dünyasında sadakat her şeydir. Sıradan tetikçiler, paralı askerler ya da eski askerler istemiyorum. İstediğim gibi yetiştirilmiş ve sertleştirilmiş çocuklar istiyorum. Omega tipi onların yeteneklerini güçlendirecek ve bana sadık kalmalarını sağlayacak.

Bu yüzden buradayız.

Lanet doktorun anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirdiğinden emin olmalıyım.

Johnson'ın Fransız kadının nabzını kontrol ettiği ve ambulans çağırmak için bağırdığı yere doğru yürüyorum.

Ama kimse yok.

İçeri girmeden önce restoranın boş olduğundan emin oldum.

Johnson başını kaldırıyor ve beni görünce donup kalıyor. Yavaşça doğruldu ve sanki bu onu kurtaracakmış gibi kızı görüş alanımdan korudu.

Eğer onun ölmesini istersem, hiçbir şey onu hayatta tutamaz.

Benim gibi olmak için çok fazla potansiyeli vardı, ama kendine bir zayıflık verdi.

Onu öldürmek sonuç getirmeyecek. Ona karşı olan duygularını kullanmak getirecek.

Ona olan ilgisini hissettiğimden beri izliyorum ve onun işe yarayacağını biliyordum.

Ve her zaman kazançlı yatırımlar yaparım.

Zayıflık bizim sonumuzdur. Ailemi terk ettim ve kimse beni tanımasın diye adımı değiştirdim. Geçmişteki adam zayıf biriydi.

Anka kuşları küllerinden doğar. Ya da benim durumumda, bir şeytan.

Hades doğdu ve Hades güç için hiçbir şeyden vazgeçmeyecek. Çukur ile başlayan kendi yeraltı imparatorluğumu kuruyorum.

Çukur, Johnson'ın Omega Tipine dayanmaktadır.

Onu sadece ilacı denekler üzerinde test etmeye zorlamakla kalmayacağım, aynı zamanda daha güçlü bir varyasyon bulma ihtimaline karşı araştırmasına devam etmesini sağlayacağım.

Johnson'ın sandalyesine otururken adımlarım rahat. Bacaklarımı önümde uzatıyorum, ayak bileklerimden çaprazlıyorum ve parmaklarımı birbirine geçiriyorum.

"Ne yaptın sen?" Boynundaki damarlar patlamak üzere olmasına rağmen Johnson ses tonunu mümkün olduğunca mesafeli tutmaya çalışıyor. Herhangi bir öfke ya da duyguyu ona karşı kullanacağımı biliyor. Ya duygularını gizlemek için yeterince çaba göstermiyor ya da kıza olan ilgisi o kadar güçlü.

Bana doğru ilerliyor, yavaşça, beni korkutmak niyetiyle. Nero köşeden beliriyor. Bugün garson gibi giyinmiş ve kızın yemeğine ilaç katarak ona yardım etmiş ve bunca zaman göz kulak olmuş. Yanımda duruyor. Geniş bir duruşu var ve iri kollarını arkasında kavuşturmuş.

O benim sağ kolum ve bir paralı asker. Güçlü biri. Elli çocuk ve Omega Tipi ile daha güçlü bir ordu kurmama yardım edecek.

Johnson kısa bir mesafe kalana kadar durmuyor. Nero'dan korkmuyor. Johnson korkacak bir tip değil, ama bir kıza karşı zayıflığını gösterecek kadar aptal. Bunu *Daily Mail*'de de ilan edebilirdi.

"Dedim ya. Ona ne yaptın?" diye homurdanıyor, gergin bir elini önümdeki masaya dayıyor.

"Önemli bir şey değil." İfadesini ölçmek için durakladım. "Henüz."

Yüzünü kontrol altında tutmayı başarıyor ama yanında duran eli yumruk haline geliyor. Çok geçmeden yumruğunu çözer.

"Ne istiyorsun, Hades?"

Her zaman sadede gelir. Johnson'ın bu yönünü seviyorum. Suikastçılar ordumu kurmak için doğru dahi tipi. Kiralık katil olacak yaşa geldiklerinde, altın madeni olacaklar.

"Omega'yı test etmeye başlayacağız," diyorum. "Artık oyalanmak yok." "Hâlâ yan etkileri üzerinde çalışıyorum -"

"Ne zamandan beri etik polisi oldunuz?"

Çenesini çalıştırıyor ve iyi olduğundan emin olmak istercesine kıza bir kez daha bakıyor. Zayıf sikik.

"Etik değerlere sahip olsaydım yatırımınızı kabul *etmezdim*, ancak çocukların hayatını tehlikeye atıyor."

"Onları tehlikeye atmıyorsun. Onları kurtarıyorsun, Johnson. Sokaklarda öleceklerdi ve başka bir istatistik olacaklardı. Hükümetin bir başka hatası, ama biz onlara iyilik yapıyoruz. Zayıf bedenlerini güçlendirmeleri için onlara bir şans veriyoruz, değil mi?"

Johnson bir an sessiz kalır. "Bunun güvenli olması için daha fazla zamana ihtiyacım var -"

Elimi kaldırdığımda sözünü kesti. Bir saniye içinde Nero kızın sandalyeye yığılmış bedeninin arkasına geçti. Silahını kızın şakağına doğrulttu.

Johnson'ın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak. Vücudu ona doğru eğiliyor ama hareket etmiyor. Bir saniye içinde kafasını uçurabileceğimi biliyor.

Akıllı bir insan gibi yavaşça yüzüme baktı ve alçak sesle konuştu. "Onun bununla hiçbir ilgisi yok. Bırak gitsin yoksa yemin ederim..."

"O benim sana karşı biletim, Johnson." Dirseklerim masanın üzerinde olacak şekilde öne doğru eğildim. "Aramalarımı görmezden gelip beni oyalamaya nasıl cüret edersin? Kimse beni bir şeyden mahrum edemez. Bana bir daha hayır demeden önce seni bağırsaklarından tutup yavaş yavaş öldüreceğim." Kızı işaret ediyorum. "Seçiminiz basit. Tip Omega'yı test et ya da Fransız bebeğinin korkunç ölümünü izle. Ah. Onu öyle derine gömeceğim ki cesedini asla bulamayacaksın."

Bu sefer tepkisini gizleme zahmetine girmedi. Yumruklarını sıkıyor ve yumruğunu suratıma indirip yakamdan tutarak beni ayağa kaldırıyor. Bu acıttı. Ben asla fiziksel bir insan olmadım.

Nero elini kızın omzunda tutarken silahını Johnson'a doğrultuyor. Başımı sallıyorum ve Johnson'ın öfkeli gözlerine gülümseyerek karşılık veriyorum. Öfkeli insanlar kolaydır. Kızgın insanlar umursar.

"Onu bu işin dışında bırakacaksın," diye hırlıyor. "Test

Omega." Ses tonum sakin.

Beni itti. "Ona tam olarak ne verdin?"

"Tip Omega örneği. Adamlarım ona çıkma teklif ettiğin günden beri bunu içkilerine ve yiyeceklerine koyuyor. Barmen. Binanızın resepsiyonisti. Taksi şoförleri. Canlı görünüyor, değil mi? Test etmek için bir neden daha."

"Seni lanet..." Burnundan nefes alıyor ve sonra kendi kendine mırıldanıyor. "Bu yüzden bayılıyordu."

"Yan etkileri olmayan bir risk nedir ki?"

"Omega henüz istikrarlı değil. Çocuklar ölecek."

"Zaten ölmüşlerdi." Bakışlarını karşılıyorum ve Nero'nun silahını gösteriyorum. "Şimdi evet de ya da beyninin havaya uçmasını izle."

"Tamam. Ben testi başlatacağım, *sen de* onu rahat bırakacaksın."

Gülümsüyorum. Aptal küçük insanlar. Johnson bile böyle anlamsız duygulara kapılabiliyor. Ceketimin düğmelerini ilikliyorum. "Eğer bir şey olursa, pazarlık kozu olarak her zaman elimizde o var." Sert omzunu okşuyorum. "Ona iyi bak, Johnson."

"Bir şey daha var." Bir saniye içinde yüzüme bakıyor, burun delikleri açılıyor. "Omega'yı ben kurdum. Eğer onu ve tüm organizasyonunu mahvetmeye karar verirsem, mahvederim. Eğer yakın ya da uzak, Camille'in hayatını bir daha tehdit edersen, seni *yok eder* ve lanet kanında yıkanırım."

İşte bu tanıdığım acımasız Johnson'a daha çok benziyor. Yine de Omega'yı devam ettirecek çünkü bu onun Fransız bebeğine dokunmayacağıma dair tek garantisi.

Çıkarken gülümsedim.

Çukur resmen başlıyor.

Eğlence başlasın.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Şakaklarım zonkluyor. Boğazım kaşınıyor ve çöl gibi kuru ve kumlu hissediyorum.

Gözlerimi aralıyorum ve kendimi Dominic'in dairesindeki yatakta buluyorum. Dışarıda gece hakimiyetini kurmuş. Yumuşak beyaz ışık odayı aydınlatıyor.

Başımı kucaklayarak doğrulduğumda çarşaflar hışırdıyor.

Dominic yatağın kenarına oturmuş, elinde bir şişe su tutuyor. Onu kapıyorum ve yarısını tek seferde yudumluyorum. Soğuk sıvı kaşınan boğazımı rahatlatıyor.

İşim bittiğinde, Dominic şişeyi alıyor. Gözlerim beyaz bir tişörtün örttüğü geniş omuzlarında geziniyor. Şişeyi komodinin üzerine koymak için dönerken kumaş kaslarının üzerinde geriliyor.

Manzarayı hayranlıkla izlerken alt dudağım dişlerimin arkasında yuvarlanıyor. Şakağımdaki zonklama bile unutuluyor.

Basit bir hareket beni nasıl bir ihtiyaç yumağına dönüştürebilir?

Dominic tekrar bana bakıyor ve beni bakarken yakalamasına rağmen o sinir bozucu sırıtışlarından birini yapmıyor. Aksine, yüzü kapalı.

"Merhaba," diyor.

"*Salut.*" Gülümsüyorum ve başımı gösteriyorum. "Ne oldu?"

"Güneşin altında çok uzun süre yürüdük. Terden bayıldın."

"Oh." Surat astım. Bunu kim yapar ki? Çok ezikçe. Bugün Dominic'le fiziksel olarak mümkün olduğunca fazla zaman geçirme şansını mahvettim.

"Yorgun musun?" Elimi avucunun içine alıyor ve iki parmağını bileğimdeki nabız noktasına yerleştiriyor. Kaşlarının arasında bir çatıklık var. "Kusacak ya da bayılacak gibi hissediyor musun? Başın dönüyor mu? Son zamanlarda garip bir yorgunluk yaşadın mı?"

Hiç kimse için endişelenmeyen Dominic'in benim için endişelendiğini fark ettiğimde o balon kalbimde büyüyor.

"Sorduğun buysa hamile olduğumu sanmıyorum," diyorum şakacı bir tonda. "Seni henüz bağlamayacağım."

Dominic dişlerini o kadar sert sıkıyor ki çenesi titriyor. Sanki ateşe dokunmuş gibi elimi bırakıyor.

Midem bulanıyor.

"Şaka yapıyordum," diye fısıldadım.

Hep şakalaşırız. Neden şimdi savunmaya geçiyor?

Bakışlarımla tekrar buluşuyor ve bu kez gözlerinin koyu kahverengisi kalbimin çarpmasına neden olan bir şefkatle parlıyor.

"Özür dilerim." Sesi sessizdi. İçten. Sakin. *Fazla* sakin.

Dominic özür dilemez. Dominic, ne zaman ve ne şekilde olursa olsun istediğini pişmanlık duymadan alan bir utanmazdır.

Durup dururken özür dilediğinde bir şeylerin yanlış gittiğini anlıyorum. *Tamamen* yanlış.

Bugün çok eğleniyorduk. Hatta benim iznim olmadan içimde büyümeye başlayan varsayımsal bir gelecek hakkında konuşuyorduk.

Bu öğlen ile şimdi arasında ne değişti?

"Korkmalı mıyım?" Boğazımdaki sıkışıklığa karşı savaşarak mırıldanıyorum.

Yüzündeki şefkat kaybolur. Koyu renk gözleri korkutucu bir boşluğa dalıyor. Kasvetli, derin ve tamamen boş. Bir ürperti omurgamı yukarı çekerken parmaklarım çarşaflara gömülüyor.

"Korkmak mı? Dehşete kapılmalısın, Camille." Sesi monoton, tanıdığım Dominic'ten tamamen yoksun. "Bu kadar saf olduğunu mu sanıyorsun?

Benimle güvende misin? Belki de seviştiğimiz için özel olduğunu düşünüyorsun? Sen de benim bir başka kurbanımsın, Camille."

Sözleri canımı yakıyor. Burnumda karıncalanmalar başlıyor ve gözlerimin arkasında basınç oluşuyor ama dizginliyorum. Bilerek sert davranıyor. Bu sözlerin hiçbiri doğru değil. Bugün sokakta yürürken bana sarılan adam samimi biriydi. Bu adam değil.

"Yalan söylüyorsun." Gözlerinin içine bakıyorum. "Yalanlarını tespit edebilecek tek kişi benim, hatırladın mı Dom? Neden yalan söylediğini bilmiyorum ama kendine sakla. Söylediklerinin tek kelimesine bile inanmıyorum."

Canavar maskesi hâlâ yüz hatlarını sarıyor. "Sana özel olduğunu düşündürdüğümde bana yeterince inandın. Bunu sadece seninle biraz daha uğraşmak için yaptım. Bana bir meydan okuma verdin Camille ve ben meydan okumalarımı yok etmeyi severim."

"Yalancı," diyorum sakince. "Kalbinde kendime çoktan rahat bir yer edindim, biliyorsun. Kalbin ve ben en iyi dostlar gibiyiz ve ikimiz de dişlerinin arasından yalan söylediğin konusunda hemfikiriz. O yüzden tekrar dene Dom."

Dominic'in dudakları dudaklarıma çarpmadan önce bir uyarı almadım. Güçlü eli ensemi kavrarken, ağzı beni ele geçiriyor. Nefesim kesiliyor, sonra inliyorum.

Omuzları kamburlaşıyor ve öpücüğü tutku, teslimiyet ve pişmanlık tadında. Hepsi birden.

Bize çok ihtiyacımız olan havayı verdiğinde başım dönüyor. Gözlerim onun çalkantılı gözlerinde kayboluyor. Dominic bana ruhunu açıyor. Ne bir boşluk, ne bir hesaplaşma, ne de beni kendinden uzaklaştırma ihtiyacı var. Sadece aklımı başımdan alan derin bir hüzün var.

Bir elimi uzatıyorum ve onun kirli yanağını avuçluyorum. İçimdeki her şey o iç karartıcı bakışı silmek için kaşınıyor. "Ne oldu Dom? Bana her şeyi anlatabilirsin."

"Sakın Fransız avukatla evlenme."

"Uh... tamam mı?" Sesim kadar kafamın da karışık göründüğünden eminim. "Fransız avukatın bununla ne ilgisi var?"

"Ciddiyim. O herifi öldürecek kadar deli olduğumu biliyorsun."

Gülümsüyorum. "Senin için de züppe bir eş yok mu?"

Sırıtıyor ve göğsüm hafifliyor. "Sen benim için tek kadınsın, bebeğim."

Kalbim kanatlanıp uçmak üzere ama Dominic onu aç bir öpücükle durduruyor. Bu seferki yavaş ve samimi ve ciğerlerimdeki nefesi kesiyor.

Dominic beni içine çekerken sıcaklık bedenimi sarıyor. Bir şekilde kıyafetlerimiz yere düşüyor. Bir şekilde birbirimize kilitlendik.

Dominic içime girdiğinde, alıştığımız gibi aceleyle vurmuyor. Bu sefer, boynuma, ağzıma ve vücudumun her yerine öpücükler kondurmak için tatlı bir zaman ayırıyor. Beni bağlamıyor ya da tutmuyor. Benim tadıma bakıyor ve beni heyecan verici bir zevke sürüklerken göz temasını hiç kesmiyor. Bakışlarındaki samimiyet ve hayranlık beni benden alıyor.

Gerçek
anlamda.
Mecazi
anlamda.
Onun adını haykırdığımda, sanki hayatımın bir santimetresine
götürülmüş gibi oluyorum. Onu seviyorum. Artık bunu inkar etmenin bir
anlamı yok.
Sosyopatımı seviyorum.

Sabahları çok yorgun oluyorum ve gözlerimi zar zor açabiliyorum.
Dominic dün gece uyumam için beni çok sıkı tuttu, biraz acı
vericiydi.

Bu sabah odanın hiçbir yerinde yok. Çoktan işe gitmiş olmalı. Nadir izin gününde onunla vakit geçirmeyi mahvettiğime inanamıyorum.

Bacaklarımı şortun içine sokuyorum ve atletimi kafama geçiriyorum. Duş almak iyi bir fikir olabilirdi ama Dominic'inkinden bunun için biraz fazla keyif alıyorum.

Tökezleyerek mutfağa gidiyorum, gözlerimi ovuşturuyorum ve kahveye havaya ihtiyacım varmış gibi ihtiyaç duyuyorum.

Tezgâhta dumanı tüten bir tencere var zaten. Tost ve reçel de var. Ciyaklamamı zor tutuyorum. Şımarıklığıma bak. En sevdiğim fincana biraz kahve dolduruyorum ve ilk yudumu alıyorum. Başım daha az ağrıyor ve kaos yavaş yavaş kayboluyor.

Uyku yavaş yavaş gözlerimi terk ettiğinde, reçelli tosttan bir ısırık alıyorum, kısa sürede bitiriyorum ve diğerine geçiyorum. Bu dönemde neden hep aç olduğum hakkında hiçbir fikrim yok.

Aptalca ve aptalca ama geleceğimizi birlikte görebiliyorum. Ben, o ve rüyalarımdaki o küçük kız. Dominic birlikte yaşaması kolay bir adam değil. Sinirli ve anormal biri ama ben bu yönünü seviyorum. O bir macerada umduğum her şey ve daha fazlası.

Ancak şimdi, o benim kalıcı maceram olabilir.

Ne onun için ne de bir başkası için eğitimimi asla bırakmam - o da benden bunu istemiyor - ama eminim bir şeyler bulabiliriz. Avrupa ya da uluslararası hukuk okuyabilirim. Hayallerim ve o hâlâ benimle olacak.

Tüm bu küçük görüntüler kafamı doldururken kupama gülümsüyorum. Arkamdan bir boğaz temizlendiğinde bulutların üzerindeyim.

İşe gitmedi! Belki de dünü tekrar ederiz. Büyük bir sırıtışla arkamı dönüyorum, üzerine atlamaya hazırım ve -

Gülümsemem düşüyor.

Dominic elinde bir bavulla mutfağın eşiğinde duruyor. *Benim bavulum*.

Dün kötü bir canavarken sahip olduğu kofluk var.

İş kıyafetini de giyiyor.

Kahve fincanını dikkatlice tezgâhın üzerine koyarken korku göğsümü sıkıyor. Etrafımızı saran mezar sessizliğinde çınlama sesi ağır basıyor.

"Seyahate mi çıkıyoruz?" Şaka yapıyorum. "Ooh, Kuzey İngiltere mi? Hep oraya gitmek istemişimdir. Belki İskoçya'ya da? Broşürlere bakarken bile aşık olmuştum ve -"

"Eve gidiyorsun, Camille."

Sakin sözleri içimi binlerce bıçak gibi kesiyor. Dudaklarım titriyor ve kaotik, incinmiş duygular başımın etrafında dönüyor. "Neden?"

"Yeterince eğlendim." O boktan gülümseme yüzüne yerleşiyor. "Bitirme zamanı geldi."

"Siktir git, Dom." Bu sefer gözlerim yaşlarla doluyor ve onları zar zor tutabiliyorum.

Beni ağlarken görme zevkini ona tattırmayacağım.

Ona doğru hışımla yürüyorum ve bavulumu elinden çekip alıyorum. Pasaportum ve uçak biletim en üstte duruyordu.

Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor, sonra bir tane daha, bir tane daha. Dün geceyi hatırladıkça boğazımdan bir hıçkırık kopuyor. Tüm o tutku, sevgi ve şefkat. Veda ediyordu. Bundan şüphelenmeliydim ama aptalca duygularıma o kadar kapılmıştım ki bunu anlayamadım.

Dün gece onun yatağında uyandığım için zaten beni kovmayı planlıyordu.

Bulanık gözlerle ona bakıyorum. Bir parça acı var, ama yüzeyin altında o kadar düzgün bir şekilde bağlanmış ki, gerçekten orada mı yoksa bir şeyler mi hayal ediyorum bilmiyorum.

Bir şeyler çıkarmaya çalıştığımı fark edince gerildi ve alaycı bir ses tonuyla, "Ağlıyor musun? Peri masalına inanmadığına eminim.

Masal, Camille."

"Sen Beyaz Atlı Prens değilsin, Dom. Sen lanet olası bir kötüsün." "Bu kötü adamdan kurtulduğun için şanslısın."

"Çok komik." Mizahtan yoksun bir kahkaha attım. "Her zaman kötü adamı tercih etmişimdir."

Yüzünü okunamayan bir ifade kaplıyor. Bir şey söyleyecek, bir şey yapacak gibi görünüyor ama sonra o boş maskenin arkasına saklanıyor.

Beni tutmuyor. Tutmak istemiyor. Kalbimin etrafındaki baloncuk patlayıp açılıyor.

Onun önünde hıçkırıklara boğulmamak için yanından geçip gidiyorum. "Seni sen olduğun için seven tek kişiyi kendinden uzaklaştırdın. *Ne* olduğun *için*. Dilerim yalnız ve kimsesiz ölürsün Dominic."

Ve böylece kapıdan çıktım. Bacaklarım titriyor ve gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırmaya devam ediyor. Asansör kapandığında ve Dominic beni takip etmediğinde savaşmayı bırakıp gözyaşlarına boğuluyorum.

Maceram sona erdi. Bitti. Bitti.

Yirmi Beşinci Bölüm

Her iki yanımda ortaklarımla birlikte en üstteki kabinde duruyorum. Camlar aşağıdakileri görmemizi sağlıyor ama onlar bizi göremiyor. Sadece burada olduğumuzu biliyorlar.

Tanrı onları terk etti, ama biz onların yeni Tanrılarıyız.

Sümüklü çocuklar, Neron ve muhafızları onları hareket etmeleri için tekmelerken sıraya dizilirler.

Bazıları ağlar. Bazıları tokatları bastırır ve yoluna devam eder.

En çok tahammül edenler ilgimi çekiyor. İçimden bir ses hayatta kalacak olanların da onlar olacağını söylüyor.

Ortaklarıma dönmeden "Sıfırıncı Takım," diyorum. Burada on kişi var. Diğer ortaklar genellikle gölgelerden izliyor.

"Sıfır Takımı mı?" Dr. Sloane yankılanıyor. Omega'nın denemesini denetleyecek ekibin bir parçası olacak. Dominic stabil olmadığını ve onu iyileştirmek için uykusuz kaldığını söylüyor ama onun fikrinin bir önemi yok. Test etme zamanı dediğimde, test etme zamanı gelmiş olacak.

"Bu onların adı." Arkamı dönüp ortaklarımla yüzleşirken gülümsüyorum. Erkekler ve kadınlar. İngilizler, Amerikalılar, Ruslar, İtalyanlar ve Ortadoğulular. I

Hepsi ortaklarımda var. Bu orduyu kurmak için ihtiyacım olan paraya sahip oldukları sürece çeşitlilikten yanayım.

Ne de olsa suikastçılarım siyasi rakiplerini ya da ortadan kaldırılmasını istedikleri herkesi öldürecekler.

Köşede ciddi yüz hatlarıyla duran Dominic'e işaret ediyorum. Bir ay kadar önce Fransız bebeği ülkesine geri gönderdiğinden beri suratı asık. Ama bana karşı gelmemesi gerektiğini çok iyi biliyor. Onu her zaman bulabilir ve öldürebilirim. Bu dünyada kimse benden saklanamaz. "Dr. Johnson

Omega'nın vaftiz babasıdır," diye devam ediyorum. "Omega'yı o başlatacak. önümüzdeki birkaç gün içinde

test edeceğiz." Johnson

hiçbir şey söylemiyor.

Hevesli ortaklarıma gülümsüyorum. "Bu tarihi bir an, bayanlar ve baylar. Ordunuz inşa ediliyor."

"Şimdi." Çocuklara bakıyorum ve cesur olanları tespit ediyorum. "Hadi onlara isim verelim. Karga, Hayalet, Gölge, Sis, Şahin, Yara, Alev..."

Benim Takımım Sıfır.

Yirmi Altıncı Bölüm

Beş ay sonra,

Hayatına devam etmekle ilgili bir şey mi? *C'est de la merde.*

O gün Samir ve Nancy'ye zar zor veda ettim. Ağlayarak, yıkılmış bir halde ve Dominic'in kokusu üzerimdeyken Fransa'ya geri döndüm. Aşık bir aptal gibi. Ailesine sürünerek dönen genç bir asi gibi.

Annem bana sarıldı ve ben de bir gün boyunca onun göğsünde ağladım. Onu endişelendirdiğim ve her şeyi bilen biri gibi davrandığım için tekrar tekrar özür diledim.

Babam farklıydı. Sonunda bana sarılana kadar günlerce sürünmek zorunda kaldım.

Kucağında daha çok ağladım, beni affetmesi uzun sürdüğü için değil, beni uyardığı için. Büyük harflerle 'Sen akıllı bir kızsın Camille, ama kenarları seviyorsun ve keskin kenarlar derin keser' dedi.

Onun sözlerine geri dönmek için kesilip açılmam gerekiyordu.

Bazen aptal kalbim Dominic'in beni kovduğu o günü hatırlamayı reddediyor. Sadece vahşi ve karanlık tarafımı nasıl ortaya çıkardığını hatırlıyorum. Nasıl

onun kollarında kozalanıp uyuduğumuzu. Londra'nın sokaklarında en mutlu çift gibi nasıl dolaştığımızı.

O aylarda olan her şey bir rüya gibiydi. Ya da bir kabus. Hangi açıdan baktığınıza bağlı.

Üniversiteye geri döndüm. Biraz zor ama idare edebilirim. Biraz safça olabilir ama bir fark yaratabileceğimi biliyorum. Bir gün diplomamı alacağım ve duyulmayanların sesi olacağım.

Bir hamleyle Marsilya'nın parlak denizine bakan tepenin zirvesine ulaşıyorum. Kayalık sahilin ve pırıl pırıl suyun görüntüsüne bayılıyorum. Ocak ayında hava genellikle dondurucu olur ama bugün kış güneşi çok parlak ve sıcak. Ödevimi yapmak için buraya gelmeden edemedim.

Tepenin üstündeki en sevdiğim kayaya oturdum. Burası her zaman kitap okumak için tercih ettiğim yer olmuştur. Yalnız ve huzurluyum. Sadece dalgaların sesi bana eşlik ediyor.

Tam bir ineğim.

Dominic'in bana hâlâ hayalini kurduğum o büyüleyici sırıtışını sunarken bunu nasıl söylediğini hatırlayınca kalbim sıkışıyor.

Bir elimi kazağımın üzerine, şişmiş karnıma koyuyorum. Görünüşe göre Dominic beni gerçekten hamile bırakmış. Bu bebek muhtemelen depresyonda olmamamın tek nedeni. Gelecek için çok çalışmam için bir sebep veriyor.

Göbeğim artık daha fazla görünüyor. Kasaba halkı ve iş arkadaşlarım bana bakmaya başladı.

Onların yargılayan gözlerini boş ver. Neredeyse 21 yaşındayım ve kendi kararlarımı verebilecek yaştayım.

Kendi ailem hamileliğim konusunda çok rahatlar. Anneme haberi verdiğimde sevinçten ağladı bile. Evi bebek kıyafetleriyle doldurmaya devam ediyor. Babam beni oturttu ve benimle bire bir konuştu. Bunu hep yapardı.

Vereceğim her kararda beni destekleyeceğini söyledi. Sonra da İngiltere'ye uçup bana diz çökerek babasını getirmeyi teklif etti. Ben reddettim.

Dominic'in bilmesini istemiyorum. Sorumluluğu üstleneceğinden hiç şüphem yok, özellikle de ailesi olmadığını düşünürsek. Ama beni açıkça kovduktan sonra onu bağlamayacağım. Bu bebeği ona ya da başkasına puan vermek için doğurmuyorum. Bu bebeği doğuruyorum çünkü monitörde küçük bir uzaylıya benzeyen o görüntüyü gördüğümde ve o çıldırtıcı kalp atışını duyduğumda ilk görüşte aşık oldum.

Dominic'in kararımla hiçbir ilgisi yok. Onu ölümüne özlüyorum. Beni o kadar mahvetti ki, başka bir erkeğe duygusal olarak yer kalmadı.

ama aynı zamanda beni uzaklaştıran da oydu.

Çocuğunu ondan sakladığım için kendimi kötü hissediyorum ama canı cehenneme. Benden daha değerli bir şey aldı. Bedenimi, kalbimi ve ruhumu aldı ve sonra beni duygusal bir enkaz olarak bıraktı.

Artık asla o inek Camille olamayacağım. Dünyamı yeniden şekillendirdi ve sonra beni önemsizmişim gibi fırlatıp attı.

Yine de sadece kendimi suçlayabilirim. Kalbimi kıracağını biliyordum ama yine de ona altın tepside sundum.

Belki daha az acı çektiğimde ona bir baba olduğunu söylemeyi düşünürüm.

Defterimi açıyorum ve yaklaşan bir sınav için notlarımı gözden geçiriyorum. Hem ders çalışıp hem de hamilelik geçirmek çok zorlayıcı olabiliyor ama ben pes edecek biri değilim.

İkinci okumamı yaparken arkamdan ayak sesleri geliyor. Babamı bulmayı umarak arkamı döndüm.

Defter elimden düşüyor. Dominic.

Göz kırpıyorum. Bir kere. İki kez. Ama o

hâlâ burada. Bu bir rüya değil.

Üzerinde geniş omuzlarını belirginleştiren ve ona sert bir yakışıklılık veren ütülenmiş lacivert bir takım elbise var. Saçları artık yanlardan daha kısa ama orta kısımları hâlâ uzun.

Bana o sakin ifadesiyle bakıyor, ama bu kez kofluk yok. Beni incitmek ve uzaklaştırmak için art niyeti yok. Kararsız ama aynı zamanda yorgun görünüyor.

Dominic burada.

Kalbim beklenti ve mutlulukla çarpıyor. Onun kollarına koşma ihtiyacı o kadar güçlü ki, kendimi zor zapt ediyorum.

Ama... siktir et onu.

O piç beni kovdu. Artık parçaları toplayamayacak hale gelene kadar kalbimi kırdı. Kim olduğunu sanıyor da mabedime habersiz geliyor? Bir, iki ya da üç ay sonra değil. Tam beş ay sürdü. Tam 153 gün oldu.

Saydığımdan falan değil.

Bakışları karnıma iniyor ve duraklıyor. Gözlerindeki hesaplamayı görebiliyorum, sonra da tanıdığını. Yüzüme huşu içinde bakıyor, sanki o pislik onun bebeğine hamile olduğum için gerçekten mutluymuş gibi.

Defteri alıp kayanın üzerine koyuyorum ve ayağa kalkıyorum. Çaba sarf ediyorum ama sesim sakin çıkıyor. "Bebek senin değil. Senin tohumunu taşıyacak kadar deli değilim."

Bu sadece beni incittiğinden ve uzaklaştırdığından beri yaşadıklarımın karşılığı.

"Yalancı." Kararlı ama her nasılsa dikkatli adımlarla yaklaşıyor. Tam önüme geldiğinde dudakları gerçek, kalp durduran bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Kalbin ve ben çok iyi arkadaşız ve ikimiz de yalan söylediğin konusunda hemfikiriz, Cam."

Onları dizginlemeye çalışsam bile gözlerim yaşarıyor. Aptal hormonlar.

Bastırdığım tüm duygular yüzeye çıkıyor. O kadar mutsuzdum ki, şimdi o da burada ve bu beni mahvediyor.

İki yumruğumla göğsünü itiyorum. "Beni kovdun, Dom! Bunu yapamazsın ve beş ay sonra buraya gelip kollarına atlamamı bekleyemezsin. Bu işler böyle yürümez."

Sessiz bir tonda "Senden ayrılmak istediğimi mi sanıyorsun? Sensiz deliriyordum ama bu kararı vermek zorundaydım."

"Neden? Bana nedenini söyle!"

Koyu renk gözleri benimkilerle buluşuyor ve içlerindeki derin samimiyet beni mahvediyor. "Bu konuda fazla bir şey söyleyemem ama tehlikedeydin. Araştırmalarım için birlikte çalıştığım insanlar... eksantrikler. Emirlerini yerine getirmem için sevdiğim her şeyi tehdit etmekten çekinmiyorlar."

Nefesim kesiliyor. Samir'in sözleri beynime saplanıyor. Dominic'in yanlış insanlarla ilişki kurduğunu söyledi. Bu da onun sonuçlarından biri mi? "Ne demek istiyorsun?"

Başını iki yana sallıyor ve elimi sıcak elinin içine alıyor. "Ne kadar az bilirsen o kadar iyi. İnan bana. Seni koruyorum."

"Ama -"

Parmağını dudaklarıma koyuyor. "Bilmeni istediğim şey, senin için deli olduğum, bebeğim. Benim gerçek yüzümü gördüğünde başka yöne kaçmayan tek kişi sensin. Tam tersine, bu yüzden bana çekildin. Sen normal bir insan gibi yaşarken uzaktan izleyebileceğimi düşündüm ama kendime yalan söyledim. Her gün geride bıraktığın o kupaya bakıyorum ve sürekli alay ederek baş belası olduğunu hayal ediyorum. Bu ne kadar acınası bir durum?"

Kendime rağmen gülüyorum. "Hem de çok. Sosyopatın kalbi mi büyüyor?"

"Senin için her zaman oradaydı Cam," diyor kararsız bir ifadeyle. "Eğer beni geri alırsan, seni mutlu etmek için her şeyi yaparım."

Çenemi çıkardım. "Hayatıma devam etmediğimi sana düşündüren nedir?"

Gözleri kararıyor. "Sana dokunan herkesi öldüreceğimi söylemiştim." Alt dudağımı ısırdım. "Sen... biriyle birlikte oldun mu?"

Başını sallar. "Sana söyledim. Sen benim için tek kadınsın." Gözlerini kısar. "Şimdi bana öldürmem gereken herifin adını söyle."

"Beni herkes için mahvettin, pislik." Kollarımı beline doladım ve yüzümü sert göğsüne gömdüm. *Oh, Dieu.* Bu kucaklaşmayı özlemişim. Geçtiğimiz aylarda nefes alıyordum, ama dairesinden çıktığımdan beri ilk kez yaşadığımı hissediyorum.

Dominic'in kolları beni güçlü bir şekilde sarıyor ve saçlarımı içine çekiyor. "Seni çok özledim, Cam."

"Ben de," sesim ceketi tarafından boğuluyor.

Bir süre öyle kaldık, sonra "Sanırım tüm o dualar işe yaradı" dedi.

Ona bakıyorum. "Dua mı ediyorsun?" "Hamile olman için."

Dudaklarım geniş bir gülümsemeyle geriliyor. "Bütün kiliselere, camilere ve tapınaklara gidip dizlerinin üzerine çöktün mü?"

"Elbette." Gözlerinde bir pırıltı parlıyor. "Tıpkı iyi bir melek olduğum gibi. En parlak hale bende, hatırladın mı? Dualarım çok çabuk kabul oldu."

"Başka ne için dua ettiniz?"

"Seninle ilgilenen herhangi bir Fransız avukatı yakmak için." Gülüyorum. "Bu pek de melekçe bir davranış değil, Dom."

Omuz silkiyor. "Her türlü rekabeti ortadan kaldırmam gerekiyor. Eminim melekler bile bunun için izin alıyordur."

"Eminim öyledir."

Dudaklarını alnıma değdiriyor. "Güvenlik nedeniyle benimle İngiltere'ye dönemezsin ama ben buraya gelebilirim."

"Neden gidemiyorum?"

"Seni o tehlikeli insanların yakınında istemiyorum." Yüzü kapalı.

"Senden daha tehlikeli insanlar mı var?" Alay etmek istemiştim ama yüzündeki gerginliği görebiliyordum.

"Evet, ve onlar şiddet yanlısı tipler."

Nefesim kesildi. "Dom... iyisin, değil mi?"

"Olacağım." Göz kırpıyor. "Ben zekiyim, unuttun mu?"

"Endişeliyim. Kendini neyin içine soktun?"

"Kendimi kurtarabileceğim bir şey, merak etme." Yanaklarımı avuçluyor. "Seni güvende tutmak için her şeyi yapacağımı biliyorsun, değil mi? Senin yaşaman için kimi yakmam gerektiği umurumda değil."

"İstiyorum." Bunu duymak istiyor gibi görünüyor. "Ve yine de benimle olacak mısın?"

"Başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum." Gülümsüyorum, onun içinde eriyorum. "Sende benden bir şeyler var."

"Ve sende benden bir şeyler var, bebeğim." Cezalandırıcı gözleri yumuşar. "Sadece ölüm seni korumama engel olabilir."

"Hey, öyle söyleme." Parmak uçlarıma basarak ağzına hızlı bir öpücük konduruyorum. "Eloise'in bunu duymasına izin verme."

Kaşını kaldırıyor. "Eloise?"

Sırıtıyorum ve avucunu karnımın üzerine koyuyorum. "Bu bizim kız bebeğimizin adı."

Yüz ifadesi s e v e c e n l e ş i y o r . "Ona *Fransız* olmayan bir isim verme konusunda söz hakkım yok mu?"

"Yabancı düşmanlığı yapma, Dom." Gözlerimi deviriyorum. "Eloise'in nesi varmış?"

"Hiçbir şey." Çekici bir şekilde gülümsüyor. "Sadece sinirlendiğinde yüzünde beliren o ateşli ifadeyi görmek istiyorum."

"Sen tam bir sosyopatsın, Dom." Ve bunun için onu seviyorum.

"En sevdiğin sosyopat." Eğiliyor ve dudaklarımı doyumsuz bir öpücükle yakalıyor.

Sonsöz

Üç yıl sonra,

Bir şezlongda uzanırken yaz havası saçlarımı karıştırıyor. Üzerimde sade bir yazlık elbise var ve bir hukuk kitabına odaklanmaya çalışıyorum.

Bu çok zor.

Hayır. Bu imkansız.

Eloise kumsalda koşarken kıkırdıyor. Koyu kahverengi saçları yüzünün her yerinde uçuşuyor. Babasının saçlarını ve inatçı kişiliğinin bir kısmını almış ama parlak yeşil gözleri benim ve babamın.

Dominic onu kollarının arasına alıyor ve o da kahkahalarla gülüyor. Aptal gibi gülümsemekten kendimi alamıyorum. Kitabım unutulmuş yatıyor. Dominic'in üzerinde sadece siyah bir şort var. Belirgin kaslarının görüntüsü, bu sabah beline tutunduğum anı hatırlatıyor.

Bacaklarımın arasında bir zonklama başladı. Dominic'le yaşadığım fiziksel heyecan hiç azalmadı. Hâlâ anlamsızca cezalandırılması için ona meydan okuyorum. Beni hala bağlıyor ve birbiri ardına sarsıcı orgazmlar yaşatıyor. Ama diğer zamanlarda, ne zaman

İşle uğraşıyor gibi görünüyor, uykuya dalarken onu kucağıma almama izin veriyor.

Şu anda bana araştırmalarından hiç bahsetmiyor ama buna ihtiyacı da yok. Yanlış insanlarla ilişkisi olduğunu biliyorum. Beni ve Eloise'i koruyarak kurtulmak için elinden geleni yaptığını söyledi ve bilmem gereken tek şey bu. Araştırmasının izlediği yanlış yola rağmen onun ne kadar dahi olduğuyla her zaman gurur duyacağım.

Hâlâ Fransa ve İngiltere arasında uçuyor ama bu benim de kabul ettiğim bir yaşam tarzı. Hepimiz babamın büyük malikanesinde yaşıyoruz. Eloise'i Dominic ve benim kadar ailem de büyütüyor. İkimiz de çalıştığımız için, Eloise büyükannesi ve büyükbabasının yanına sığınıyor. Babam onu çok şımartıyor. Dominic bana evlenme teklif ettiğinde babamın tek şartı malikanede yaşamaktı.

Eloise'in doğumundan önce küçük bir aile düğünü yaptık ve hayal edebileceğim en iyi düğündü.

Dominic ve Eloise hayattan istediğim tek şey.

Eloise kumdan kalesini inşa etmekle meşgul. Dominic ona su getireceğini söylüyor ve sonra bana doğru geliyor.

Çevik vücudunun hareketlerini izlerken alt dudağımı rahatsız ediyorum. Bunların hepsi benim. O benim.

Yanıma oturdu ve boğuk bir sesle fısıldadı. "Beni bu şekilde izlemeye devam edersen, seni herkesin içinde sahipleneceğim."

"Ne?" Masum numarası yapıyorum. "Kitabıma odaklanıyorum."

"Uh-huh." Saçıma uzanıyor ve kulağımın arkasındaki bir tutamı okşuyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Bir araya geldiğimizden beri hep bunu soruyor. Beni her ay sağlık kontrolünden geçiriyor. Sağlığıma zarar verebileceği için başka bir çocuk sahibi olmama bile soğuk bakıyor. Eloise'in onun için her şey olduğunu söylüyor ama yakında ona bir kardeş vermesi için onu ikna edebileceğim.

"Bana doktor OKB'si gibi davranmayı bırak, Dom. Ben iyiyim." Gülümsüyorum ve parmağımı yanağındaki kirli sakalda gezdiriyorum. "Ama özel bir yer bulabilirsek harika olur."

Kaleden sıkılan ve minik ayaklarıyla su sıçratan Eloise'e ters ters bakıyor. "Yani o küçük iblisin beni engellemeyeceği bir yer var mı?"

Kıkırdıyorum. "Çok yorgunsa mışıl mışıl uyur, o yüzden uyuyana kadar onunla oynayalım."

"Hmmm. Bu tür manipülatif alışkanlıkları sana kim öğretti merak ediyorum, karıcığım."

Bilmiyormuş gibi davranıyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve onu kendime çekiyorum. "Ben de merak ediyorum."

Dudakları dudaklarımı buluyor ve nefes alamayana kadar uzun ve derin öpüyor. Dominic'in öpücükleri hiç değişmedi. O her zaman yoluna çıkan her şeyi silip süpüren yoğun bir adamdı ve hep öyle kalacak. Karşılığında bana çıplak ruhunu verdi. Kalbini. Ve nadir bulunan sıcaklığını.

"Baba!" Eloise önümüzden sesleniyor. Parlak yeşil gözleri sanki ruhların içini görebilecek kadar etkileyici.

Birbirimizden ayrılıyoruz ve önce Dominic'in işaret parmağını sonra da benimkini alıyor. İkimize de gülümsüyor. Dominic ve ben onu kıkırdayana kadar gıdıklıyoruz.

Sonra Dominic ikimizi de güçlü ve güvenli kollarıyla sardı.

Bir anlığına mutluyduk.

Çok mutluyum.

Son

Yoksa öyle mi?

Dominic'in bakış açısıyla genişletilmiş sonsözü okumak için buraya tıklayın.

Sırada ne var?

Lured'i okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Eğer beğendiyseniz, lütfen Amazon, Bookbub ve Goodreads'e yorum bırakın. Okurlardan haber almayı seviyorum!

Dominic ve Camille'in hikâyesini sevdiyseniz, kızları Eloise'in hikâyesini de seveceksiniz.

1-Click Crowed!

Blurb

Ölümü diledi. Kapısına bir katil geldi.

Eloise
Ailem öldüğünde hayat beni terk etti.
Ölüm kapımı çalana kadar ben de ölmek istediğimi sanıyordum. Ama beni öldürmek yerine içime yeni bir hayat üflüyor.
Varlığımda ilk kez korkuyorum. Çünkü bu hayat benden alındığında, geriye hiçbir şeyim kalmayacak.

Karga
Tek bir kuralım var: Geride hiçbir iz bırakmamak.
Kimliğimi tehlikeye attı ve ortadan kaldırılması gerekiyor.
Çok basit, değil mi?
Yakın bile değil.
Ölümü kollarını açarak karşıladığında, tetiği çekemem.
Tek bir kuralımı çiğnemek sadece benim hayatımı tehlikeye atmakla kalmaz, onunkini de tamamen yok ederdi.

Abone Olun için benim Bülten için Haberler, Eşantiyonlar, ve özel alıntılar.
Haber Bülteni

Crowed Alıntı

Parmaklarım omzuna değdiği anda büyük bir el bileğimi kavrıyor ve tüm bedenim öne doğru çekiliyor.

Bağırıyorum, ellerim denge için bir şeye tutunmak üzere uzanıyor. Sonunda sıcak bir şeye tutundum.

Bu da ne...?

Göz kapaklarım yavaşça aralanıyor ve hayatımda gördüğüm en ateşli gözlerle karşılaşıyorum. Kucağına oturmuşum, bacaklarım sert kalçalarının her iki yanında ve iki elim çıplak omuzlarında. Bornozum birbirine karışmış ve geceliğim kalçalarımın ortasına kadar toplanmış.

Yakınlığı ve onun c ü s s e s i n e kıyasla kendimi ne kadar küçük hissettiğim için nabzım hızlanıyor. Yanağımın içini ısırıyorum. Daha önce bir erkeğe hiç bu kadar yakın olmamıştım.

Farlara yakalanmış bir geyik gibi, hayatıma hiç girmemesi gereken buz mavisi gözlere bakıyorum. Ya da evime. Ya da yakınımdaki herhangi bir yere.

Vaat ettikleri ölüm yerine, içlerinde tamamen farklı bir şey parlıyor. Uğursuz bir vaat. Karanlık bir yolculuk. Hissetmem gereken güvenli uyuşukluk yerine, kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyor ve omurgamda bir ürpertiye neden oluyor.

Uzun zamandır ilk defa, hissizlik her şeyi ele geçirmiyor. Bir şey yüzeyini tırmalıyor. Vahşi, bilinmeyen ve... *heyecan verici bir* şey.

Heyecan verici.

En son ne zaman heyecanlandığımı bile hatırlamıyorum. "Heyecanlı" ne demek ki?

Sanırım bunun bacaklarımda gezinen karıncalanmalarla bir ilgisi var.

"Kendi kuralını çiğniyorsun, değil mi?" O büyüleyici bakışlarını İngiliz aksanı. Burnu boynumda zonklayan nabzıma inanılmaz derecede yaklaşana kadar başını yana eğiyor. Kalbimin boğazımdan fırlayacağından emin olana kadar birkaç saniye boyunca beni içine çekiyor.

"Ha?" Birkaç saniye sonra başardım çünkü görünüşe göre dilsiz kalmıştım.

"Senin katına asla çıkmamamı söylemiştin, peki benim katımda ne işin var?" Bu iyi bir soru. Buraya neden geldim ki zaten?

Bir şey bastırıyordu, sonra nöbet geçiriyordu, sonra bana dokundu ve sonra... hiçbir şey. Ve her şey. Hepsi birden.

Parmakları köprücük kemiğimin üzerinde kayıyor, hafif, şehvetli, zar zor dokunuyor. Tüm vücudumu saran bir ürperti beni ele geçirirken bir nefesi bastırıyorum.

Deri kokusunun, sert göğsünün ağrıyan göğüslerime değmesinin ve kalın kollarının beni sarmasının birleşimi zaten çok fazla. Dokunuşunu da ekleyince tenim parmak uçlarının altında yeniden diriliyor.

Bu yabancı hissiyata teslim olma dürtüsü o kadar güçlü ki, onun ötesindeki hiçbir düşünceye erişemiyorum.

Sanki bir ömür boyu bu anı bekledim. Sanki içimde gizlenen her neyse onu ateşlemesini bekledim.

Benim neyim var böyle?

Vücudumda her ne oluyorsa, olmaması gerekiyor. Özellikle de hakkında hiçbir fikrim olmayan bir kaçakla.

Rina Kent tarafından da yazılmıştır

Sıfır Takımı Serisi
Crowed
Ghosted
Shadowed (Haziran 2019'da çıkacak) Misted (Sonbahar 2019'da çıkacak)
Takip Edilecek Diğer Sıfır Takımı Kitapları....

Rhodes Serisi
Pişmanlık (Bülten Aboneleri için Ücretsiz)
Yıkım

Teşekkür

Bununla nereden başlayabilirim ki?

Bay K'ya sonsuz ilham kaynağım ve hayallerimin gerçeğe dönüşmüş hali olduğu için milyonlarca kez teşekkür ederim. Sen benim en büyük eleştirmenimsin ama aynı zamanda bir numaralı hayranım ve bu yolda ilerleyebilmemin sebebisin. Cidden, seni hak etmek için ne yaptım?

Editörüm Annabelle'e, hızıma ayak uydurduğun ve asla şikayet etmediğin için sen bir yıldızsın.

Betalarım, Dominic'i sevdiğiniz ve bu bebeği en iyi haline getirdiğiniz için teşekkür ederim.

Düzeltmenim Nora, kısa bir süre içinde bile her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim.

Rina'nın Cesur Çetesi ve Rina'nın Sıfır Takımı'na, sizler her lansmanı en iyi lansman yapıyorsunuz.

Lured'a sevgi gösteren tüm blog yazarlarına, okuyuculara ve kitap meraklılarına özel bir teşekkür.

Hepinize teşekkür ederim!

Yazar Hakkında

Karakterlerim gecenin bir yarısı hırsızlar gibi içeri dalıyor.
Davetsiz.
Unapologetic.
Yoğun.

Rina Kent, gerilim dolu olay örgülerine ve sinirli karakterlere bayılır. Romantizme her zaman takıntılı olmuştur. Hikaye anlatmak onun kanında var. Olay örgüsü onun bağımlılığı. Kusurlu ve sürükleyici karakterler onun uyuşturucusudur. Onlara mutlu sonlar vermeden önce başlarına her türlü belayı açmayı kendine görev edinmiştir.

Rina, karakterinin kaderini planlamadığı zamanlarda, ders çalışmak ve çok destekleyici bir koca ve pek de destekleyici olmayan bir kediyle yaşamak arasında bölünmüş yoğun bir programı yönetir.

Eğer beni takip etme havasındaysan:
Web sitesi
BookBub
Instagram
Facebook
Gritty Gang Group
Twitter
Pinterest
Goodreads

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.